

GROOVE

Nummer 8 • 2008 Sveriges största musiktidning

Timbuktu • David Sandström Dvergrine
Prenumeranter får
Unik CD
The Legends • The High Fives • In Bloom

THE SOUNDTRACK OF OUR LIVES

På magisk nivå igen

SUGARPLUM FAIRY

THE KILLERS

Dungen Wendy McNeill

The Datsuns Alphabeat OrtzRoka

Jonna Lee El Perro del Mar MFMB

Skansros They Live By Night

Ben Sherman®

**A GREAT
BRITISH
ICON** 





CARL ABRAHAMSSON

- 7 Dungen ▲**
- 7 5 frågor till El Perro del Mar**
- 8 Den oändliga diskussionen**
- 8 The Datsuns**
- 10 Blågult guld**
Skansros
MFMB
They Live By Night
Jonna Lee
- 12 OrtzRoka**
- 12 Alphabeat**



LISA ENGSTRÖM

- 15 Wendy McNeill ▲**
- 16 The Soundtrack Of Our Lives**
- 20 The Killers**



GARY LANDSTRÖM

- 22 Sugarplum Fairy**
- 24 Recensioner**
Album, DVD & böcker
- 31 Groove CD 8 • 2008**

ledare

En vanlig dag på jobbet

Som journalist jobbar jag med något jag verkligen älskar, jag skriver. Dessutom skriver jag om en av mina andra stora kärlekar: musik. Något mer stimulerande jobb har jag svårt att föreställa mig. Men nu ska det inte handla om mig.

Men jag har faktiskt intervjuat stora artister som Guru, Iggy Pop, Weeping Willows, P Diddy, Moby, Petter, MC5, Bob Hund, Chuck D, Coldplay, Stakka Bo, Aaliyah, Dave Navarro och Pete Doherty och diskuterat deras liv och gärning – och det är hur intressant som helst. Och alla har ju börjat nånstans. Med en dröm eller en vision, med talang och drivkraft.

Jag började själv skriva om musik i en liten medlemstidning i en lokal musikförening medan jag jobbade i baren på en rockklubb. Och nu har skrivandet blivit mitt jobb. Men det är fortfarande lika spännande att träffa kreatörer, folk som skapar något ur ingenting. Att möta dem bakom (och på) scen och se deras möten med sina fans är otroligt givande, energin smittar faktiskt av sig. Det märkte jag nyligen

i Hamburg när vi hängde med Sugarplum Fairy (se artikel på sidan 22).

Men det är ju också ett jobb att vara rock/popstjärna. Och alla som tar sig vidare måste gå igenom omställningen från hobbynivå till satsning. Att se nytkert på det man gör får ju också jobbet att bli mindre glamoröst, men inte desto mindre intressant.

Killarna i Sugarplum Fairy sammanfattar sin arbetsmiljö på turné rätt bra:

– Vi super ju inte varje dag, det blir vid speciella tillfällen – men man dricker ju alkohol varje kväll.

För övrigt är Frida Hyvörens *Dirty dancing* den mest stäpelsframkallande låten denna höst!



GARY LANDSTRÖM
gary@groove.se



Omslagsbild
Johannes Giotas

Groove är en oberoende musiktidning som ges ut av Musiktidning i Göteborg AB.

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

www.groove.se
myspace.com/magazinegroove
groove.9mv.com
Telefon **031-833 855**
Elpost **info@groove.se**
Plusgiro **18 49 12-4**

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Landström, gary@groove.se

Redaktör svensk musik
Johan Lothsson
johan@groove.se



Layout
Henrik Strömberg
hs@groove.se

Annonser & Groove-CD
Per Lundberg GB
per@groove.se
0735-43 59 66



Groovearbetare i detta nummer

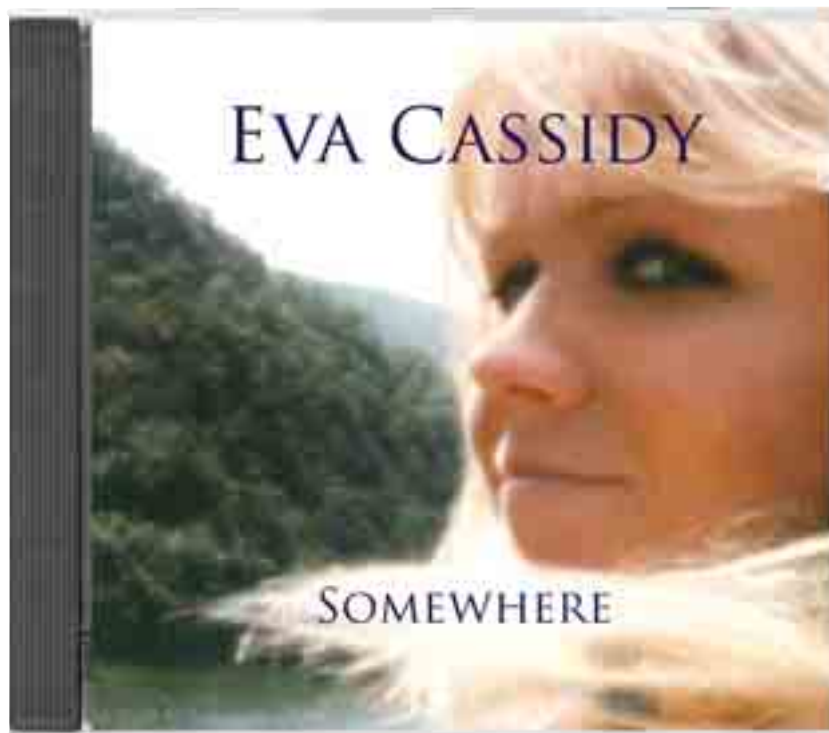
- | | |
|--------------------------|-----------------------------|
| Rebecka Ahlberg | Torbjörn Hallgren |
| Mats Almegård | Robert Lagerström |
| Lisa Andersson | Daniel Magnusson |
| Jonas Appelqvist | Mikael Malmberg |
| Roger Bengtsson | Björn Owen Johansson |
| Fanny Bildsten | Maria Pettersson |
| Jenny Brinck | Emma Rastbäck |
| Mathilda Dahlgren | Thomas Rödin |
| Julia Dinome | Magnus Sjöberg |
| Nina Einarsson | Mathias Skeppstedt |
| Jonas Elgemark | Alexandra Sundqvist |
| Fredrik Franzén | Anders Teglund |
| Johannes Giotas | Carl Thunman |

Praktikant **Anna Gustafsson**

Tryck **VTT Grafiska**
ISSN 1401-7091

Åsikter uttryckta i denna publikation är antingen skribenternas eller de intervjuades och speglar nödvändigtvis inte den ansvarige utgivarens, redaktionens eller annonsörers åsikter. För icke beställt material ansvaras ej. Citera oss gärna, men ange då Groove som källa. Alla rättigheter är reserverade. För beställt material köper Musiktidning i Göteborg AB all förfoganderätt. Allt material lagras elektroniskt och publiceras på internet, eventuellt förbehåll mot detta måste göras före publicering. Tävlingsdeltagare svarar själva för eventuell vinstskatt.

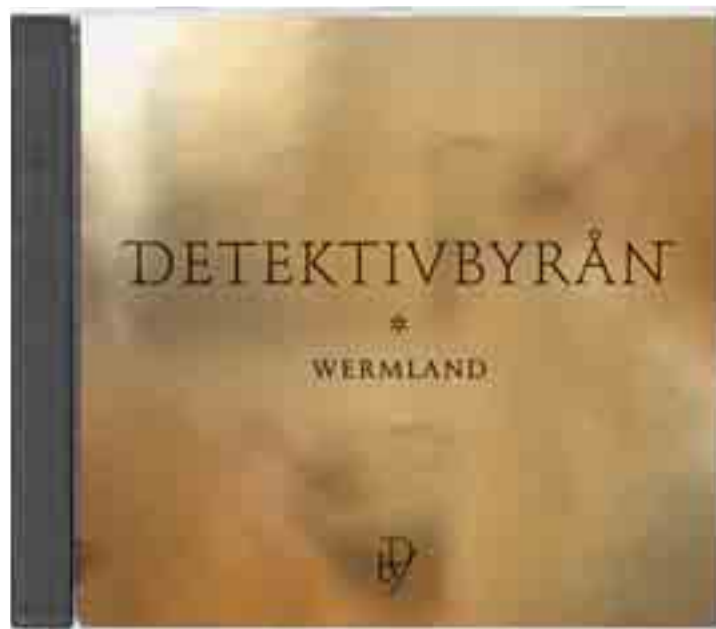
Just nu på Åhléns!
Välkommen in.



Eva Cassidy
Somewhere. CD 169:-



Nordpolen, Nordpolen. CD 169:-



Detektivbyråns, Wermland. CD 169:-

PS. Du kan även ladda din mobiltelefon från 100:-



The Acorn

Glory hope mountain

Gillar du Fleet Foxes, upptäck The Acorn! Ute nu.



Hot Club De Paris

Live at Dead Lake

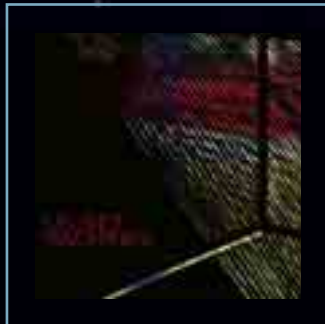
Ny studioplatta. Fjorton låtar. Ute nu.



Bangers And Cash

Bangers And Cash

Spank Rock + Benny Blanco = P-A-R-T-Y. Ute nu.



Secret Machines

Secret Machines

Starkare än någonsin. Tung skön atmosfär. I butik 22/10.



The Delays

Everything's the rush

Smittsam powerpop. Innehåller singeln Hooray. Ute nu.



Tilly And The Wall

0

Tredje albumet. Innehåller singeln Beat control. Ute nu.



Eagles Of Death Metal

Heart on

Jesse Hughes och Joshua Homme gör det igen! I butik 29/10.



Wave Pictures

Instant coffee baby

Londonbaserad trio. Påminner om Postcard-eran. I butik 22/10.



Gränslöst musikaliskt



CARL ABRAHAMSSON

Dungen är tillbaka med sitt mest nyanserade album hittills. Kvartettens hjärta och yrväder Gustav Ejstes avslöjar några överraskande detaljer beträffande sina influenser.

Det är mänskligt och i grund och botten oskyldigt, men vårt behov av att kategorisera vår omgivning hindrar oss ibland från att se saker och ting för vad de egentligen är. Verkligheten är alltför asymmetrisk för att rymmas i de fack vi frenetiskt försöker trycka ner den i.

Jag blir själv påmind om det under samtalet med Gustav Ejstes.

Han ursäktar sig först och förklarar att han är ordentligt trött, eftersom han suttit uppe hela natten och arbetat med Anna Järvinens kommande album – ett projekt han inledde i samma stund som det egna albumet blev färdigt.

– Redan efter *Ta det lugnt* tänkte jag faktiskt inte göra fler album. Efter *Tio bitar* var det likadant. Sedan tog jag väl något slags beslut nu i vintras, efter att ha bott i Småland i ett år ungefär, och efter det så bara hängde jag där nere, jobbade på målarfirma, övade scratchning och sådant där.

Så du gillar hiphop?

– Ja, verkligen! Det låter kanske helt bisarrt när jag pratar om det, men det är liksom en slags musik som bara träffar helt rätt, som har en alldeles särskild energi.

Det hade jag inte gissat.

– Nej, det finns ju inte något hiphop-aktigt i det jag gör nu, men det har faktiskt funnits perioder då jag bara lyssnat på hiphop och övat scratch och så. Jag blir så jäkla stärkt av det. Det funkar på ungefär samma vis som när man sporrar en armé, som marschmusik.

Men hur hittade du från hiphopen dit du är idag?

– Alltså, när det gäller mitt eget musicerande finns det inte några gränser, det finns bara musik. Fast så var det så klart inte när jag var mindre, när jag bara lyssnade på hiphop och letade samplingar, så som man läst att alla andra gjorde. Så småningom insåg jag dock att många faktiskt samplade gamla svenska grejer – Schaffer och J:son Lindh och sådant där.

Som när DJ Shadow samplade Hansson & Karlsson?

– Precis! Och så där håller dom ju fortfarande på. För bara någon dag sedan hittade jag Stene Bergman på en Madlib-platta. Och det är ju så jäkla inspirerande att dom bara tar vad som helst och gör något av det, så jag fattade aldrig att proggen är en sådan grej som det är här i Sverige, att det liksom präglade en

hel generation. För mig är det bara fet musik.

Tror du att svenskars förhållande till proggen påverkat hur Dungen mottagits här, jämfört med i andra länder?

– Ja, det tror jag. Jag har ju på något vis få representera nyproggen här. Jag har aldrig påstått att jag spelar det, men man blev ju snart varse om var nyproggen ligger på den heta listan i Sverige.

Och visst är det så, att medan andra lovordade Dungen och mindes 60-talets spännande, syraskadade hjältar, var vi i Sverige länge skeptiska och försökte trycka ner kvartetten i samma fack som Hoola Bandoola Band och velourpappor. Det där har ju dock förändrats nu, men Gustav tar det ändå lugnt.

– Det är klart att det är roligt att media gillar det jag gör, men jag kan ändå inte riktigt ta det på allvar. Dessutom är jag lite bitter gubbe och tänker: vad tyckte ni för tre år sedan då, när ni skrev att jag var någon slags hippiegimmick? Men om man bara gör det man själv vill, om man känner att det är något man kan stå för, då vinner det också i längden.

FREDRIK FRANZÉN



JOHANNA HEDBORG

El Perro del Mar

A.k.a. Sarah Assbring, som efter sitt andra album *From the valley to the stars* befinner sig i Frankrike för att göra nummer tre.

Vad händer?

– Jag är i Paris och skriver ny musik för tillfället.

Hur kommer det att låta? Dödsmetal?

– Nej aldrig, haha.

Beskriv hur det låter då.

– Det låter som konsekvensen av olycklig kärlek, för mycket alkohol, Durutti Column, Prince och Suicide i Paris. Jag tror det kan bli riktigt fint.

Man ska akta sig för olycklig kärlek.

– Hmm jo, det där vet jag allt om...

Det låter som en helt fantastisk skiva.

Använd den beskrivningen som titel. När tror du att du släpps?

– Ganska snart. Hoppas kunna släppa den i slutet av året eller i början av nästa. Det kan bli väldigt fint.

Hur är Paris så här års?

– Det är mycket fint. Väldigt höstigt och underbart.

PER LUNDBERG GB

Vill ditt band vara med på vår prenumerant-CD?

Maila en länk till skivan@groove.se så lyssnar vi.

Den oändliga diskussionen

Det här handlar inte om dig. Det handlar om De Andra. Idioterna.

Jag fastnade framför SVT:s debattprogram, och jag vet att jag inte borde se det, man blir ju bara förbannad, men jag kunde bara inte låta bli. Jag vet inte riktigt var man ville komma med debatten, men den handlade om nåt i stil med "Kulturens beskaffenhet". Man bråkade i sedvanlig paneldebattanda om allt möjligt samtidigt. Vem ska få pengar och varför ska vi ha en kulturelit och vad är kultur och buskis hit och Strindberg dit och TV-licensen och glöm inte genusperspektivet. Göteborgarna var där och kvinnorna med stickade koftor och marknadsliberalerna, allt under ledning av hetsige Janne Josefsson.

Ni fattar. Var och en har typ tio sekunder på sig innan någon börja gläfsa på arbetargöteborgska eller liberalismiska igen. Pust. Snark.

Någon undrar varför Dramaten ska leva på statsbidrag, och det hela styrs in på ämnet Kulturelit. Eliten ska avskaffas om de inte klarar sig utan statsbidrag! Behöver vi ens en elit? Nej, pengarna borde gå dit de gör nytta, till vägar och sånt.

Någon förståsigpåare får ett par sekunder för att förklara kulturlivet ur ett företagsekonomiskt perspektiv, men utan framgång. Hade han fått ett par minuter så hade han nog kommit fram till att vi behöver konstnärliga avantgardekretsar som grogrund för konstigheter som några led senare produceras av Ikea. Eller att den där knepiga poesin som ingen förstår inspirerar författarna som i sin tur kittlar reklamarna bakom Ica-reklamerna. För ingen ifrågasätter väl Ica och Ikea, de är ju viktiga ju, de är ju de som bygger landet, ja tillsammans med vägar och sånt, då. Men så fort ordet avantgarde nämns är gläfsat igång igen och ingen får reda på var Ikea får sina idéer ifrån.

Varför behövs kultur då? Ordet ges till Bob Hansson, som representerar poeter. Han säger att i bästa fall kan hans jobb rädda liv.

Borde du inte blivit brandman istället då? replikerar Josefsson. Och som de skrattar, idioterna. Tittar på varandra i ett rungande "ja se poeter, de är då allt bra lustiga"-flabb. Rädda liv? Med vilka muskler? Ho ho!

Jag stängde av och åkte till Liseberg och såg Håkan Hellström, öppnade upp känslorna en aning och fick en klump i halsen. Då dök svaret upp, så som Bob Hansson borde formulerat sig istället: Kultur är skapande av mening.

Allt som skapar mening behövs. Dramaten och manusförfattaren och replokalen och supporterklubben, oavsett bidragsberoende eller elitism. Och jag vet, jag skriver för likar här, ni håller ju med mig, det här handlar ju bara om De Andra. Idioter. Men nu har ni i alla fall svaret, utifall ni någonsin hamnar bland idioter någon gång. Säg bara:

Skapande av mening. Är inte det gott nog?

Anders Teglund spelar i *Convoj* och *Cult of Luna*

Krönika



Anders Teglund

THE DATSUNS

Spridda för vinden



PETRA JANE



PETRA JANE

– Dom senaste två månaderna har jag bott på soffor hos kompisar i Berlin, innan dess bodde jag ett tag i Spanien. Det är så jävla dyrt att åka mellan Europa och Nya Zeeland och tillbaka. Men nu har vi lite konserter och så, så jag bor hos en kompis i Stockholm för tillfället, säger gitarristen Phil i källaren på en bar i Gamla Stan.

The Datsuns är ett av de banden som lever på gränsen. De kan leva på sin musik och de turnerar över hela världen, men det går bara precis ihop. De är från Nya Zeeland men har de senaste åren varit löst baserade i Europa. Ett tag bodde allihop i ett hus i en liten by i Tyskland, sen London och nu är de ganska utspridda.

– Ben, vår trummis, bor hemma i Wellington, Dolf här i Stockholm, Christian i London och jag bor ingenstans. Jag skulle kunna bo hos mina föräldrar i Nya Zeeland, men jag bor i resväskan, ha ha.

Hur fungerar det för bandet?

– Det är jobbigt och vi repar aldrig. Har vi en turné, så spelar vi ihop oss dagen innan, likadant innan en skivinspelning. Fast å andra sidan är vi bättre kompisar nu än vi var när vi bodde och levde och turnerade ihop året om. En turné varade i 21 månader, och sen direkt in i studion, ut med en ny platta, fortsatt turné i ett år till. Och man börjar hata människor för precis samma

anledning som man älskade dom. Och då börjar det märkas i musiken.

Hur har ni tid att göra så många skivor?

– Alla skriver hela tiden, och är vi alla på samma ställe nån gång så spelar vi in vad vi har, bara för att bli av med det och kunna fortsätta med nytt. Vi har över hundra demos som bara ligger och vi inte vet vad vi ska göra med. Så våra största bråk är om vilka låtar vi ska spela in.

Nya skivan *Head stunts* är inspelad i Soundtrack Of Our Lives studio i Göteborg. Hur kom det sig?

– Vi skulle spela in i Tyskland, men det lät helt fel. Producenten var fel och inget fungerade. Och varje gång vi träffade Soundtrack Of Our Lives på turné så sa dom åt oss att vi skulle spela in hos dom. Så när allt föll ihop i Tyskland ringde vi Kalle och han sa att vi var välkomna när vi ville. Dom är supertrevliga och hjälpsamma och vi har alltid varit fans av Union Carbide Productions.

Blev skivan som ni tänkt er?

– Jag tror att det här är den första vi gjort som låter precis som vi ville. Vi spenderade mer tid på den här skivan än vi gjort på nån av dom andra. Vi spelade bara in i fyra veckor men vi jobbade på låtarna så mycket mer innan. Det känns som att vi fått chansen att spela in första skivan igen. Det känns fräschert igen.

MATHIAS SKEPPSTEDT

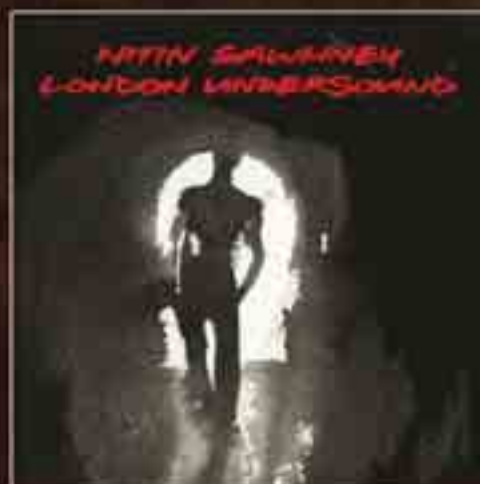
NYHETER FRÅN BONNIER AMIGO



JOLIE HOLLAND - The Living And The Dead
Anti
Samarbete med M. Ward (My Morning Jacket)
och Marc Ribbon (Tom Waits, Elvis Costello).



MAVIS STAPLES - Hope At The Hideout
Anti
Nyinspelat livealbum från soullegenden Mavis
Staples med alla hennes hits inkluderade.



NITIN SAWHNEY - London Undersound
Cooking Vinyl
Svängig elektronica med inslag av trip-hop och
jazz. Gästas av bl a Paul McCartney.



THE DATSUNS - Head Stunts
Cooking Vinyl
Tillbaks igen med sin punkiga och kaxiga rock.
Sverigeturné i oktober med The Hellacopters.



THE VINES - Melodia
Cooking Vinyl
Högexplosiv alternativrock i samma anda som The
Strokes eller Oasis.



P.O.D. - When Angels And Serpents Dance
Cooking Vinyl
P.O.D. återvänder med sin tunga mix av metal,
latin och hip-hop. Sverigeaktuella i vinter.



KID DOWN - I Want My Girlfriend Rich
Burning Heart
Suverän melodisk pop-punk/emo producerat av
Roberto Laghi (In Flames, Hardcore Superstar).



ESCAPE THE FATE - This War Is Ours
Epitaph
Starkare och tyngre än någonsin. Hård emo för alla
fans av Atreyu och My Chemical Romance.



THE GASLIGHT ANTHEM - The '59 Sound
Sideonedummy
Enligt många har The Gaslight Anthem gjort ett av
årets bästa album. Missa inte! Sverigeaktuella i vintet.



Skansros

Klassisk popromantik

”Jag kommer ihåg att jag var i Stockholm och hälsade på vänner till mina föräldrar. Deras dotter, som är fem år äldre än mig, hade hela sitt rum tapetserat med affischer och jag blev helt tagen. Jag kommer ihåg det väl att jag öppnade skivorna och hur jag luktade på konvoluten. Den julen önskade jag mig en gitarr!”

Sett ur ett stort perspektiv kan man säga att det var där Skansros hade sin början. Det var åtminstone då som sångaren Felix Andersson, som skriver de mesta av bandets låtar, fick upp ögonen för musik. I slutet av oktober släpps bandets första EP, den Jakob Hellman-utmålande *Drömmen om Skansros*. Riktigt hur bandet, som består av sex vänner från Göteborgsområdet, själva vill beskriva musiken har de inte kommit fram till.

– Jag brukar bara säga pop, så blir dom som undrar kanske positivt överraskade när de hör musiken, säger gitarristen Per Svensson.

Pop är definitivt rätt term, men man skulle även kunna lägga till beskrivningarna kluriga melodier och en sångröst spetsad med Morrisseydramatik. Särskilt svårt är det kanske inte att spåra influenserna.

– Ofta är det texten som kommer först. Om texten känns bra brukar musiken komma ganska snart efter. Fast jag brukar nog inte tänka så mycket på musikaliska influenser. Men jag kan gissa att det märks vad jag lyssnat mycket på, säger Felix.

När jag pekar upp mot högtalarna på puben vi ses på som av en slump spelar Morrissey medger Felix att The Smiths utgjort en betydande del av hans musiklyssnande.

– Det är väl så. Jag tror nog mest det sitter i ryggmärgen, undermedvetet. Jag tror aldrig vi har försökt låta som Smiths.

Drömmen om Skansros släpps av skivbolaget Luxury och killarna ska snart gå in i studion att spela in fullängdaren. Historien om hur Skansros fick sitt skivkontrakt låter nästan för bra för att vara sann. Redan under deras första konsert fick de ett erbjudande.

– Efter vår tredje låt och Rasmus tionde öl, skratrar Per.

Hur många öl som faktiskt hade konsumerats av Rasmus Krage på skivbolaget vet de inte, men efter just tredje låten grabbade han faktiskt tag i Felix och bad att få ge ut dem.

LISA ANDERSSON



MFMB

Dansant rock

Det är inte ofta man blir knockad av ett band, men när MFMB klev upp på scenen innan The Faint så hände det. Det var fräscht, intensivt och framför allt en förbannat rolig spelning. Bandet gav allt på scenen, något jag inte sett sedan ett ungt Silverbullit, och musiken var samtidigt tung och dansant. Jag ringer upp basisten Sebastian mitt i en fika, dagen efter en spelning i hemstaden Malmö.

MFMB bildades för fyra år sedan men det var först förra sommaren som de hittade sin stil med dansant rock som blandade programmerade rytmer med livetrummor och bas och gitarr. Det är mycket kraut och mycket pop och Sebastian pratar om att mixa The Studio med rockmusik.

– Vi startade bandet som My Favorite Moon Boots, men efter ett tag nådde vi en punkt där vi kände att namnet inte stämde med vad vi var längre. Namnet gav associationer till plojartad popmusik. Så nu står MFMB för sig självt, det betyder direkt ingenting.

Bandet har inget skivkontrakt men har skaffat ett bokningsbolag vilket bland

annat ledde till att de fick spela förband till The Faint i Norge och Sverige.

– Dom fixar spelningar åt oss hela tiden och det känns viktigast just nu, men vi ska spela in lite mer i höst och skicka runt det till lite skivbolag. Vi är ett demoband men har haft grejer på gång tidigare. Det är lite av grejen med MFMB, allting har hela tiden runnit ut i sanden, vi har haft otur med mycket saker. Så det känns inte mer än rätt att grejer har börjat hända nu.

Dom har själva bekostat inspelningen av en EP:n *The fine detail* som nu ligger på deras hemsida för gratis nedladdning.

– Det finns mycket kraut i dom låtarna fast vi nu går mot mer popkänsla igen. Men det är svårt när man är beroende av en studio, vi är inte precis ett band som kan sitta och spela in på en laptop i sovrummet, vi behöver ha trummor och förstärkare, så det blir hjälp från studiecirkel och man lånar pengar av kompisar och så. Fast jag tror i fortsättningen att vi kommer att spela in sånt i replokalen och sen göra resten på laptops hemma.

MATHIAS SKEPPSTEDT



PAULINE BENTHEDE

They Live By Night

Bländande poprus

They Live By Night är precis i färd med att släppa sitt debutalbum. Inte i bokstavlig mening, eftersom första albumet *Art and wealth* släpptes 2007. Det senaste året har bandet förändrats och utvecklats så mycket att de ser det här som sin andra debut. Förändringarna har bland annat inneburit att de gått från en kvartett till en trio, lagt ner bandet och startat upp igen. Men kanske viktigast av allt har de ändrat sättet de gör musiken på.

Bandmedlemmarna Joel Sjöo, Martin Andersson och Christofer Byström insåg att det inte fungerade för dem att stå och skramla fram låtarna i replokalen. De gav upp jammandet och testade en mer klipp och klistra-attityd till musikskapandet. De började arbeta fram, spela in och producera låtarna direkt in i datorn och gillade resultatet.

– Det sättet att arbeta var det stora genombrottet för oss. Det har gjort oss till oerhört mycket bättre låtskrivare och arrangörer, berättar Joel.

Nya skivan klingar med andra ord av nya toner. Första singeln ut heter *Endless summer* vars namn även fungerar som en ganska hyfsad beskrivning av det nya soundet som stilmässigt hamnar någonstans mellan The Tough Alliance och Shout Out Louds.

– Vi har gjort låtar in i det sista. Verkligen. Vi hade en deadline vid månadsskiftet augusti-september. Dom sista två veckorna i augusti gjorde vi fyra låtar som kom med på albumet, säger Joel.

– Så kan man ju inte göra ifall man bokat in en viss tid i en studio. Och sedan kommer på det två veckor efter att man börjat spela in, att de här låtarna var ju också bra, de vill vi ha med. Det kan vi göra nu i och med att vi bestämmer vår egen takt själva. Det är det som är så bra, säger Christofer.

De har ett tajt samarbete som de beskriver som demokratisk. Trots det kompromissar de inte. Snarare tvärtom. Om någon av killarna inte gillar en idé ryker den.

– Det blir en kvalitetskontroll, om alla tre tycker det är bra är det nog det också, säger Martin.

LISA ANDERSSON

Jonna Lee

Inne på sin egen melodi

Baserat på piano och akustisk gitarr skapar Jonna Lee vackra popmelodier. Förra året kom hennes debutplatta *10 pieces*, *10 bruises* och nu släpps *This war EP*. En mulen höstdag har jag hittat till Svenska Grammfonostudion för att träffa Jonna innan hon ska spela i P3 Live Session. På en skinnssoffa i ett rum med mixerbord sätter vi oss.

– Det är skitkul att få spela i P3 Live. Allt som är live gillar jag. Det är så oförvanskat. När man gör en skiva experimenteras det i studion, men live får man se artistens sanna jag.

Jonna berättar om hur hon rymde till London när hon var 17 år.

– Min uppväxt var inte så bra. Jag släppte en popdängsskiva tillsammans med en annan tjej också, som en produkt av någon helt annan än mig själv. Efter det kände jag mig less på att bo ute på landet och känna mig urkig och ledsen. Så jag sade till mamma att jag skulle vara borta i fyra dagar och kom aldrig tillbaka.

I konvolutet till förra årets skiva tackas Annika Norlin och jag kan inte låta bli att undra väl bekanta de är.

– Vi umgås inte, men hon ligger på samma skivbolag som jag och vi träffades genom att hon skrev min biografi till skivan. Sedan har vi stött på varandra här och där. Nu släpper hon nytt samtidigt som jag, och jag ska spela på hennes releasefest. Vi är arbetskamrater kan man säga. Alla på Razzia är som en familj. Och Timo Räisänen är här i byggnaden just nu och spelar in.

Det står på Jonnas Myspace att musiken var hennes tillflykt under uppväxten. När jag frågar om det funderar Jonna en stund.

– Jag hade ingen i min familj som spelade musik. Det var något jag kunde ha för mig själv och ingen annan fick vara med och dela det. Förrän nu, när man är väldigt öppen helt plötsligt och berättar allt för alla. Men hellre det än att folk får fel bild av en. EP:n är väldigt självbiogra-

fisk. Min första skiva handlade mest om andra. På EP:n så tror jag att jag sjunger ”jag, jag, jag” hela tiden, haha, och jag gillar det. Det känns självutlämnande, men bra.

När intervjun är över sätter vi oss och fikar och pratar om allt från översvämmade källare till hästar. Efter viss väntan är det dags för Jonna att visa sitt sanna jag. Kompad av sin ”partner in crime” vid pianot spelar hon gitarr och ibland munspel. Hon skrattar bort att hon glömt koppla in gitarren till första låten med ”tur att det var en pianobaserad låt” och berättar glatt att hon spillt mat på sina jeans hela dagen.

Jonna Lee lever som hon lär – hennes framträdande präglas precis som hennes person av både skämsamhet och en mer sorgsen sida. Framför allt känns kärleken till musik. Det är äkta rakt igenom.

ANNA GUSTAFSSON



ANNA LINDSTRÖM

OrtzRoka

Slumpen styr visst Londondon OrtzRoka i Sveriges riktning. Fint för oss, för det är ju långt ifrån alltid dansmusik är så här rolig att dansa till.

Fab Ortiz och Charlie Rokamora är uppe i varv. De har precis avslutat ett långt DJ-set i en av Stockholms större klädbutiker, och bara några timmar senare ska de spela live på den populära klubben Fritz Corner. De är entusiastiska och lite stressade, förväntansfulla och aningen nervösa.



Vad för er till just Stockholm av alla världens städer?

– Vi jobbar på en remix åt Division Of Laura Lee, förklarar Ortiz, så deras skivbolag ville att vi skulle komma över hit och synas och höras lite.

Och ni har tidigare gjort remixar åt Robyn och Peter, Bjorn & John, inte sant?

– Ja, vi verkar ha någon slags skum koppling till Sverige. Men det är ett rent sammanträffande. Det var bara så att folk vi känner kontaktade folk dom känner, och så råkade dom visst vara svenska artister som gillar det vi gör.

Var remixar det första ni två gjorde tillsammans?

– Nej, först DJ:ade vi tillsammans, svarar Rokamora. Vi hade länge varit nära vänner, men varit involverade i olika musikaliska projekt på var sitt håll. Till slut insåg vi dock att det faktiskt var lika bra att vi gjorde något tillsammans istället.

– Så småningom började vi göra egna låtar, som vi sedan spelade när vi DJ:ade, inflikar Ortiz. Och det var verkligen ett perfekt tillfälle att testa hur olika saker fungerade, att undersöka hur publiken reagerade och så.

Och nog fungerade det. När man hör det material OrtzRoka hittills släppt från sitt kommande debutalbum, slår det en genast hur snyggt duon lyckats fånga den där gripbara energin som kan uppstå på ett dansgol. De har liksom isolerat de dansanta inslagen i house och pop, i techno och rock, och av de bitarna har de sedan byggt något som robotarna i Daft Punk skulle älska att sparra till strax innan de stormar in i boxningsringen.

– När vi började DJ:a och göra musik, då spelade man house och techno och inget annat på klubbarna, menar Ortiz. Men musiken har utvecklats sedan dess. Nu för tiden kan man göra en låt som går hem hos indiekidens i London såväl som på dansgolven i Ibiza.

Sant. Klubben ni ska spela på ikväll är ju främst känd som en rock- och popklubb.

– Precis. Det känns som om alla dom där världarna håller på att mötas och bli en. Och jag tycker att det är toppen.

– Ja, och så är det så klart till vår fördel, eftersom vi ju gör just lite av allt, skratrar Rokamora.

FREDRIK FRANZÉN

ALPHABEAT

Först tog man hemlandet med storm och nu har man fått de svårflörtade brittiska popnördarna att ta bandet till sina hjärtan. Med ens har Alphabeat blivit Danmarks största popexport sedan Aqua härjade på listorna, och hitsingeln *Fascination* fortsätter att göra succé på hitlistorna världen över.

Mer catchy popmusik från Danmark

Jag når bandets sångerska Stine Bramsen och trummisen Troels Hansen för en pratstund om allt som hänt det senaste året. Trots att Alphabeat slog igenom på hemmaplan så sent som för ett år sedan så hade man då redan spelat tillsammans i fem år.

– Jag och dom andra killarna i bandet träffades på gymnasiet och spelade tillsammans där i olika skolprojekt. Efter nåt år så kände vi att vi skulle vilja ha med en sångerska och då hittade vi Stine, säger Troels.

I och med Stines intåg så förändrades det ursprungliga rocksoundet till ett mer 80-talsinspirerat retropopsound och hemstaden Silkeborg byttes mot Köpenhamn och drömmar om popstjärnestatus och skivkontrakt. Efter att under sommaren 2007 fått sitt stora nationella genombrott med debutsingeln *Fascination*, så väcktes även intresset från utländska skivbolag och man signades av brittiska EMI.

– När vi fått kontrakt i England så bestämde vi oss direkt för att göra allt vi kunde för att slå igenom även där. Precis som vi några år tidigare lämnade Silkeborg för Köpenhamn, så var det nu dags att lämna Köpenhamn för London. Vi tryckte in oss allihop i en liten lägen-

het och tog alla gig vi kunde få under ett halvår, säger Stine.

Och satsningen gav verkligen utdelning, för under våren började *Fascination* klättra på listorna samtidigt som bandet hyllades i NME och The Observer.

– Sen det hela kom i rullning så har det gått väldigt fort. Även vår andra singel och albumet har sålt bra och nu under hösten väntar en större Englands-turné och några gig i övriga Europa, säger Stine.

Vad är tror ni är hemligheten bakom er succé då?

– Jag tror bara vi hade rätt timing helt enkelt. Folk vill ha enkel catchy popmusik, men inte den där syntetiska varianten som dominerade på slutet av 90-talet, utan äkta vara, säger Stine.

– Vi har turnerat hårt för att göra oss ett namn och bygga upp en publik, menar Troels. Sen så har vi vågat gå vår egen väg och alltid trott på det vi skapat.

Det svenska popundret har varit ett begrepp under lång tid och svenska band fortsätter att slå igenom på den internationella marknaden. I Danmark har det sett lite trögare ut med musikexporten de senaste åren, men kanske är Alphabeat är bandet som kan bereda väg för andra?

– Visst kan det vara så att vi öppnar dörrar för andra danska band. Men jag tror snarare att det är så att det är andra skandinaviska artister som Robyn som berett vägen för oss. Hon är verkligen grymt duktig, och har bevisat att man kan slå igenom internationellt utan att ha ett storbolag i ryggen, säger Troels.

Nånting säger mig att det borde slita lite på relationerna att hela tiden antingen kuska runt sex stycken i en liten van eller att under den övriga tiden dela lägenhet.

– Nä, oftast är det inga problem. Vi har blivit som en liten familj eftersom vi umgås så mycket. Är någon i gänget deppig så försöker man tillsammans att muntra upp personen i fråga igen, förklarar Troels.

Trots att turnerandet kring första skivan är i full gång så har bandet redan börjat spela in demos.

Stine, kan vi förvänta oss nåt nytt och radikalt på nästa platta?

– Nästa platta kommer nog att ha ett ännu mer utpräglat danstema, men folk kommer helt klart att känna igen sig. Det är glad pop med catchy refränger, som gör det omöjligt för dig att sitta stilla.

THOMAS RÖDIN



SØREN SOLKÆR-STARRIBIRD

INDEPENDENT MUSIC FOR INDEPENDENT PEOPLE



PAIN - CYNIC PARADISE

PAIN KLÄTTRAR DIREKT UPP TILL TOPPEN IGEN MED NYA ALBUMET "CYNIC PARADISE", ETT ALBUM SOM SLÅR ALLA TIDIGARE RELEASER! HÅRD INDUSTRIELL METAL MED STARKA, FÅNGSLÄNDE MELODIER. "MONSTROUS RIFFS AND TOUGH BEATS!"
NUCLEAR BLAST



GOJIRA - THE WAY OF ALL FLESH

GOJIRA ÄR TILLBACA MED SIN IENASTÄENDE BLACK METAL. BANDET ÄR JUST NU UTE PÅ FET TURNÉ TILL SAMMANS MED IN FLAMES. MISSA INTE SPELNINGARNA PÅ ANNEXET I STOCKHOLM OCH PÅ LISEBERGSHALLEN I GÖTEBORG! ETT UNIKT BAND MED ETT UNIKT SOUND.
LISTENABLE



DEAR SUPERSTAR - HEARTLESS

HÄR SNACKAR VI ROCK 'N' ROLL PÅ RIKTIGT! DEAR SUPERSTAR UTMANAR BAND SOM MOTELY CRÜE OCH HANOI ROCKS. OM DU GILLAR 80-TALET S.L.A.-SLEAZE OCH "BADASS" ATTITYD DÅ ÄR "HEARTLESS" PLATTAN DU SÖKER. ROCKENS NYA SUPERSTJÄRNOR!
DEMOLITION



I HATE KATE - EMBRACE THE CURSE

ALTERNATIV POWERPOP AV ABSOLUT BÄSTA MÄRKE. KARISMATISKT, UNIKT OCH MED LÅTAR SOM SÄTTER SIG DIREKT, DESSUTOM HELT OMÖJLIGT ATT STA STILLA TILL. SÅ, DITT NYA FAVORITBAND ÄR HÄR. CHECK IT OUT!
DEMOLITION



DIMMU BORGIR - THE INVALUABLE DARKNESS

VÄRLDENS ÖNDASTE BANDS LÄPPER NU EN FULLMATAD LIVE DVD. KOMMER I FLERA OLKIA VARIANTER MED OLIKA BONUS-MATERIAL. KOLLA I NÄRMASTE SKIVBUTIK!
NUCLEAR BLAST



ADAM WEST - ESP

HJÄLTARNA FRÅN WASHINGTON DC ÄR HÄR IGEN! DIESELDOFTANDE ROCK 'N' ROLL MED ETT ÖS UTAN DESS LIKE. DETTA ÄR BANDETS SISTA ALBUM, SOM FÖLJS UPP AV EN "FAREWELL TOUR" UNDER OKTOBER. MISSA UTE CHANSEN ATT UPPTÄCKA ETT AV VÄRLDENS BÄSTA BAND!
PEOPLE LIKE YOU



SABATON - ART OF WAR - ON TOUR

14.11 HALMSTAD - B&B / 15.11 ÖREBRO - Club 700
 20.11 ÖSTERSUND - GIII / 21.11.08 UMEÅ - Scharinska
 22.11 SUNDSVALL - Pipeline
 23.11 ÖRNSKÖLDSVIK - Musikhuset
 28.11 RONNEBY - Club Ron
 29.11 LINKÖPING - Garden
 06.12 ARVIKA - Club Jailbreak @ Ritz
 20.12 UDDEVALLA - GG



DESSA SABATON CD FINNS NU TILL MID-PRICE I DIN SKIVBUTIK!

ÄVEN FÖLJANDE CD FINNS TILL MID-PRICE JUST NU:
 ■ BULLET - HEADING FOR THE TOP
 ■ DEATH BREATH - STINKING UP THE NIGHT
 ■ FACESHIFT - RECONCILE
 ■ HELLFUELED - MEMORIES IN BLACK
 ■ INSANIA (Stilm) - AGONY GIFT OF LIFE
 ■ MAZE OF TORMENT - HIDDEN CRUELTY
 ■ MÄNEGÅRM - VARGSTENEN
 ■ RAISE HELL - CITY OF THE DAMNED

LADDA NER COOLA RINGSIGNALER!

Skicka JOIN SOUND i ett sms till 72246 så får du en gratis lista på ringsignaler med bla Candlemass, Dimmu Borgir, Hammerfall, In Flames, The Kristet Utseende, Nightwish och Sabaton direkt till Din mobil.

www.soundpollution.se



Campfirewood

TW28ST USA
1.995:-



Vår bästa stålsträngade under 2.000,- fick en strålande recension i Fuzz där den kallades "Fattigmans Martin". Kanonljud för priset!

SX DG1 GITARRKIT Lättspelad stålsträngad m kraftig ton. Tål hårda törnar och vilda fester. Egen import = extra prisvärd. Gigbag, ställ, axelband, stämpipa & strängvev. Allt ingår!



995:-

Pearl Forum FZ725 22-12-13-16-14" Hihat, 16" Crash & 20" Ride, stativ, pall.



7.995:-

HÅLLER I ÅRATAL FÖR REPLOKALEN!

Bosphorus cymbalerna måste du testa!



Ger Zildjian, Sabian, Paiste mfl en rejäl fight tycker vi!

JJLABS TRÅDLÖST



1.295:-

Nytt prisvärt trådlöst UHF system! **JJlabs JM-81 Single**, äkta diversity system med utmärkt hårt riktad handmik, inga problem med rundgång. 4 frekvenser att välja mellan - du kan köra flera system parallellt.

7-strängad

Schecter Omen 7 Extreme Mahogany i kroppen, lönn i halsen. 24 band, dubbla Schecter humbuckers.



Specialideal!
Passa på!
Endast ett fåtal ex!
3.495:-

PRO TOOLS

Mobile Studio



**Ta med 5.995:-
studio överallt**

Pro Tools JAM Bundle #3 Mobile Studio Pack Mbox 2 Factory, Shoulder Bag & JJlabs KS25B. Mobilt studiopakett med Mbox 2 inkl ProTools LE och Factory-bundle (inneållande bl a iLok-nyckel, plug-ins Moogerfooger Analog Delay & JoeMeek VC5T m m), en fräck digidesign väska och ett JJlabs KS25B MIDI-klavatur! **Ordinarie pris hos JAM: 7.185:-** Kolla in JAMs andra Pro Tools paket oxå!



TRUMBÅS I PLEXI

Peace DS-2 Drum Shield från 4.995:-



Eagle Jerker Flat-u-Jele finns i 6 färger med matchande gigbag. Nytt ställbart ställ gör att du kan justera den så den stämmer perfekt!
OBS! Det nya stallet ger även ännu **bättre, öppnare ton** trots att den är så tunn och liten att den går ner i rock-fickan. **Den perfekta rese-kamraten, ta med överallt!**
250:-



JAM har tagit upp hela sortimentet! Många modeller finns uppställda på JAMs butiker - titta in och prova! Och kolla in allt på jam.se Vi lovar blixtnsabb leverans & bra service! Ring Tobias på 08-410 510 96 så får du klara besked om pris, färger osv.



DSI MOPHO i princip en helt analog, monofonisk röst från Prophet 08 i kompakt format, två extra sub-oscillatorer (en per oscillator) & audio in för processering av externa ljudkällor, och mycket mer!
3.850:-

**18 in - 8 ut!
ESI ESU1808**



3.995:-
ESI ESU1808 - mobilt interface för PC/MAC med hela 18 ingångar varav 12 balanserade line och 2 mik med XLR och fantommatning som dubblar som instrumentgångar. **jam.se**

Ringway TD90

Digitaltrumset med vanliga pads + stämbar virvel med sarg samt en modul som triggar mycket bra. Allt du ser på bilden ingår samt en trumpall. Egen import = extra prisvärt. 64 toners polyfoni, 206 sound, 50 preset-kits och 5 user-kits, många finesser.
3.795:- Kolla videon på jam.se!

JJLABS USB-mik

Kondensatormik du ansluter direkt till datorns USB-ingång. Äkta plug&play - dvs funkar utan särskilda drivrutiner till både Windows XP & MAC. Samma mik som JJlabs BMC2 med en riktigt snygg, definierad diskant som passar väl till studioinspelning. Shockmount och USB-kabel medföljer.
795:-

USB Controller Keyboard

Svensk brux!
SUCCE!
JJlabs KS25B-USB har alla controllers du behöver i ett smidigt format. Plug&Play, XP/Vista/MAC.
795:-

ESI nEar05 eXperience. Våra favoriter bland aktiva studiomonitorer köper vi direkt från tillverkaren - därav priset!
2.495:-



~~3.750:-~~

7 st trummikar

NYHET!
JJlabs DMS7W 7 specialmikrofoner för trummor inkl väska. För både scen och studio. **Kolla jam.se!**
1.995:-

Soundcraft Compact 4 är den bästa lilla mixern för hårddiskinspelning tycker vi!



995:-

Levin W20BE
Fräck svart modell med inbyggt aktivt miks-system Mahogny i sidor & botten Granlock



Rek. 1.995:-
1.795:-

Levin W20CE
Cutawaymodell med aktivt B-Band miks-system med inbyggd tuner. Kolla jam.se



Rek. 2.595:-
1.995:-

Levin L46
Mahogny i sidor och botten Solid Cedar i locket Rosewood greppbräda mattlackad finish



Rek. 1.995:-
1.795:-



Stockholm - Göteborg - Malmö
Linköping - Skellefteå - Örebro
Webshop: www.jam.se
14 dagars faktura - 14 dagars öppet köp!



Virvlande cirkusmusik

Wendy McNeill har precis släppt sin femte fullängdsplatta, *A dreamers guide to hardcore living*. Och trots att hon varit med i musikkretsar länge och släppt skivor och turnerat i över tio år är hon ändå relativt okänd i Sverige.

Wendy McNeill kommer ursprungligen från Kanada, även om hon numer bor i Sverige. Hon studerade dans under collegetiden, vilket ledde till att hon började skriva musik till de egna dansstyckena. Hennes musik kom att utvecklas mer och mer, och den egna stilen hon har idag, med dragspel som främsta attribut, kom till genom ett speciellt möte.

– Jag blev hänförd av dragspelstenen när jag hörde en artist spela på en festival i Kanada. Han var clown, och när jag talade om att jag gillade dragspel kastade han bokstavligen ett dragspel i knät på mig och började lära mig spela.

Wendy bor numera i Stockholmstrakten, men är inte hemma så ofta, eftersom hon uppskattar att hon är i genomsnitt ute på turné fem-sex månader per år. I Sverige har hon också hittat medmusiker som gett den form för musiken hon sökt. Tillsammans med Andreas Nordell på bas och Cecilia Linne på cello bildar de en trioform som hon hoppas kunna genomföra många spelningar på den planerade turnén med.

Hennes förra album, *The wonder show*, gavs ut i samarbete med Ane Bruns skivbolag DetErmine Records. Efter att ha turnerat tillsammans beslutade de att inleda ett samarbete, men mer än den plattan har det ännu inte blivit.

– Vi har pratat om det länge, och hoppas att vi ska kunna göra något tillsammans någon gång snart. Den nya plattan är delfinansierad av kanadensiska Alberta foundation of the arts, som trots att jag inte längre bor i Kanada tycker att jag fortfarande gör mycket för regionen.

– Jag är nöjd med albumet, tycker det är det bästa jag gjort. Framför allt har vi lyckas fånga livekänslan jag velat ha på det. Mycket har att göra med att vi spelat in allt analogt, på rullbandspelar. Lyssnar man på ett band lyssnar man verkligen. Digitalt känns det som att man följer musiken på en skärm istället för att lyssna.

Wendy McNeills musik pendlar mellan att vara lugn och stillsamt ordinär via experimenterande röstcollage och sekvensloopar till virvlande cirkusmusik från en parallell värld. Det är inte en slump att hon listar både Tom Waits och Meredith Monk som förebilder.

– Men det verkar som att det är svårt att karaktärisera min musik. Ofta hamnar jag i "folk"-facket, men det tror jag egentligen inte har så mycket med musiken att göra. Snarare att jag försöker ha ett berättande element i mina texter, jag har en historia att berätta. Och kanske det inte är folk som i folkmusik som avses, utan just det muntliga berättandet, folkloren, sagorna.

MAGNUS SJÖBERG

Tävla och vinn julklappar.
Prenumeration +
Hello Saferides nya skiva +
kläder från Galagowear.com
www.groove.se

Bli vår majspäjskompis.
www.myspace.com/magazinegroove



THE SOUNDTRACK
OF OUR LIVES

Konsten att skapa magi i ett gammalt gäng

De tar plats vid det gigantiska mixerbordet. Just detta mixerbord som råkar ha använts av artister som Miles Davis, David Bowie och Michael Jackson. Kalle börjar ratta på spakarna. Ebbot spelar luftgitarr. För Groove dundrar inte bara Tsool ut fin musik ur högtalarna, Jonas Elgemark får också höra bandet prata öppenlydande om sina inre slitningar.

NÄR JAG DENNA FÖRMIDDAG anländer till Svenska Grammonfonstudion vid Mölnsdalsvägen i Göteborg är det bara Ebbot Lundberg som är på plats. Han börjar direkt prata om nya plattan *Communion* med sina 25 låtar och att allt har gått i en rasande fart när de väl bestämde sig för att spela in.

– Med nya plattan var det en process som fick komma till oss istället för att vi skulle leta efter den, det känns jävligt kul

faktiskt. Det var som en replokalsgrej, vi gick in och repade låtarna. På de två senaste plattorna har vi inte repat någonting, vi har bara gått in och gjort allt snabbt i studion.

DET ÄR TÄNKTT ATT HELA bandet ska samlas. En efter en droppar de in i den 700 kvm stora studion som basisten Kalle Gustafsson Jerneholm driver. Först efter Ebbot kommer trummisen Fredrik Sandsten.

Därefter öppnas dörren av Kalle Gustafsson Jerneholm och Ian Persson. Lite senare kommer Mattias Bärjed och Martin Hederos som har åkt från Stockholm. Det står genast klart att de har mycket att diskutera och gå igenom. Allt behandlas, från filmprojektioner på turnén till omslag, konsertaffisch och namn på nya bolaget. Det är en förväntansfull och skön stämning. Alla pratar i munnen på varandra och det är mycket på gång. När

jag frågar Ebbot hur omslaget ska se ut ser han finurlig ut och säger:

– Det handlar om masspsykos egentligen, vad som är masspsykos idag som folk matas med. En bild som alla omedvetet går efter. Sen får du se vad det är för bild.

SOUNDTRACK SKA NU för första gången släppa en platta på sitt eget, ännu namnlösa, skivbolag.





JOHANNES GIOTAS

Ian Person berättar om vad som hände.

– Skivbolaget tyckte att de hellre ville distribuera sista skivan än släppa den. Det kostar ju en del när vi spelar in, men vi har jättebra relationer med Warner.

Ian frågar om de andra har kommit något namn på skivbolaget.

– Vi snor Creedence gamla Liberty, säger Mattias och ler.

– Hall of Records föreslår Ebbot. Eller A Recorded History. Undo Records. Luxury Records! förslagen haglar en stund. Sen blir det tyst, innan Ebbot säger: A New World Record. Ian lägger till ett s... A New World Records.

– Är det inte en låt? undrar Kalle.

– Det är en ELO-platta, säger Ebbot.

– Vi kan ju börja signa artister nu, säger Ian.

– Udda artister. Shirley Clamp! säger Ebbot och stämningen är på topp.

FÖR FYRA ÅR SEDAN släpptes *Origin Vol. 1* men sen blev det tyst ett tag, istället för *Origin 2* som vi väntade på kom *A present from the past*, en platta med över 30 B-sidor, gamla Ep-spår och annat outgivet. Det började med att Soundtrack tänkte göra en *Origin 2*, alltså en uppföljare till förra plattan, som släpptes för

fyra år sedan med låtar som hängt med ett tag, men under arbetet med den hände något.

– Först tänkte vi att nu slänger vi ut dom här jävla låtarna så vi blir av med skiten, säger Ebbot. Men så kom det en massa nya låtar, så vi tyckte det kändes tråkigt att gå på gammal skåpmat, så vi lät det flöda och då blev det väldigt mycket. Men sen är det är typ fem låtar

som har legat i garderoben i fem år som också är med.

Var det tänkt att det skulle bli en Origin 2?

– Ja, det blev en kompromiss hela den här grejen. Den skulle egentligen bara heta *Origin*, men i och med att vi inte hann göra klart skivan så blev det framskjutet. Jag vet inte vad vi gav oss in på.



Vi spelade i princip varje dag, vi trodde att vi skulle hinna med något övermänskligt, men det gick fan inte, vi tänkte att vi släpper den här nu och så släpper vi tvåan om ett halvår, men det funkade inte för vi var inne i en tornado av olika saker som skulle göras. Vi upplevde en slags twister där vi inte kunde hålla samman någonting.

Vad var det som hände med Soundtrack efter Origin, det var oväntat tyst och det började pratats om konflikter, slitningar mellan medlemmar och hårt turnerande som satt sina spår.

– Det var tusen saker. Management, skivbolag, massa skit och grejer som inte fungerar. Det var dels det, men även de musikaliska grejerna. På de sista två plattorna har vi tänkt att vi fixar det i studion, det behövs inte så mycket grejer att pilli i. Men nu har vi gått tillbaka och försökt få bort allt sånt.

Ebbot säger att influensgrejen aldrig varit något problem i bandet. Det är snarare vart alla har varit på väg.

– Alla har tagit sina lilla mentala turer på olika håll, det är snarare det i kombination med att alla har ryckt och slitit i oss. Så kommer det nog att bli nu framöver också. Eller jag vet inte, säger Ebbot och funderar. Han säger sen att det finns en grundidé med vad soundtrack ska vara och att det kan glömmas bort när det uppstår konstiga frestelser.

– När allt går i spinn då ökar förväntningarna och helt plötsligt känns det som man måste konstruera fram en känsla istället för att den ska komma till en, vilket alltid har varit det som är magiskt. Det är där för det låter som det låter nu. Det känns skönt och motiverande.

VI PRATAR LITE OM RISKEN att upprepa sig själva. Ebbot tycker inte att de upprepat sig själva lika mycket på nya plattan. Han menar att *Origin* var lite en upprepning av *Behind the music*.

– En helt ny skiva är skriven nu och allt har höjts ett snäpp, men samtidigt

har vi gått tillbaka till den otroligt höga ribban vi satte på första plattan.

Ebbot säger att på *Origin* kom inte hela idén fram riktigt.

– Det fanns en större bild av hela den konceptplattan, det kändes lite frustrerande och vi kom på att vi är inte ett band som släpper tolv låtar, det ska vara minst 20 låtar på en platta. Sen kan folk tycka det är för långt, men vi skiter i det.

Hur var det med era personliga relationer under den perioden?

– Det sker ju hela tiden och det är något som är konstant. Vissa perioder är det mer än andra gånger. Givetvis uppstår såna saker när inget är i balans.

Blev det en konflikt mellan dig och Ian?

– Ja, man kan väl säga att alla som var med i Carbide är skadade och har en slags defekt nånstans. Hela starten av Carbide var inte sund egentligen. Ebbot tänker till och fortsätter:

– Allt som kom från den kratern kan bli en livslång process att försöka hela.

Vad handlade konflikten om?

– Det mesta är utrett mellan mig och Ian. Det handlade nog egentligen om vår attityd mot varandra, hur vi ser på varandra och vilken uppfattning vi skapat om varandra. Vi känner nog igen väldigt mycket hos varandra, som vi föraktar. Det brukar ju vara så att det man hatar mest är ju ofta det man ser hos sig själv i någon annan. Vi har kommit till den insikten, säger Ebbot och skrattar. Men det kan hålla på några varv till.

Det kan ibland vara lite svårt att exakt sätta fingret på vad Ebbot menar, det är ofta långa, intressanta utläggningar men jag anar att konflikten handlade om slutförandet av låtar och låturlval.

EBBOT UNDRAR VAR Ian håller hus. Han brukar alltid vara i tid. Efter ett tag dyker en pigg Ian Person upp. Jag ber honom ge sin bild av saker och ting. Han säger att de gick in och gjorde *Origin* under enorma förväntningar från alla håll och kanter, även sig själva.

– Det var lite skakigt och vi hade turnerat jättemycket. *Origin* fick inte ta den tid vi ville egentligen. Det låg lite gammalt groll där, inte för att vi bråkar speciellt mycket, det gör vi absolut inte om



man jämför med andra band. Man har ju hört talas om regelrätta slagsmål, det förekommer inte. Vi är mer som tanter som tjarar bakom ryggen på varandra.

Ian får nu igenom sina idéer på demoplan och säger att han nöjer sig med det:

– Sen tänker man kanske att så kunde det ha låtit om jag fick göra allt själv, men nu låter det så här. Varför inte liksom? Man får inse att vi är ett band.

Men hur löste ni det?

– Ja, e-mail är väldigt bra, det tycker jag har löst otroligt mycket att man slipper hela dialogen. Vi kunde ha en väldigt otrevlig jargong, ett invant beteende som funnits från början, som det är sprunget ur och som har tonats ner nu.

Kalle berättar att det kan komma situationer när man blir chockad men att de flesta känslorna har de gått igenom.

– Alla personer har sina fel och brister, det har man ju själv också, nu vet man ju om de flesta fel och brister hos sig själv och de andra i bandet, så man har väl lärt sig leva med dem på något sätt.

– Men va fan, bryter Ebbot in. Man gör alltid något för att man vill att det ska hända saker hela tiden, det är ju inte så att man undviker något för att det ska vara lugnt och tryggt, det finns alltid saker att hitta på för att skapa rörelse.



EBBOT HAR I VISSA ARTIKLAR om Soundtrack framstått som en ledare och att allt hänger på honom om det ska bli någon inspelning.

– Det är ju inte så att Tobbe är nån enväldshärskare, säger Ian, men det är lite hans uppgift i bandet att styra vilka låtar vi spelar in. Ebbot måste tänka till på en låt annars blir det inget och det kan ju ta ett tag.

Har ni någon gång på allvar tänkt att lägga ner bandet?

– Ja. Den tanken har funnits flera gånger när det har varit som svårast, säger Ebbot. Men sen å andra sidan vet man, i och med att man jobbar med andra band så kan man ju se hur fan... Ebbot tänker till och säger:

– Band är ju inte något som växer på träd, en grupp kemi, det hittar man ju knappt. Det är så svårt. Man ska ju vara jävligt glad att man hittat något som fungerar, speciellt med sex personer.

Ian hakar på:

– Alla har väl haft sina doubts, men samtidigt räcker det med att man träffas igen och spelar lite så är man på banan igen. Det är så lite som behöver redas ut.

DET ÄR KALLE OCH EBBOT som står för mixningen av låtmaterialet.



– De andra kommer in och tycker lite grann, men dem sista tre månaderna så har det varit jag och Tobbe.

Ebbot berättar om sin passion för studiotrixandet och att han aldrig kunnat släppa kontrollen där. Han säger också att de andra i bandet inte tycker det är så kul, det är därför han och Kalle gör det.

Det är dags för Ebbot och Kalle att förflytta sig till det gigantiska mixerbordet. Kalle sätter sig framför datorn och börjar koncentrerat ratta. Ebbot plockar fram sin harpa och drar några ackord. Han berättar att de inför denna platta lyssnat en del på egna inspelningar.

– Vi har ju ett speciellt sound och det är det vi sökt, sen också olika tidsperioder. Det kan vara en punkplatta från 80-talet eller något från sent 60-tal eller 50-tal.

Ebbot pendlar mellan det totalt fokuserade och något som mest liknar ett barn på julafton. Det står klart att han stormtrivs i studion. Han pendlar mellan att sitta och digga på stolen till att ställa sig upp och spela luftgitarr när Kalle vrider upp volymen. Ur högtalarna strömmar vacker musik. Det visar hela deras spektra, från det röjiga, akustiskt lugna, monotona till långa psykedliska stämningar - allt med *The Soundtrack of our Lives* egna prägel.

Låtar som *Everything beautiful must die*, *The Ego Delusion* och *Second life Replay* dundrar ut i studion och speciellt den sistnämnda låter magisk. Båda håller den som sin favoritlåt på plattan. Kalle menar att det förmodligen den bästa låt de spelat in.

JONAS ELGEMARK
foto: JOHANNES GIOTAS





oasis

dig out your SOUL



NYTT ALBUM

11 helt nya låtar inklusive hitsingeln
'The Shock Of The Lightning',
plus 'Falling Down' & 'I'm Outta Time'

Finns som CD+DVD specialutgåva där bonus-DVD:n
innehåller en exklusiv dokumentär om inspelningen
av skivan och The Shock Of The Lightning-videoen.
Finns även som extremt limiterad box-utgåva som
bl a innehåller 9 bonusspår!



08-10-08

WWW.OASISNET.COM

BIG BROTHER
ENTERTAINMENT



ROCKS
ENTERTAINMENT

THE KILLERS



Med en albumförsäljning som närmar sig 12 miljoner och en ny skiva återvänder The Killers till livearenan med spelningar i Europa och planerar en världsturné i 2009.

TORREY MUNDKOWSKY

Tillbaka med mellanmjölkig arenapoprock

MARK STOERMER (bas, gitarr och sång) möter upp på ett hotell i centrala London. Ofta beskriven som en tystlåten muttrande jätte till man, är Mark egentligen mycket artig, välklädd i kostym och med genomtänkta svar berättar han om ett album som varit på startbanan sedan The Killers började spela ihop. Han erbjuder mig den högtidliga kungatron-stolen och sätter sig själv på en liten pall som krymper under hans gängliga kropp. Det är sent på dagen och det märks, Mark som ganska kortfattat beskriver en långdragen process som till slut blev albumet *Day and age*.

Hur var dom olika stegen till albumet?

– Oj, det är en lång historia. Varje album är en ny process. Den här gången så hade Brandon [Flowers, sång] runt 30 till 40 idéer som han har jobbat på mellan våra tre album. Låtar som *Human* och *Spaceman* kom från några år sen, så när vi tog ett uppehåll så hade vi redan en massa material. Vi gjorde även instrumentala demos som vi skickade till Brandon över internet. När vi möttes upp så hade vi ungefär 50 idéer. Vi gick igenom

ett par per dag och förfina dem. Gick in i studion i juni och allt var klart på en månad. Det var en lång utslutningstid för att komma fram till de slutliga tio låtarna på skivan.

Beskriv det nya albumet.

– Det finns inget löpande koncept, detta är mer en samling bra låtar. Det finns både personliga och universella berättelser; några hyllningslåtar, poplåtar som *I can't stay* som är en ny väg för oss. *A dustland fairytale* är en berättande låt, men samtidigt väldigt hymnlik och uppenbarligen så är *Human* en rak danslåt. Gitarren har tagit en mer dominerande roll och på många sätt är skivan renare men alla låtar är annorlunda. Jag tror folk vet att vi experimenterar med både genrer och ljud så dom borde inte bli överraskade.

Bandet valde titeln *Day and age* för det dubbla budskapet, det kan mena nutiden, framtiden eller dåtiden. Det är en stark titel samtidigt som den är vag.

Valet att använda producenten Stuart Price igen var medvetet av många skäl.

– Han remixade *Mr. Brightside* på albumet *Hot Fuss*, en av dom bästa remixar vi har haft eftersom han tog låten i en ny riktning vilket är ovanligt med remixar. Vi arbetade även med honom på *Sawdust* med låtarna *Leave the bourbon on the shelf* och *Sweet talk*, erfarenheten var så bra att vi signade honom. Han spelar själv musik och förstår musiken vi gillar, han är från vår generation och har förhoppningsvis sina bästa arbeten framför sig.

Detta är er tredje studioskiva, finns det en bakomliggande stress att den ska bli lika framgångsrik som dom förra?

– Det finns det alltid, men detta album var definitivt mindre stressig än dom andra. Jag tror att vi är mer säkra som band och i vår karriär och mer bekväma både i studion och live. Vi har en publik, vi vet vad vi är kapabla till, vi är själv-säkra över att vi växer och blir bättre och vi är stolta över skivan.

Mark rynkar pannan och korsar benen när han berättar om sin framtidsvision för hur skivindustrin tänker sluta spendera pengar på skivkonst eftersom man knappast kan se dem i digitala spelare.

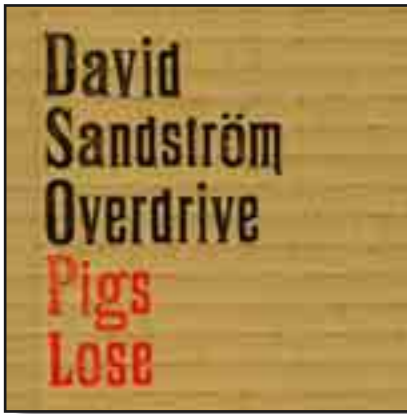
– Jag tycker att konsten är viktig men jag kan se vad dom menar. Vi måste röra oss med tiden och vara realistiska, skivaffärer stänger varje dag. Förhoppningsvis så finns det ett sätt att införa digital konst som innefattar text och helbilder. Jag använder själv fortfarande vinyl. Jag tror att folk känner att konst sätter känslan för skivan så förhoppningsvis så kommer det att bli en fusion.

Basisten avslutar intervjun med att berätta hur The Killers ser ut 2008:

– Vi har växt upp och vi är inte rädda för det. Jag menar inte att vi börjar göra "vuxen" musik men ibland betar sig artister och band som om de fortfarande är 21 år när de är 35. Våra liv förändras och musiken reflekterar den naturliga utvecklingen. Det är fake och phony att stanna på samma plats.

The Killers kanske har blivit äldre och fansen kommer att få sina storarenalåtar, sin radiovänliga disco, postpunkpop och blå jeans-serenader men ingen x-faktor eller överraskning den här gången. Och kanske är det just så vi vill ha våra Killers.

JULIA DINOME



DAVID SANDSTRÖM OVERDRIVE

Pigs Lose

www.myspace.com/davidsandstromoverdrive



THEY LIVE BY NIGHT

s/t

www.theylivebynight.com



HELLO SAFERIDE

More Modern Short Stories From ...

www.hellosaferide.com

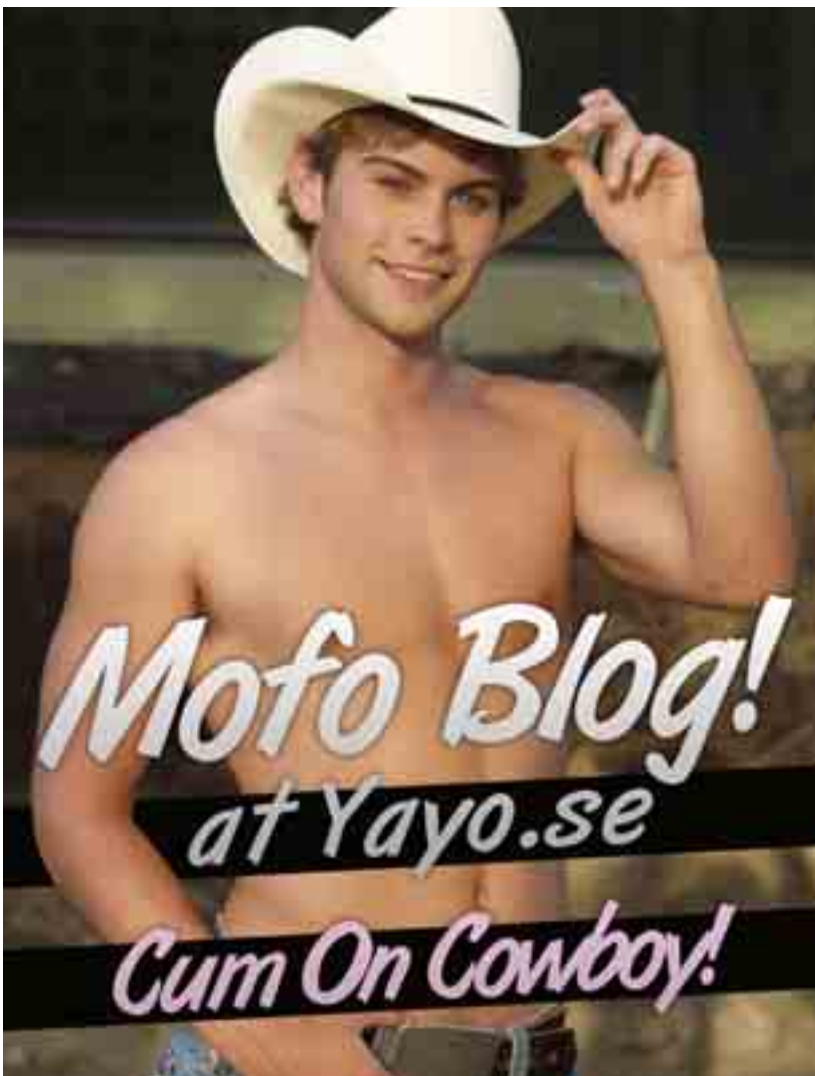
Ute i butik nu!

ALBUMEN I BUTIK 22 OKTOBER

www.razziarecords.se

www.klicktrack.com/shop/label/razzia

RAZZIA



CMM Group är specialister på CD, DVD kopiering och tryck.

Pressa eller kopiera? CD eller DVD? Eller duodisc?

Vi har allt för ditt CD projekt.



CMM GROUP

Torshamnsgatan 39 B i Kista,
08-545 706 70, info@cmmgroup.se

Lång väntan på urladdning

I Hamburg slipade en gång Beatles sina musikaliska verktyg i tron att de var ett tufft rockband. Och kryssar man mellan horor och uteliggare på ett in i märgen smutsigt Reeperbahn finner man ännu musiker som lever drömmen.

Sugarplum Fairy har gjort en ny platta med Marlon Brandoestetik och refrängstark harmonipop men på scen blir de en rockbest, de skakar om bastuvarma klubben Grosse Freiheit 36 i jakten på kicken som finns där i slutet av tunneln.

ST PAULI DOMINERAS av porrstråket Reeperbahn. För tredje året anordnas här Reeperbahnfestivalen. Klubbspelningar med så skilda akter som Lemonheads, I'm From Barcelona och Crystal Castles känns malplacerade, nersläppta i ett gytter av sex-för-pengar, vältankade grabbgång, luffare, lodisar, alksisar och diverse löst folk utan skönjbar naturlig koppling till varandra utöver porren. Logen en halvtrappa ner på Grosse Freiheit 36 med en handskrivna lapp med "Sugarplum Fairy" på dörren känns kanske inte som en fristad i sammanhanget, men i alla fall som en plats där verkligheten kan stängas ute. Här sitter de fem killarna i bandet i flera timmar innan spelningen och gör – ingenting.

– Ja, det ska vara så, man ska inte göra nånting innan, säger Carl Norén när han

nyduschad rafsar ihop sina kläder efter spelningen. För att få rätta laddningen så är vi alla i vårt lilla rum och bara väntar på att få spela.

KVÄLLEN ÄR SPECIELL på flera sätt. Det är Tysklandsturnéns första spelning samtidigt som plattan *The wild one* släpps på bandets hemmamarknad. Sugarplum Fairy är nämligen signade av tyska Universal och har en stor fanskara i detta folkrika land. Sahara Hotnights får sålunda nöja sig med att agera förband på deras "hemmaplan".

The wild one är också delvis inspelad i Backboogiestudios i Hamburg med producenten Roland Spremberg. Killarna bodde en månad i en lägenhet på typ Hamburgs farligaste gata, Bremer Reihe, där de blev "skitbra polare" med

folket på lokala kebabstället där de alltid beställde sju tallrikar för extra allt. Resten av inspelningsjobbet gjordes i Malaga, ett val som var enkelt när alternativet var ett regnigt och bläsigt Stockholm.

Det första för kvällen som ska avvecklas är soundcheck. Victor Norén gurglar sig med Bushmills, "för halsens skull", och Kristian Gidlund parkerar sina stövletter prydligt bakom sig på trumpodiet. *Just a little bit more* dras några gånger, sen är det ner i bunkern igen.

Efter detta en cigg i gränden bakom klubben, en tv-intervju vid skulpturen på Beatlesplatsen, besök på Bankomaten och Apoteket och middag via matkuponger på Reeperbahn, sen är det ner i bunkern igen.

TRUMMISEN KRISTIAN GIDLUND noterar att "Det är ju våran releasefest" och tittar på de andra som också inser att party-stämningen känns långt borta. Men detta icketillstånd är bandets sätt att fokusera och bygga upp den explosivitet som strax efter midnatt ska möta fansen. Men det är svårt att inte göra något flera timmar i sträck.

Det gissningsvis nio kvadratmeter stora rummet utan fungerande ventilation blir som en trängre och trängre bur där jargongen och historierna om gemensamma bekanta kastas runt. Carl Norén är den rastlöse. Han börjar karva i en PET-flaska med en slö kniv. Det ser lagom farligt ut. De andra sitter kvar på sina platser i de nedsuttna sofforna och röker och sippar på öl medan låtlistan blir det stora samtalsämnet för en stund.





JOHAN LÖTHSSON



Sedan hånar de Metallica och nån journalist som inte hade koll på att *The wild one* är en Brandofilm.

Victor är den coole rockstjärnan som håller ordning på looken och solbrillorna, nykomlingen David Hebert tar gärna plats i baksätet medan gitarristen Jonas Karlsson ser ut som MP i Gyllene Tider, go och krullhårig och skojsfrisk. Men han tar inte lika stor plats som Kristian Gidlund som är den som gestikulerar och brer ut sig på hemtrevligt dalmål.

KLOCKAN 00.10 RÄTTAS DE mörka skinnkläderna till och blickar börjar kastas mot trappan som leder upp till scenen. Stämningen är komprimerad och inte många ord yttras. Bandet befinner sig i sin egen bubbla, tillsammans med varandra där de är trygga och taggade.

– Man kan inte riktigt sätta ord på känslan man får efter en spelning, säger Jonas. Det är en helt fantastisk adrenalinkick.

Och spelningen är kanon. Sugarplum Fairy bränner av hitten *The escapologist* direkt och når definitivt upp till en intensitet värdig Reeperbahns galna pseudovärld. De för Beatles arv vidare och ger oss närvarande en inblick i hur härligt det är att bara ge sig hän, att låta musiken vara den totala verkligheten för en stund. Folk i deras närhet hänger på dem stämda gitarrer, hämtar öl och vatten och snytpapper och laddningen i arbetspasset är påtaglig. Spelningen är en arena för total musikalisk frihet och en energikick som svettas ut ackompanjerat av en hänförd publik.

Tillståndet bryts bara av komiska misar som när Carl mitt i frenesin kastar av sig skinnjackan som ofrivilligt flyger ner i publiken varpå han genast rusar fram till gitarrteknikern Micke och väser "Hämta min skinnjacka" och managern Pär blir den som får kräva tillbaka den från ett snopet fan.

Extranummer fyras av och tjejerna längst fram i publiken sjunger fortfarande med. Kristian kastar iväg trumpinnarna, men en träffar taket och landar nånstans på scen. Sen är det ner i bunkern igen. Killarna ramlar nerför trappan och svettas i logen tillsammans med öl, cigg och tankar kring giget. Jobbet är gjort, men kvällen är inte slut. Producent-Roland och andra hälsar på, killarna duschar och spånar kring var man ska "festa som det är 1999". Några möten med fans på väg

till turnébussen och en taxifärd senare blir det tequilashots på minimala Daniela Bar till 04.00-snåret. Avfärden för turnébussen mot Köln är satt till 07.00.

Jag blåddrar i mitt block där jag krafat ner "bandet hängde med Klaus Kinskis dryge son", "vänsterhänt trummis som spelar åt 'fel' håll och var i kontakt med Brainpool-Jens för länge sedan", "Beatlesklubben Indra", "Fetrock" och "festar på klubben Magnet när de är i Berlin" men när jag i gryningen skakar hem på U-bahns gula linje är det ändå trummisen Kristian Gidlunds ord som ringer i mina öron:

– Vi är bara fem extremt vanliga killar som försöker vara så normala som det går.

text och övriga bilder:
GARY LANDSTRÖM

KEANE (UK)

1/11 STOCKHOLM, ANNEXET

MOGWAI (UK)3/11 LUND, MEJERIET
4/11 STOCKHOLM, CIRKUS**MY MORNING JACKET** (US)6/11 STOCKHOLM, BERNS
7/11 LUND, MEJERIET**LANGHORNE SLIM** (US)10/11 STOCKHOLM, KÄGELBANAN
12/11 MALMÖ, DEBASER**IGLU & HARTLY** (US)

13/11 STOCKHOLM, DEBASER SLUSSEN

PIGEON DETECTIVES (UK)12/11 OSLO, JOHN DEE
13/11 LUND, MEJERIET
14/11 STOCKHOLM, DEBASER SLUSSEN**FRANZ FERDINAND** (UK)

15/11 STOCKHOLM, DEBASER MEDIS

DIRTY PRETTY THINGS (UK)14/11 KÖPENHAMN, PUMPEHUSET
15/11 OSLO, GARAGE
16/11 STOCKHOLM, DEBASER MEDIS
17/11 MALMÖ, KB**WOLF PARADE** (CAN)

19/11 STOCKHOLM, DEBASER SLUSSEN

VAN SHE (AUS)19/11 OSLO, BLÅ
20/11 STOCKHOLM, KÄGELBANAN**FRIDA HYVÖNEN**19/11 LULEÅ, KULTURENS HUS
29/11 GÖTEBORG, STADSTEATERN
30/11 MALMÖ, PALLADIUM
1/12 STOCKHOLM, SÖDRA TEATERN
2/12 UPPSALA, KATALIN**LAMBCHOP** (US)20/11 MALMÖ, KB
21/11 GÖTEBORG, STICKY FINGERS
22/11 STOCKHOLM, BERNS**ISOBEL CAMPBELL** (UK)**& MARK LANEGAN** (US)26/11 OSLO, PARKTEATRET
27/11 STOCKHOLM, DEBASER SLUSSEN**THE RESIDENTS** (US)28/11 GÖTEBORG, STENHAMMARSALEN
30/11 STOCKHOLM, KÄGELBANAN**CHAD VANGAALEN** (US)3/12 GÖTEBORG, PUSTERVIK/WOODY
4/12 STOCKHOLM, DEBASER SLUSSEN**SCOTT MATTHEW** (US)5/12 KÖPENHAMN, LOPPEN
6/12 OSLO, GARAGE
7/12 STOCKHOLM, KÄGELBANAN**LYKKE LI**10/12 OSLO, JOHN DEE
11/12 KÖPENHAMN, VEGA
12/12 STOCKHOLM, KÄGELBANANFÖR INFO OM BILJETTER, FLER KONserter
OCH TURNÉER SE WWW.LUGER.SE



JOY DIVISION

A documentary
ATLANTIC FILM

GGGGG

Joy Division. Joy Division. Joy Division. Det kortlivade Manchesterpostpunkbandet har nog aldrig varit så mycket på tapeten som senaste året. Återutgivningarna och översättningarna av böcker, och Anton Corbijs något överskattade spelfilm.

Precis som de andra postuma berättelserna om detta mytomspunna och mäktiga band går denna dokumentären igenom historien linjärt från A till Ö. Det som skiljer denna från många av de andra dokumentären är att Peter Hook, Bernard Sumner och Stephen Morris öppenhjärtigt delar med sig av sina minnen från tiden de hade ett band med Ian Curtis. Filmaren presenterar också exklusiva konsertklipp som jag, som hängiven Joy Division-kännare, blev positivt överraskad att se när filmen visades på Göteborg Filmfestival tidigare i år.

I ett fattigt och grått Manchester följer vi gruppen genom miljöbilder och intervjuer med bland annat Factory Records medgrundaren Tony Wilson som avled så sent som ifjol. Timingen kunde inte vara bättre för den här dokumentären som jag tycker är den bästa Joy Division-skildringen, mycket på grund av bandmedlemmarnas medverkan, det djupa berättandet och exklusiva klippen. Men hade inte Joy Division varit så i ropet hade vi kanske inte fått se den här filmen.

Det sägs ofta att band formas av miljöer de kommer ifrån, att de är en produkt av sin tid. För Joy Division stämmer det delvis – men de är inte bara en del av sitt sammanhang, de skapade en parallell värld precis som de intressantaste konstnärerna alltid gjort.

JOHAN LOTHSSON

SVENSKA AKADEMIEN

... om sakernas tillstånd

BENGT ANDERSSON FILM

GGG

Svenska Akademien är bandet som under sin själva långa karriär ständigt befunnit sig i strålkarlarjusets periferi. Okända för den stora massan men älskade av många andra. Med dansant reggae influerad av såväl hiphop som dancehall har de med fyra album, en samlingsdisk, en EP samt ett närmast frenetiskt turnerande lyckats påverka och gå i täten för de senaste årens allt mer levande och intressanta svenska reggae-scen.

I Bengt Anderssons film får vi möta Akademiens ledamöter och publik. Vi får höra vad som ryms bakom de storslagna texitraderna om kärlek och revolt och samtidigt bjuds vi på bra musik och unika konsertögonblick. Det är ett personligt och närgånget porträtt av människorna bakom musiken snarare än en presentation av bandet, deras musik eller dess historia. Detta kräver tyvärr en stor dos förkunskap då filmen saknar berättarröst, namnskylltar och vägvisare. Detta är helt enkelt Akademiens perspektiv på tillvaron, berättat av dem själva för de som redan känner till musiken.

Tempot kan sägas vagga fram i baktakt. Tystnad och eftertanke, ackompanjerad av svepande kamerafärder genom valfri svensk småstad där allt verkar stängt och nedlagt, varvas med tillfälliga explosioner av energiska liveframträdanden, lika närgånget fotade som allt annat.

Vackert pakerat och med en mängd extra-material är detta ett värdefullt dokument över vart Svenska Akademien står idag, och kanske en förning om vart de kommer finnas i framtiden.

BJÖRN OWEN JOHANSSON

musikaliskt. Det här walesiska rockpunkpsykedeliska bandet tappar bort sig i en snårskog av influenser. Synd för det skulle kunna vara heljutet bra.

PER LUNDBERG GB

GANG GANG DANCE

Saint dymphna

WARP/BORDER

GGGG

När den kanske hippaste akten på Brooklyns undergroundscen släpper nytt skär ljudet genom huden. Suggestiva melodier, primitiva rytmer, larmiga gitarrer, elektroniska beats och hysteriska skrik ramar in sångerskan Liz Bougatsos angelägna röst. Tankarna vandrar osökt till Björk, även om denna konstkvartett känns lite galnare.

Att Gang Gang Dance agerat förband åt rockdinosaurierna Sonic Youth är inte svårt att förstå. De bygger kakofoniska ljudslott efter samma musikaliska och lekfulla formel. Det här är konstrock när den är som allra bäst.

ALEXANDRA SUNDQVIST

GLASVEGAS

Glasvegas

COLUMBIA/SONYBMG

GGGG

Från Glasgows regntunga gator kommer de, 2008 års mest omtalade debutanter.

Anledningen till den omfattande hajpen är en självbetitlad skiva som omkullkastar sin omvärld och samtidigt omfamnar och förvaltar det skotska arvet. I rakt nedstigande led till landsmän som The Twilight Sad och Mogwai är detta en skiva som griper tag och aldrig släpper greppet om lyssnaren.

Det är episk och hypnotisk indiepop med tydliga The Jesus & Mary Chain-komplex och jag, likt alla andra, går igång på det. Stenhårt. Enda invändningen jag har är den om att full gas rakt igenom inte alltid är helt rätt sätt att jobba på, det behöver inte vara uppskruvat till elva hela tiden. Hade skivan kortats ner ett snäpp och innehållit mer nyanser hade det varit full pott. Här är det bara ytterst nära.

JONAS APPELQVIST

GOJIRA

The way of all flesh

LISTENABLE/SOUND POLLUTION

GGGGG

Mina damer och herrar, håll hårt i era hattar, för nu kommer ett utropstecken och en svordom i en och samma mening – franska Gojira är så djävla bra!

Gojira, japansk stavning för Godzilla, är en underbart frisk fläkt. Det är hårt. Det är egensinnigt. Det sticker ut lika mycket som en sårad tiger bland söta hermeliner. Det är dessutom gränsöverskridande – som förband kan de lika gärna ställa sig framför de radiovänliga bandens publik (just nu är de på turné med In Flames och Sonic Syndicate) som framför mer kräsen publik å la Nile eller Meshuggah. Deras texter om miljömedvetenhet känns dessutom betydligt fräschare än kyrkobashing.

På albumet ligger *A sight to behold* som tredje spår. Det är världens bästa låt. Just nu. Den är anledningen till att jag inte tvättat mig, lämnat lägenheten eller ens orkat laga mat. Den är för bra för att prioriteras bort.

TORBJÖRN HALLGREN

GRAILS

Doomsdayer's holiday

TEMPORARY RESIDENCE/BORDER

GGGG

Med skräckslagna skrik och ljudet av hästar i galopp drar det igång med instrumental spökdroner. Sen blir det bluesigt och orientaliskt i skivans bästa spår *Reincarnation blues* för att på flera ställen sniffa en hel del på Pink Floyd. Gitarrljudet får något David Gilmourskt över sig och när Grail i *Immediate* närmar sig en modern variant på *Careful with that axe Eugene* (tyvärr utan de förlösande skriken) är lyckan faktiskt gjord.

Samtidigt olycksbådande och vackert är *Doomsdayer's holiday* soundtracket till arbetslöshet, sömnsvårigheter och brustna drömmar fast på ett trevligt vis.

ROGER BENGTSOON

EL GUINCHO

Aleganza!

XL/PLAYGROUND

GGGG

Karnevalskakofoniska El Guincho är faktiskt ett soloprojekt, vilket kan vara svårt att tro, eftersom Pablo Díaz-Reixa verkar ha utrustats med en intensivt tequilamarinerad fiestas energi och ljudvolym, förenat med den mest brokiga av barrios färgsprakande nyansrikedom.

Díaz-Reixas andra album *Aleganza!* låter inte som något annat som släppts det här året, och det är lika omöjligt som det är kittlande att försöka beskriva hans spretiga skapelse. Så här: föreställ dig att du kokar upp fruktig sangria i ett karibiskt oljefat, kryddar med sydafrikanska rooibos och jamaicansk jazztobak, och sedan friterar miniatyrmusiker från hela världen i hopkoket – några spralliga medlemmar från något svängigt sambasällskap, några från en mexikansk mariachi-orkester, ett par frivola Fela Kuti-fans, samt några egensinniga, levnadsglada pop-nördar som Caribou och Panda Bear – och när de små, små figurerna är krispiga nog, låter du dem på led dansa in genom dina örongångar och göra sin störtartade grej.

Och nej, det där var inte en särskilt vuxen beskrivning, men *Aleganza!* har just den där förlösande effekten på en: man blir liksom barnsligt glad och kittlande nyfiken på livet – dels på grund av Díaz-Reixas respektlöshet inför konventioner, dels på grund av hans gränslösa kärlek till världens musik.

Och det där gör *Aleganza!* till höstens hälsosammaste lyckopiller. Det enda jag kan beklaga är att albumet inte släpptes ett par månader tidigare, för då hade det kunnat göra min strålände sommar till den bästa någonsin. Men. Till skillnad från fallet med den nu likkalla sommaren, är det ju bara att trycka på play igen. Och igen. Och igen. Tills solen åter skiner.

FREDRIK FRANZÉN

THE HAUNTED

Versus

CENTURY MEDIA/EMI

GGGG

Märker att var länge sedan jag lyssnade på Peter Dolving. Men visst jag har lyssnat på tidigare Haunted-skivor och uppskattat dem. Att de haft ett jävla driv och så där, men jag har nog inte lyssnat riktigt noga på Peter Dolving sedan han var sångare i Mary Beats Jane.

Versus är en spännande skiva med hög intensitet. Precis det som ett bra rockalbum ska innehålla. Peter Dolving blir bara bättre och bättre i rollen som trash metalens överstepräst. När han sjunger så lyssnar man. *Versus* är bandies sjätte album och definitivt det starkaste. När Haunted vråker på med låtar som *Pieces*, *Crusher* och *Iron mask* är det svårt att inte le med hela munnen och spela lufttrummor.

PER LUNDBERG GB

HERMAN DÜNE

Next year in Zion

CITY SLANG/COOPERATIVE

GGGG

Herman Düne har den där förmågan att väcka något hos lyssnaren och på nya plattan rycks jag med redan från första spåret. För när sångaren David-Ivars enkla men geniala gitarrplock fylls på med växelbund och Nemans rytmsektion – då bjuder dessa två världsmdeborgare på mycket behaglig musik.

Rent genremässigt ligger *Next year in Zion* väldigt nära förra plattan *Giant*. Men det kanske inte är så konstigt, för när jag intervjuade David-Ivar i samband med förra plattan sa han att de lyckats få till den "just så som han alltid tänkt sig att en bra platta ska låta". Och just därför finns det kanske ingen anledning att ändra så mycket – Herman Düne har väl hittat hem helt enkelt. *Next year in Zion* är ett bevis på att Herman Düne med sina 60- och 70-talsinfluenser kan leverera riktigt bra folkpop. Plattan är bra hela vägen, med toppar främst i deras melankoliska tongångar som i *My home is nowhere without you* och *When we were still friends*.

MIKAEL MALMBORG

JOLIE HOLLAND

The living and the dead

ANTI/BONNIERAMIGO

GGG

När Jolie Holland skrev låten *The future*, efter en uppslitande separation, droppade tårarna över pianotangenterna. Det är ett stycke tonsatt desperation om flyttkartonger som måste packas och drömmar som går i bitar. Där, i det uttömmande låtskrivandet, ligger den lågmälda, Texas-baserade singer/songwriters storhet.

På sitt tredje album sjunker Holland djupare ner i countryn, jazzen och bluesen – USA:s musikaliska fostervatten. Samtidigt har hon, med hjälp av gästmusiker M. Ward och Marc Ribot (Tom Waits), skapat ett album som doftar mer rock'n'roll än tidigare. Det är befriande att höra Holland träta på ryggen och sjunga ut.

ALEXANDRA SUNDQVIST

HOWIE B VS. CASINO ROYALE

Not in the face

FABRIC/BORDER

GGGG

Howie B verkar verkligen älska musik urskillningslöst. Hans egna album utforskar ju alla tänkbara gener, och därtill har han samarbetat med fler artister än någon vettig människa orkar hålla reda på, exempelvis Tricky, Björk, U2 och Brian Eno.

Förförre året producerade han det italienska bandet Casino Royales album *Reale*. Samtliga inblandade blev nöjda och glada, men Howie B kunde visst inte skaka av sig känslan av att det fanns mer att hämta ur materialet, att man skulle kunna producera om hela albumet på ett helt nytt vis och få fram ett minst lika spännande resultat. Så det



gjorde han. Tio dagar senare klev han ut ur studion med *Not in the face* i näven. Jag har inte hört *Reale*, så jag kan inte avgöra exakt hur resultatet skiljer sig. Däremot kan jag säga att *Not in the face* är ett riktigt bra album. Howie B är ju som en blandning av Lee Perry och någon debil gitarrvirtuos i studion. Han är en galning vid mixerbordet, han pillar och rattar och skruvar hämningslöst, ofta intill onanins gräns, men likväl låter det i regel överraskande njutbart, THC-rökigt och skönt dub-gungigt. Och eftersom han på senare tid varit ungefär lika pålitlig som Lee Perry och exempelvis Eric Clapton varit, vågar jag nog påstå att *Not in the face* är det mest kvalitativa galningen gjort på ett bra tag.

FREDRIK FRANZÉN

JENNIFER HUDSON

Jennifer Hudson
ARISTA/SONYBMG



Karriären fick en rivstart för Jennifer Hudson i USA 2004 genom hennes medverkan i tv:s *American Idol* och peakade när hon sedan mottog en Oscar för sin roll i filmen *Dreamgirls*. Och visst är Jennifer begåvad, både med känsla och en excellent sångröst – kanske därför så många kändisar vill vara med på hennes debutplatta.

Hennes kapacitet sträcker sig från känsliga ballader (*Giving myself*) via soulkärlek (*My heart*) och stolta girl powerspår (*I'm his only woman*) och bombastisk kärleksförklaring (*And I'm telling you I'm not going*) till modern dansgolvs-r'n'b av hög klass signerad Timbaland (*Pocketbook*) och härligt gospelgung (*Jesus promised me a home over there*). Och hon känns bekväm i alla dessa sammanhang. Självförtroendet finns och därför drabbar låtarna så direkt. När hon sedan i sistaspåret släpper loss rejält i discosouldängan *All dressed in love* är jag definitivt övertygad – hon är en stjärna på väg att ta plats på firmamentet för alltid.

GARY LANDSTRÖM

KAISER CHIEFS

Off with their heads
UNIVERSAL



Kaiser Chiefs kan nog med rätta utnännas till Storbritanniens just nu stoltaste bevarare av britpoptraditionen. Med två succéalbum i

ryggen så är man nu tillbaka redo att leverera ytterligare ett pärlband av kaxiga riff och klistriga refränger.

Särskilt svängig är förstasingeln *Never miss a beat* som snurrat på högvarv här hemma de senaste dagarna. Som producent har man plockat in nya stjärnskottet Mark Ronson och han har förfinat soundet ytterligare. Även kompisen Lily Allen kommer in och gästspelar på ett par spår.

Här finns influenser från såväl Beatles som senare band som Blur och Supergrass. Jag har alltid haft en förkärlek för bra engelsk pop och Kaiser Chiefs får mig att falla pladask. Det är dansant, euforiskt glatt och vemodigt om vartannat. Och de har fortfarande kvar den där slyngelaktiga framtoningen som en gång i tiden gjorde Oasis så spännande. Det känns som att Kaiser Chiefs fortsätter att gå en lysande framtid till mötes och att man är ett av de band som visar att brittisk gitarrpop fortfarande är alive and kicking. *Off with their heads* är en härlig popplatta som säkert kommer värma många indiehjärtan när höstmörkret faller. Bästa spår: *Addicted to drugs*.

THOMAS RÖDIN

KARDINAL OFFISHALL

Not 4 sale
KON LIVE/UNIVERSAL



Torontos Kardinal Offishall är en entertainer, därför är nya plattan *Not 4 sale* en mix av soul, hiphop, pop, dancehall och reggae. Hans rötter sträcker sig till Jamaica men han tar nu definitivt, med hjälp av i första hand Akon, steget ut i den stora populärmusikaliska världen.

Och det låter övertygande. När det ska vara tungt bankar basen på och när låten ropar efter en melodisk hook så finner den sig omgående. Benhårda spår som *Set it off* med The Clipse ligger strax innan söta Blondie-örhänget *The tide is high* där Rihanna lägger refrängen. I perfekt harmoni.

Hittin på plattan heter *Dangerous* och görs med Akon, en syntig och perfekt avvägd klassiker där Kard är den tuffe och fladdrige MC:n medan Akon smörar till refrängen – en riktig fullträff. Soundmässigt påminner den om mycket på Diddys senaste platta.

Och just blandningen av hårt och mjukt, tillgängligt och aggressivt, är Kardinal Offishalls största seger. *Not 4 sale* är en platta som kan leva länge, detsamma gäller för många av

låtarna som är starka nog att klara sig på egen hand. Så tar man det till nästa nivå.

GARY LANDSTRÖM

LUOMO

Convivial
HUUME/IMPORT



I 15 minuter och 15 sekunder är jag övertygad om att detta är en helgjuten GGGGG-skiva. Att Luomo äntligen vuxit upp och blivit lika bra som de andra båda alias som Sasu Ripatti brukar göra musik under (ambientfantomen Vladislav Delay och dubteckningen Uusitalo), men riktigt så bra är det inte.

Därmed inte sagt att det blir dåligt. Långt därifrån. Men med inledande *Have you ever* med sång av Cassy och följande *Love you all* där Sascha "Apparat" Ring croonar på bästa synthpopmanér sätts förväntningarna så högt att resten av skivan, trots hög klass, blir något blek.

På *Convivial* använder sig Luomo i högre utsträckning än tidigare av flera olika vokaler. Förutom de båda nämnda återfinns Jake Shears från Scissor Sisters i *If I can't*, housemannen Robert Owens i *Robert's reason*, rapparen Sue Cie medverkar på *Nothing goes away* och Chubbbs har det fint på *Get along fine*. På resterande spår sjunger gamla Luomo-kollegan Johanna Livanainen.

Rakt igenom handlar det om slickt producerad elektronisk techhouse med tydliga synthpopsinfluenser. Det är melodöst och puttrande, utan att för den skull ge avkall på dansgolvet. Att Sasu Ripatti är en av de mer kompetenta producenterna därute finns det ingen anledning att tvivla på. Små ljud bakas här och där in i ljudbilden och ger hela skivan en snygg mosaikkänsla.

Gästvokalisternas insatser är inte mycket att klaga på heller. Även om Cassys lätt snuviga stämma och Apparats vibraton knacker de andra totalt.

Nästa gång sätter nog Luomo fempoängaren. Annars lär han sno åt sig fem G:n under annat alias. Det är jag relativt säker på.

MATS ALMEGÅRD

THE MARKED MEN

The Marked Men
DIRT NAP/SOUND POLLUTION



I Seattleområdet finns det en småhemlig, intierad och ganska fantastisk liten powerpop-rörelse. Dirtnap, det fanbärande skivbolaget, har nu fått tummen ur och återutger The Marked Mens debutalbum som ursprungligen släpptes på likasinnade Rip Off Records.

Skivan är, som man kan gissa, full av samma snärtiga och energiska punk som artfränderna Exploding Hearts gjorde till sitt och Dirtnaps signum. Beväpnade med krossade hjärtan, vansinnigt catchiga popmelodier och sylvassa gitarrer sparkar The Marked Men in etablissemangets och fotbollslagets skallben lika skoningslöst som om H&M ännu inte hade börjat sälja The Clash-tröjor.

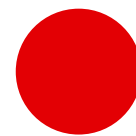
REBECCA AHLBERG

MOGWAI

The hawk is howling
PIAS/BORDER



Det här känns inte rätt. Mogwai är ett av mina absoluta favoritband och troligtvis det bästa livebandet som turnerar just nu, vilket gör det hela svårare. Men de skotska postrockarnas



Pustervik **Baren**

November

- 1:e Scratch
- 2:e Jason Ringenberg (US)
- 3:e Pingisklubben
- 4:e Zebra Art Record
- 5:e Woody West
- 6:e Zebra Art Record
- 7:e Klubb Slacker
- 8:e Locus
- 10:e Pingisklubben
- 12:e Dan Reed (US)
- 13:e Parapluie: Juvelen
- 14:e Marcovic
- 15:e WW: Damien Jurado (US)
- 16:e Pingisklubben
- 19:e WW: Steve Forbert (US)
- 20:e Parapluie
- 21:e Gillis Reggae Klubb
- 22:e I love Pustervik
- 24:e Pingisklubben
- 26:e Woody West
- 27:e Mint Condition
- 28:e Friday I'm In Love
- 29:e Soulstatic

Med reservation för ändringar

Biljetter: 031-13 06 80
www.pustervik.goteborg.se

08.10.20
TREY SONGZ

08.10.23
GURU'S JAZZMATAZZ feat. Solar

08.10.30
M.A. NUMMINEN

08.11.05
Pastell Makro - ÓLAFUR
ARNALDS & EDDA MAGNASON

08.11.06
Boomerang - ERIC GADD

08.11.08
Pastell #12 -
CUT COPY & Mercy Arms

08.11.19
HERCULES AND LOVE AFFAIR

08.11.21
Groovy - MIRIAM AIDA

08.11.22
BLACK DEVIL DISCO CLUB &
KITE

08.11.26
Groovy - SOFI HELLBORG

08.11.27
EMIL JENSEN

08.12.11
Boomerang - DOCENTERNA

08.12.12 Groovy -
THE FIVE CORNERS QUINTET

babel

spångatan 38, malmö 040-579896/97
Babels program & biljetter:
www.babelmalmö.se

FRIDA HYVÖNEN

Silence is wild
LICKING FINGERS/PLAYGROUND



Det är en smula förvånande att detta är Hyvönens tredje album, då hon mer eller mindre känns som en okänt popdrottning, den folkliga kvinnliga artist vi räknat med. Okej, Laleh var nära att ro hem allt, Anna Ternheim med, och Hello Saferide ligger rentav några steg före. Detta bara för att det faktiskt var ett tag sen vi hörde från vår Hyvönen. Men, faktumet att Hyvönen sedan sin debut lyckats leverera något så exotiskt som unik, intressant och genuin singer/songwriterpop kvarstår.

Denna skiva är onakligen ett vänskapligt klickande på ryggen, en leende busschaufför eller en upphittad tjuga. Det är vardagslycka, ren, enkel och vacker. *Silence is wild* skimrar av underbara berättande texter som går



under teman som hästar, skandinaviska blondiner som är "fond of doing naughty things", abortängest och allt däremellan. Skivan är fylld av känslor, men ändå gjord med självdistans och framförallt, en befriande självsäkerhet.

En av årets bästa refränger hittar ni i *London!*, ett virrvarv av fascinerad hatkärlek och en körande Markus Krunegård. Det hela är mycket, mycket vackert.

NINA EINARSSON

böcker



ALEX JAMES

Inget annat sätt – Blur, britpop och jag
ICA BOKFÖRLAG

GGGG

Han lirade bas i Blur och framgårngen födde ett utlevande som endast rock'n'roll-miljoner kan generera. Mig veterligen finns ingen annan bransch där man kan hålla sig med privata jetplan och samtidigt gå fram och verbalt ofreda Bruce Dickinson. James återger det senare: "Bruce Dickinson stod i baren. Jag hatar Iron Maiden. De är djävulsdyrkande töntrar. Jag sa: Djäveln kan suga min kuk och du kan kysa hans arse, din jävla pudel. Han läste mitt huvud i ett fast grepp och sög riktigt hårt på min näsa."

Alex James fortsätter sitt dekadenta korståg och berättar längre fram i berättelsen: "Att lämna det bästa hotellet med mitt exalterade sällskap, att anlända till den dyraste restaurangen i mitt eget flygplan, att träffa världens rikaste, nu levande, konstnär. Dagen därpå flog vi till Mick Jaggers chateau i Loire. Härifrån kunde det bara gå utför, eller hur? Det här var så högt man kunde komma. Vad mer kunde livet ha att erbjuda? Det är lustigt, men när jag ser tillbaka betraktar jag den perioden av mitt liv som avgrundens botten snarare än toppen av Mount Fantasticus".

Författaren håller inte inne med mycket, ångrar inget och kan desutom formulera vad han varit med om. Rekommenderas.

ROGER BENGTSSON

MATS JONSSON

I detta satans rum
GALAGO

GGG

I detta satans rum handlar om Ådalen-uppväxte Mats Jonssons liv som journaliststudent i London hösten 1994. Det är som vanligt när det handlar om Mats Jonsson både självbiografiskt och utlämnande. Slås av vilket bultande hjärta och vilken stor romantiker han är. Vilken osvikligt tro på kärleken han har. På just den kysen.

I detta satans rum är snabbt och korthugget berättat. Inåt, öppet och så hjärtligt bryskt Kramforsberättat. Mats med klasskamraters liv till tonerna av Pulp, Blur, Oasis, Elastica, Chemical Brothers och Smiths följer vi genom fyllor, studier och kärlek. Jag skratrar inte lika mycket som jag gjorde åt *Unga norrlänningar* och *Hey Princess* men det här ett steg vidare i livet också. Följer med spänning hans kommande projekt.

PER LUNDBERG GB

HÅKAN LAHGER

Den vassa eggen – Ulf Lundells kreativa kaos
NORSTEDTS

GGG

Att författaren genomgått en separation ungefär samtidigt som Lundell beskrev hur hans eget äktenskap raserats på sitt stora skilsmässalbum *Den vassa eggen* som släpptes hösten 1985 var säkert en viktig anledning till att han håller skivan så högt. Så högt att han dryga 20 år senare ägnar huvuddelen av en bok till att gå igenom hur Lundell och musikerna gick till väga genom Köpenhamnsvistelse, spelningar och inspelningar och Ulf's ohanterliga alkoholkonsumtion. Samtidigt vävs händelser ej förknippade med albumet in och boken blir ett väl fungerande nedslag i hur 1985 tedde sig för en del. Så långt allt väl. Bokens andra del som redovisar Lundells karriär efter detta år blir av mer utfyllnadskaraktär och känns inte riktigt relevant i detta sammanhang.

ROGER BENGTSSON

nya platta är inte det mästerverket vi väntat oss. Det är bara en riktigt bra Mogwai-skiva, en i raden.

Problemet är att deras två senaste skivor *Happy songs for happy people* och 2006 års lysande *Mr Beast* var fruktansvärt bra skivor. *The hawk is howling* är bara mer av samma. Det finns ingen riktig utveckling, inget steg framåt. Öppningen *I'm Jim Morrison, I'm dead* är en pianodrivna vacker låt med alla Mogwai-detalyer intakta. Därpå följer en stökig och bastung *Batcat*, en av skivans absoluta höjdare. Efter det händer inte så mycket, lite vacker Mogwai-ambient, skottarnas första popdänga *The sun smells too loud* innan skivans absoluta höjdpunkt *Scotlands shame*, en suggestiv och väldigt hypnotisk åtta minuter som jag tror kommer att krossa på scen i höst.

Så lite besviknen är jag samtidigt som jag inser att ett Mogwai på rutin fortfarande är bättre än det mesta annat som släpps idag, men en *Mogwai fear satan* eller *Ratts of the captol* saknas. Till nästa album måste något nytt hända, och jag tror de vet om det.

MATHIAS SKEPPSTEDT

MONOGATARI

It may have seemed like a sign of hope that the birds followed them out into the vastness of the open sea

EGENUTGIVEN

GGGGG

Denna skiva kom i ett brev ackompanjerat av ett handskrivet och mycket personligt brev från Monogataris kapellmästare själv – Sebastian Ungh. Efter att ha lyssnat igenom skivan ett antal gånger kan jag inte annat än kapitulera inför det välbefinnande den skapar. Filmer brukar ofta ges epitetet "the feelgood movie of the year". I så fall är detta "the feelgood record of the year".

Monogatari är en emansorkester där Ungh, som han själv beskriver det, megalomaniskt skriver och spelar in allting själv. Det är instrumentalt och det är gitarrer, orgel, dragspel, mandolin, banjo, bouzouki, glockenspiel, flöjt och alla herrans olika instrument. Ungh är ingen virtuos på något av dem, men han behäskar dem och han skapar musik som känns direkt ur hjärtat. Ärligt och innovativt. Han nämner motvilligt genrer som kraut, folkmusik, indie, jazz och postrock, neofolk och prog som referenser.

Jag tycker ofta det påminner om stämmningskapande teatermusik. Som spelat i kulisserna under ett pjäsframförande. Vad det än är så berör det. Mycket stimulerande.

CARL THUNMAN

NINA RAMSBY & LUDVIG BERGHE TRIO

Du har blivit stor nu (en kamp!)

MOSEROBIE/BONNIERAMIGO

GGGGG

Nina Ramsby verkar alltmer övertygande inta rollen som uttolkare av, ja allehanda musik, sän som man inte vetat att man ville få tolkad. Det som gör henne övertygande är att hon leder lyssnaren till ställen man inte trorde man skulle hamna. Hon leder lyssnaren till ställen man tror är bekanta, men där det alltid finns något latent som visar sig vara mer, vara större än man anat; en sublim guide till det subtila.

Ludvig Berghes, Daniel Fredriksson och Lars Ekman driver själva på, de har ju funnits med ett tag, erkända, och låtarna är i sig också högklassig jazz även utan den ytterligare vokala dimensionen. Det var också så det

började, med att Nina Ramsby satte text till någon av Ludvig Berghes kompositioner, och på den vägen är det. På albumet känns det också som att vissa spår vävs mycket kring Ramsbys röst och melodier, som *Om ett tag får vi ro (ett brev)*. Där den latent magin som hela tiden finns där, men bara ibland visar sitt rätta ansikte, blommar ut och kommer fram som drottning och konung. Och när man hittat den magiska nyckeln har hela albumet möjlighet att blomma ut i den storhet som finns här och som bör upptäckas.

MAGNUS SJÖBERG

NOAH AND THE WHALE

Peaceful, the world lays me down

UNIVERSAL

GGG

Låt oss först och främst slå fast att Noah And The Whale på intet sätt är något unikt och nyskapande band. Den här typen av folkinspireerad pop har redan gjorts av band som Magic Numbers och Belle & Sebastian och ett hundratal andra karbonkopior.

Nå, det som gör att den här skivan sticker ut från mängden är helt enkelt att sångaren och låtskrivaren Charlie Fink lyckats knäpa ihop så många catchy melodier. Framförda med riktig känsla och en inte alltför falsk röst så blir de till små ljuspunkter i min ibland ganska gråa vardag. Genom att blanda upp det traditionella indiepopsoundet med blås och fiol så har man skapat en dynamisk och fyllig ljudbild.

Den givna höjdpunkten är så klart skönt svängande *5 years time*, som med sitt sköna visuell intro redan firat triumfer på brittiska singellistan. Men här finns även en handfull låtar till som kommer platsa i min spellista under hösten. En småmysig skiva som borde tilltala alla som är svaga för intelligent och lättillgänglig indiepop.

THOMAS RÖDIN

NORDPOLEN

På Nordpolen

SINCERELY YOURS/BORDER

GGG

Grattis Göteborg, det finns en ny mens- och migränkille i stan. Som redan från början sades tillhöra stadens antagonistiska, nuförtiden ikonoklastiska, gangbang som med egensinniga metoder byggt popkarriärer på att ljudsätta

slitna klyschor (och som stundtals satsar onödigt mycket energi på att i offentligheten putsa på idéer om livshållning tills gränsen för övertydlighet är mer än passerad). Och kopplingen är inte alls konstig – släktskapet anas på flera punkter. Egensinnigheten exkluderar tyvärr.

På debuten har Nordpolen med lite hjälp av – tadaa, vilka annars – TTA-killarna mixat mångskiftande popmelodier med oklanderliga technobeats och frammanan en sofistikerat svart ljudkuliss som är nästintill hypnotiserande i sin påstridighet. Men vad hjälper det när en spökigt uttryckslos stämma mässar texter om alienation banala på samma sätt som en A.P.C.-jacka på fel person?

Att tillbringa en eftermiddag med *På Nordpolen* är som att nykär tillbringa en eftermiddag med en gammal bekant som berättar att hon legat på hispan eller blivit dumpad eller blivit av med jobbet: man vet att man borde bry sig, att man borde känna lite sympati. Men man varken vill eller kan känna något alls. Det enda man får är en gammal påminnelse om varför det borde vara förbjudet enligt lag att romantisera melankoli.

FANNY BILDSTEN

OASIS

Dig out your soul

BIG BROTHER/BONNIERAMIGO

GGGG

När Noel säger att han och hans ögonbrynsbroder blivit mer vuxna och letar efter nya sätt att göra låtar är det nästan så man blir lite full i skratt. Ska dessa ManC-wankers nu försöka lura i oss att de är sansade, kontrollerade och nyskapande? Har helvetet frusit? Men det stämmer till viss del, allt är ju som bekant relativt och alla blir ju äldre med åren. Även f***ing rockhuliganer.

Oasis har med *Dig out your soul* försökt göra en platta byggd på groove och en hypnotisk känsla snarare än konventionella poprock-låtar med vers och fotbollsläktarrefräng. Och jag trivs med denna southare inriktning. De låtar inte så mycket... Oasis längre. Mer som ett flummigt 60-70-talsband. Eller Ride. Eller The The. Eller som The Soundtrack Of Our Lives.

Hur som helst är det en tillbakagång till något Oasis aldrig varit, inte ens Liams sång känns igen som den brukar. Och efter 15 år av arena/pubskrällhits räcker det faktiskt. Den grejen har de liksom tagit hela vägen redan. Så, *Falling*

AMOS LEE

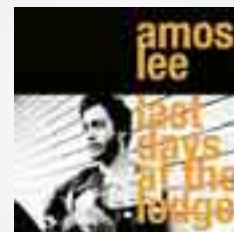
Last days at the lodge

EMI

GGGGG

Amos Lee har sakta men säkert byggt upp sin karriär, och med sitt tredje album *Last days at the lodge* har han slutligen fått sitt stora genombrott i hemlandet USA. Och när man lyssnar så är det inte svårt att förstå vad som fått den amerikanska befolkningen att smälta.

Genom att blanda det alla bästa från singer/songwritergenren med den mjukaste och mest inspirerade soulen jag hört på länge så har han åstadkommit en alldeles underbar liten platta. Med självsäkra, men också respektfulla, steg trampa han omkring i fotspåren efter legendärer som Stevie Wonder, Paul Simon och James Taylor. Amos alternerar mellan att vara berättare, agera huvudperson och ibland helt sonika dela med sig av ögonblick ur



sitt eget liv. Hans fallet är emellanåt inget mindre än änglalik och det känns som om killen skulle kunna göra vilken dussinlåt som helst till ljuv musik. Lägg till detta dessutom en utmärkt produktion signerad den alltid lika coole Don Was.

Det här är verkligen en skiva jag rekommenderar *alla* att införskaffa snarast. Ja, jag måste nog till och med påstå att det här kan vara årets hittills bästa skiva alla kategorier.

THOMAS RÖDIN

MEJERIET PRESENTERAR

- 28/10 OKKERVIL RIVER (US)
1/11 THOSE DANCING DAYS
3/11 MOGWAI (UK)
7/11 MY MORNING JACKET (US)
13/11 THE PIGEON DETECTIVES (UK)
13/11 TIMBUKTU & DAMN! - OLYMPEN
15/11 JUVELEN + PARKEN
22/11 THE SOUNDTRACK OF OUR LIVES
4/12 JOHNOSI
05/12 BULLET FOR MY VALENTINE (UK)
20/12 MILLENCOLIN

BILJETTER: WWW.TICNET.SE SAMT ALLA ATG & TICNETOMBUD

Mejeriet

WWW.KULTURMEJERIET.SE

Sweden Rock KICK OFF

VI PRESENTERAR STOLT
BLACKFOOT

FLER BAND OCH HAPPENINGS TILLKOMMER...

LÖRDAG 22 NOVEMBER STOCKHOLM TYROL

Vi presenterar som vanligt de första klara banden till Sweden Rock Festival 2009.
FÖR MER INFORMATION OM ÅRETS KICK OFF - BESÖK VÅR HEMSIDA!
www.swedenrock.com

ANSLUTANDE SÄSONG MED
BRETT ANDERSON
21 OKTOBER CHINA TEATERN STOCKHOLM
22 OKTOBER STORAN GÖTEBORG
[WWW.BRETTANDERSON.COM](http://www.brettanderson.com)

AIDEN

Lördag 25 oktober Klubbva 3300
Söndag 26 oktober Breda Huset Göteborg
www.aiden.com

THE NEW ALBUMS
STAR 7/09
CYNDI LAUPER
SÖNDAG 25 OKTOBER BERNS STOCKHOLM
www.cyndilauper.com

AMY MACDONALD
ONSDAG 29 OKTOBER
DEBASER MEDIS. STOCKHOLM
www.amymacdonald.co.uk

FLAMES

RENT A WENT STAM
OCT 30
NOV 1 LINDA...
NOV 2...
www.flames.com

SIMPLE PLAN

FREDAG 31 OKTOBER 2008
ANNEXET STOCKHOLM
www.simpleplan.com

GAVIN DEGRAW
3 NOVEMBER IN CONCERT
ANNEXET STOCKHOLM
www.gavindegraw.com

Aimee Mann
6 NOVEMBER
EB, Malmö
7 NOVEMBER
Trädgår'n, Göteborg
10 NOVEMBER
China Teatern, Söding
www.aimeemmann.com
BERNS SALONGER
www.aeglive.se

Biljetter finns att köpa via www.ticnet.se, tel: 077-1707070 samt alla Ticnet- och ATG-ombud. Vill du ha vårt nyhetsbrev? Registrera dig på: www.aeglive.se

album



down och *To be where there's life* är sköna spår som bara ångar på på egen hand, det är bara att åka med. Nya Oasis i sin lösaste form.

Annars höjer sig *The turning* och pumpande *I'm outta time* över massan. Den första trots att den har en mäktig refräng, men det behövs ibland som omväxling. Den sistnämnda på grund av sin lugna, smeksamma Beatles-vibb som får mig att vilja kramas. Så visst har Oasis blivit blödiga. Big time!

GARY LANDSTRÖM

PETER, BJORN AND JOHN

Seaside rock
WICHITA/BONNIERAMIGO

GG

Här kommer då album nummer fyra, och en sak är jävligt tydlig: saker har ändrats. Skivan är instrumental. Skivan är seriös. Skivan är "krautmärkt" som de själva uttrycker det (vilket ju är lite skojigt formulerat. Kanske.). Skivan är helt enkelt inte alls som föregående.

Det inledande spåret är hårt, kantigt electro-nicainspirerat med mumlande sång. Detta fylls på med fullkomligt nonsens bestående av norr-länningar som talar om fullkomligt irrelevanta saker till svartklätt löst gitarrunkande. Det hela i sann misslyckad radioteateranda, allt för att spela Den Svåra Musiken. Jag har svårt för när fina trallband ska sadla om så här, jag vet att Bloc Party började köra hårdare electrogrejer men är detta en anledning för bandet som gjorde 2006 bästa låt (ni vet vilken) att klä ut sig till några slags Bergmanparodier? Nej.

Men jag är inte helt besviken. För i vissa låtar hittas poplyckan igen, om än med andra metoder än tidigare och då är det genialt. *Say something*, *School of kraut* och *At the seaside* är bra skit. Ta dem, skit i resten.

NINA EINARSSON

SONIC ORDER OF HAPPINESS

The end of quaint
B & B RECORDS

GGGG

Hjärtat utanpå kroppen, perfekt icke-perfektion och dansdansdans! Livlig pop med distade gitarrer och smärtsamma texter. Ibland sänker de tempot till melankolisk

gitarrpop utan att för den sakens skull tappa mitt intresse. Sången är lagom opolerad och får ibland sällskap av ooh ooh-körer. Ett album för både fest och ensamhet. Om inte Sonic Order Of Happiness blir älskade är det något allvarligt fel på musiksvrige.

ANNA GUSTAFSSON

STONEWALL NOISE ORCHESTRA

Constants in an ever changing universe
SONYBMG

GGGG

Är det något jag alltid saknat inom stoner-rocken så är det en kombination av Monster Magnets osvikliga hitkänsla med Kyuss grymma sväng. Och där de båda andra banden alltid varit skrämmande ojämna kommer nu ett svenskt band och fyller tomrummet med en riktigt svängande och bredbent platta. Borlänges Stonewall Noise Orchestra har släppt ett par plattor förut som jag totalt missat och därför är lyckan dubbelt så stor när jag lyssnar på den här. Det är så förbannat kompetent, bra och svängigt att jag knappt vet vad jag ska ta mig till. Singe sjunger som en gud och trummorna är så stora att jag undrar hur de ska få plats mellan Marshallstackarna. Groovet sitter rakt i magen och låtarna är genomgående riktigt bra. Jag vet faktiskt inte vad jag ska säga, jag är totalt knockad.

MATHIAS SKEPPSTEDT

THE SUBMARINES

Honeysuckle weeks
NETTWERK/PLAYGROUND

GGGG

Det tog ungefär fyra sekunder, sedan var jag såld. Men den där plötsliga positiva känslan i maggropen brukar inte hålla i sig. Känslan kan vara borta redan innan det är dags för spår två på skivan. Fast den här gången höll sig känslan kvar. Åtminstone ett tag. Med tiden lugnade de små euforiska fjärlarna i magen ned sig och känslan blev mer tveksam. Det finns delar av *Honeysuckle weeks* som är fantastiska, detaljer som en fingerknäppning eller ett instrument som passar perfekt, men det finns även mellanrum mellan de briljanta delarna. Alla låtar är helt enkelt inte lika bra.



(*Crying*). Samtidigt är lånen från tidig post-punk tydligare än någonsin och genom ett virrvarr av toner bjuds världsmusikanterna i Antibalas in för en rad gästspel. Sa någon eklektiskt? Och sa någon att det här är fantastisk musik, för då är jag beredd att hålla med.

TV On The Radio kan sin musikaliska historia. Nu har de själva skrivit ett viktigt kapitel. Deras tredje fullängdare är ett magiskt trolleri av rytmer från början till slut och när man tröttnat på att dansa blir balladerna på *Dear science* växande fenomen. Med eller utan pålägg.

DANIEL MAGNUSSON

Honeysuckle weeks är Los Angelesduon – och paret – John Dragonetti och Blake Hazards andra album. De varvar sommarlättade kärlekslåtar med retrotoner, syntackord med vinylknaster, Blakes röst med Johns röst. Allt blandas och hålls samman av en mängd välplacerade små detaljer som gör ljudbilden till en upptäcktsfärd som du vill gå om och om igen.

MARIA PETERSSON

THOSE DANCING DAYS

In our space hero suits
UNIVERSAL

GGGGGG

Musikhypen 2008 tillhörde Those Dancing Days, det är ren fakta. Låtar som *Hitten* och *Those Dancing Days* florerade på bloggar, framfördes till jubel på festivaler i Sverige och hyllades i England. Nu är så albumet här, och lever det upp till förväntningarna? Ja, ni ser ju betydligt så vad frågar jag för.

Det som gör Those Dancing Days speciella är till viss del Linnea Jönssons behagliga nonchalanta röst, men framförallt att allt är som en perfekt mix av lekfull impulsivitet, melodier och elektriska känslor. Och hitpotentialen på samtliga låtar! Åh hitpotentialen! Det som hade kunnat vara meningslöst syntjammade med lösa girl-grouppreferenser blir något som kan beskrivas som en levande självklarhet. Med lite northern soul men mest bara jävligt bra pop. Detta är fan en klassiker.

NINA EINARSSON

TITIYO

Hidden
WARNER

GGG

Titiyo är tillbaka med sin första skiva på sju år och mycket har hänt sedan *Come along* regerade Europas radiolistor. Hon har numera bytt ut sin svala trallvänliga electrosoul mot lite mörkare tongångar och säger sig själv hämtat inspiration från krautrock och brittisk electronica. Det känns som att det var nödvändigt med förnyelse, men samtidigt frågar jag mig om detta kommer taltala den stora skivköparpubliken?

För *Hidden* är verkligen en skiva som tar ganska många lyssningar innan den sätter sig och det är svårt att peka ut några givna hitsinglar. Givetvis så finns även färska radiohiten och Kleerup-samarbete *Longing for lullabies* med här, men i ett totalt annorlunda och nertonat arrangemang. *Hidden* känns som ett riktigt genomtänkt och genomarbetat album och det märks verkligen att det är Titiyo själv som hållit i tyglarna hela vägen. Hon sjunger naturligtvis lika skönt avslappnat som vanligt och det enda som saknas är en klockren hit.

THOMAS RÖDIN

TOM MORELLO THE NIGHTWATCHMAN

The fabled city
EPIC/SONYBMG

GGG

Han har filat och putsat till sin protestfasad ännu mer, den forne Rage Against The Machine-gitarristen. Tycker nog att han blir bättre och bättre på det han gör.

The fabled city är en bättre skiva än förra plattan *One man revolution*. Mycket på grund av att Tom Morello just blivit vassare i sina texter. Fastän temat är det samma. Men det är svårt att vara emot saker och ting nu för tiden. På Bobs, Petes och Woodys tid var det kontroversiellt att

vara mot krig till exempel. Idag är alla emot det, nästan. Jag menar, man måste vara väldigt skarp och exakt i vart man sätter fokus om man ska vara mot saker ting idag. Morello klarar det bättre men har en del kvar ännu.

PER LUNDBERG GB

VADER

XXV
REGAIN/SOUND POLLUTION

GGGG

Världens bästa dödsmetallband kommer från Polen och firar i år osannolika 25 år som band. Bara det en bedrift värd en staty eller en gata uppkallad efter sig i hemstaden Olzтын.

När Vader började spela sin döds rädde fortfarande kalla kriget. De byggde sina instrument själva av den simpla anledningen att det inte gick att få tag några. Jag vet inget annat band som kämpat så hårt som Vader och som fortfarande turnerar lika stenhårt. Jag har heller aldrig träffat en så ödmjuk och samtidigt fokuserad bandleddare som Piotr.

25 år är en lång tid. Att samla ihop en artists hela karriär på två skivor och drygt 95 minuter är svårt. Tycker ändå att man lyckas krama ur essensen av Vaders musik. Det här är en bra introduktion om du känner dig sugen på att upptäcka ett bra band. En nästan komplett samling. Saknar låtar från XXXX men det kanske kommer till 30 års-jubiléet. Tack för de här 25!

PER LUNDBERG GB

WOODBORNGANG

Drunk as dragons
ALTERNATIVE TENTACLES/SOUND POLLUTION

GGG

Amerikanska Woodbox Gang spelar något som jag skulle vilja kalla för psycho-bluegrass/country. De har några album på sitt samvete och är förankrade i en goth-countrytradition med viss blueskänsla där man hittar artister som Munly, Antic Clay och Woven Hand. Men det tunga allvaret har blandats upp med både humor, whiskey och en lightversion av Flogging Molly. Fest och död i samma andetag.

Så skönt att slippa tråkig konservativ bluegrass, här spelas det på allt vad som finns till hands. Texterna är vrickat fantasifulle och handlar om allt från att dricka champagne ur ett sköldpaddskal till att äta upp någons hus. På omslaget står det att varje låt är tänkt som en beställning på krogen, de är 18 stycken till antalet vilket innebär att man garanterat kommer att vara full som en drake redan efter en genomlyssning. Skivan kan liknas vid en kväll på krogen, ibland gör gänget bra saker och ibland mindre minnesvärda spår. Vissa låtar är som färgglada drinkar och andra mer åt tivelaktiga grogg-hället, det man känner sig osäker på innehåll. Det blir lite för mycket "tjo och tjim på puben" ibland, trots dödens ständiga närvaro. Banjo är ett instrument som är lätt att överdosa, men balansen hålls ändå under kontroll. Lyssnar man flera gånger på raken finns däremot risk för förgiftning, men draken sprutar eld istället för att spy. Betydligt häftigare.

MATHILDA DAHLGREN

CD 8 • 2008

Livet leker, musiken flödar – träffa vänner, umgås och dra upp volymen – hösten är här! Det är åter dags att lyssna på Grooves CD, #8 i ordningen. Vi serverar återigen massvis av spännande ny svensk musik, så klart. För att få 10 nummer av Groove inklusive skiva hemskickad: betala in 319 kr på PG 18 49 12-4 och uppge både post- och mailadress. Välkommen i familjen!



1 Timbuku

Tack för kaffet

Med denna ruffiga och extatiskt akustiska hyllning till Sverige och dess invånare tillsammans med Dregen på gitarr och sång får vi första smakprovet från Timbuku väntande platta *En hi-5 & 1 falafel*. Och som vanligt levererar mannen något helt eget och gränsöverskridande som känns i maggropen istället för att bara upprepa sin egen framgång. Att utmana sig själv står som vanligt högst upp på agendan. Tack själv!
www.timbuk.nu



ursinniga tempo som nya singeln *Further down the hall* serverar kan ingen säga emot.
www.loveman.se



5 Djuret

Ibland

Känslan av innerlighet och hudlöshet som finner sig när man lyssnar på Djurets direktinsprutande känslolop får mig att tänka på andra göteborgska storheter som Håkan Hellström och Kristian Anttila. Denna kvartett lyckas faktiskt nå samma höga nivå både musikaliskt och emotionellt, enda kruset är att inte så många känner till dem ännu. Det problemet är numera undandröjt!
www.myspace.com/djuretmusik

6 Park Hotell

Black hole

Programförklaringen på hemsidan som innehåller fraserna "euforisk pop på högsta volym", "spelar popmusik som om livet hängde på det" och "Man blir snygg, man blir grym på gitarr, man lär sig sjunga och man lär sig att stå för det" säger egentligen allt. Detta är det mest vältrimmade Luleå har att bjuda. Närmre Morrisseys uttryck kommer vi nog inte i Sverige. Starkt beroende-framkallande.
www.parkhotell.net

7 The High Fives

Duracell

Den röda tråden på Groove CD#8 verkar vara energi och intensitet, och allt detta har Katrineholmsbandet The High Fives i överflöd. De spelar med hjärta och passion, precis som man måste hela vägen från replokalen till de stora scenerna, annars är det helt enkelt inte värt besväret. Fullängdaren heter *Work of art* och väntar på att upptäckas.
www.myspace.com/thehighfivesweden



8 The Soundtrack Of Our Lives

Universal stalker

Ebbot, Ian, Fredrik, Kalle, Svålen och Martin har spelat i detta bandet ett bra tag nu, lika länge som Groove funnits faktiskt. De maler än idag fram hypnotisk psykedelisk boogierock som bara måste ut. Och glöden och gnistan finns fortfarande där, TSOOL är faktiskt hästlängder före de flesta andra i branschen, det bevisar denna pärla från kommande megaplattan *Com-*

munion. Kommer deras eftermäle att vara "Sveriges största rockband"?
www.tsool.net



9 In Bloom

Somewhere

Inledningen på *Somewhere* minner om Nada Surfs gamla hit *Popular*, sedan drar detta dala-band in i mer emo-aktiga trakter. Debutplattan som Pär Eriksson och hans band karvat in i plast dryper av starka känslor och dramatiska refränger i megaformat. Att bandet tagit sitt namn från en Nirvanalåt är ingen vild gissning, gillar man 90-talsmusik från Seattle är detta något att hålla utkik efter.
www.inbloomsweden.com



10 The Bonapartes

Turn back time

Man lägger inte direkt ribban för lågt om man som The Bonapartes vill starta en pop-revolution. Dessa fyra Lidingö-killar backar upp detta uttalande med gitarrstinna och finurliga poplåtar som inte kommer att välta kioskerna redan 2008, men visst kan de växa sig stora och populära inom kort. Inte minst på grund av Klas Moldéus röstresurser. Han har stort djup i sitt uttryck, och det kan ta bandet till nästa nivå. Även om de inte har världens bästa bandnamn.
www.myspace.com/thebonapartessweden



11 David Sandström Overdrive

Listen

Vilket omfång och känsla den gamle Refusedrummisen och enslingen David Sandström

har när han sjunger. Det slår mig inte förrän nu, 2008. Och musiken är som en varm kram, mycket mer lättillgänglig än vad man kan tro. Hade man inte vetat att han är typ den mest alternativa artisten i vårt avlångs land så hade man nog utropat ett "Hurra, detta är popmusikens räddare". Nya plattan heter *Pigs lose* och är ett djävla måste om du överhuvudtaget känner något för musik.
www.myspace.com/davidsandstromoverdrive



12 Minor Ace

Suicidal

Yep, här kommer än mer melodios och charmig pop, denna gång från Örebrokvartetten Minor Ace. Det svänger rakt igenom deras *Suicidal EP*, det här är indiepop med både hjärta och hjärna som måste få chansen att leta sig ut till den stora massan. När man mår bra som lyssnare, då vet man att artisen är på rätt spår. Och gitarrbase-rade tongångar som dessa sitter som en smäck.
www.myspace.com/minorace

13 They Live By Night

Catching up

Fiestapop med grön gräs mellan tårna är något man inte kan få nog av just nu, vad härligt då att They Live By Night dyker upp som räddaren i höstnöden. Denna göteborgstrio klär sig snyggt och gör smart framtidsmusik medan de väntar på det goda livet. Men det goda livet är ju redan här, varje dag! Som nu, mitt i *Catching up*.
www.theylivebynight.com



14 Melodija

Hej, den heteronormativa tvåsamheten!

Med bandnamnet taget från det sovjetiska kulturministeriets skivbolag är det kanske svårt att veta vad man kan vänta sig. Men bandets enda medlem, transpersonen Maggan, visar sig dykt djupt ner i syntdjupet och experimenterar med tillgängliga medel. Resultatet är kul, småbisarr och extremt infallsrik popmusik från periferin. Sânt du inte hör så ofta gissar jag. Dags att utmana dig själv.
www.myspace.com/melodija

2 Dinah Wants Religion

Project B

"Influenserna är många – allt från spaghettiwestern till gårdagens tivolibesök". Uppsalabandet Dinah Wants Religion levererar en fräsch och sprittande partyrock med brittiska tongångar och massvis av energi. Melodierna finns där och även drivet i kompet och som gräddes på moset kommer en härlig orgel och lyfter bandet till oanade höjder. Otroligt tajt och inspirerande.
www.myspace.com/dinahwantsreligion



3 The Legends

Seconds away

Johan Angergårds enmansband The Legends har hittat rätt på ett klockrent sätt med noisiga tvåminutaren *Seconds away*. Tänk Jesus & Mary Chain eller Raveonettes, tänk något galet vackert och pulserande som smutsats ner med brus från yttre rymden eller tänk dig soundtracket till ett massivt stjärnfall. *Seconds away* är hur som helst en av höstens vackraste och vassaste låtar.
www.myspace.com/heknowsthesun

4 Loveman

Further down the hall

Sjukt intensivt är enda läget när Loveman drar igång sin blåsförstärkta "hårdsoul" – de maxar verkligen ut alla parametrar på sin resa mot den punkiga dansexten. Och varför hålla igen när man kan dra på med alla cylinderna? Live utlovas "sällsynt djävulsk närvaro" och med det

3107 & ÖSTERMÅL

Drömmar och sagor

EGENUTGIVET

G

Det finns faktiskt ingenting jag gillar med denna EP. Möjligtvis kan jag stå ut med avslutande *Dagarna går* som är en lugn punkpoplåt. Annars har jag extremt svårt för blandningen av funkrytm och punkgitarrer. Sången låter illa och jag saknar riktiga melodier. Ingenting hänger ihop.

Om jag åtminstone hade varit politiskt korrekt hade jag uppskattat samhällskritiken i *Bakom gränsen*, men det spelar ingen roll när musiken bakom ger mig utslag. Sedan när blev trumpet så irriterande?

ANNA GUSTAFSSON

MIKE AIKEN

Gula girl highway

ASPIRION/HEMIFRÅN

GGG

Män med bluesådra har ett svårt arv att förvalta. Speciellt som det krävs så mycket mer än bara din genomsnittliga tolvaktare för att sticka ut. Ungefär samma sak gäller förvaltare av det americanaarv som så många försöker plocka en liten smulbit av, oavsett om det gäller den närmare folklore varande eller den honky-tonk-trippande synen.

Mike Aiken försöker ta det bästa av allt och blanda ihop till något trevligt. Och visst lyckas han med det, men det blir inte egentligen mer än just trevligt. Lite pysmys med lite av varje. Visst är det njutbart och käckt, ett par låtar som är riktigt bra, men i längden känns det lite väl mycket autopilot för att beröra och lyfta den där nivån där hjärtat släpper sina skyddsbarriärer och går mot musiken.

MAGNUS SJÖBERG

ALESANA

Where myth fades to legend

FEARLESS/BONNIERAMIGO

GG

Lätt schizofren musik i mina öron. Kan i och för sig bero på att jag personligen har lite svårt för denna sorts amerikanska mischmasch av emo, HC, metal och punk. Har svårt att ta det till mig när det ena minuten låter som galoppmetal å la Iron Maiden och innan man vet ordet av så är det plötsligt Placebo-emo med inslag av metalcore-vrål.

Jag är inte en inskränkt person och detta är inte dåligt rent musikaliskt. Men konstnärligt så känns det i mina öron skapligt ointressant och intetsägande. Och spretigt och inställsamt. Alltså av typen: "om vi tar lite av varje och mixar ihop det så kanske alla gillar oss". Men det känns tyvärr inte äkta någonstans. Bara identitetslöst.

CARL THUNMAN

AS IN REBEKKAMARIA

Queen of France

A:LARM/ROXY

GGG

Bakom artistnamnet As in RebekkaMaria finner vi svensk-danska Rebekka-Maria Andersson, som vanligtvis sjunger trolska melodier i popbandet Lampshade. På solodebuten *Queen of France* får dock bandets mer traditionella instrumentering sitta i baksätet, medan trummaskinen åker shotgun, och laptopen styr och ställer.

Ambitionen verkar vara att blanda till en sådan där sötslig, småsexig och lagom lyxig electro-cocktail som fransyskor med grumlig sängkamarblick av någon anledning alltid får till, men där exempelvis Vive La Fete faktiskt lyckas förmedla just festfröjd, och Yelle låter som om åtminstone hon har jäkligt roligt, övertygar inte riktigt As in RebekkaMaria. *Queen of France* är inte på något vis ett dåligt album, men det låter liksom lite oinspirerat. Det är okej, men det är för många grälla färger och för lite brett i innehåll. Det är för lite lyxig cocktail och för mycket piña colada-mix och Explorer, om man så vill.

FREDRIK FRANZÉN

ATTA

I just love to say I called you

TOYPIE RECORDS

GGGG

Utmärkt skatepunk-trio från Kristianstad som albumdebuterar. De har lirad en del runtom i Sverige och har imponerande 78 000 lyssningar på sin Myspace-sida. Nu har de tagit saken i egna händer och spelat in en fullängdare och givit ut den på egen etikett. Schysst initiativ. Vad jag kan se har de dock ingen vettig distribution ännu. Jag hoppas att Sound Pollution eller Border vaknar och korrar detta. Det är Atta värda. De lirar en oklanderlig melodios punk i stil med band som NOFX, Blink-182, Pennywise, Sum 41, med flera. Bra låtar och melodier som fastnar, fett lirad (speciellt trummisen Agge Bones imponerar) och fint driv. Powertrio skulle man kunna säga utan att skämmas.

250 boys per minute är en kick i röven och en brottarhit i mina öron. När sedan *Pretty little notes* tar över med sin tyngd har de också visat sin dynamik. Atta gör allting rätt och det är bara att hoppas att allt fortsätter i den riktningen för gåsapågarna (gåsa-pogarna?).

CARL THUNMAN

BACKYARD TIRE FIRE

The places we lived

HYENA/ROOTSY

GGGG

Backyard Tire Fire är djupt rotade i den amerikanska Mellanvästern. Men samtidigt som trion rör sig i Springsteen-land drar den åt indiehållet, bjuder på klockren popmusik och väjer inte för ett och annat larmigt gitarriff. Låter det underligt? Det är det inte, bara skönt egensinnigt och fullkomligt logiskt. Ett grepp som förstärks av frontfiguren Ed Andersons jordnära lätttexter.

Skönt också att albumet klockar in på överskådliga 34 minuter. Med låtarna uppdelade på en fiktiv A- och B-sida. Gott så.

ROBERT LAGERSTRÖM

BEHEMOTH

54th the Arena ov Avion - Live Apostasy

REGAIN/SOUND POLLUTION

GGGG

Det finns liveplattor och det finns liveplattor. Nuförtiden verkar det mest som om man använder liveskivan som en ursäkt att ge ut något när man inte har nytt material att presentera. Gamla rester, framförda utan inlevelse. Liveskivor brukar i regel vara ganska tandlösa oavsett genre.

I polska Behemoths fall är det tvärtom. De spelar som om det gällde själva livet. Man känner att man skulle ha varit på plats och bevittnat detta. Det är tajt, svängigt och tungt så in i helvete. Dödsmetall när den är som allra bäst. Och svar ja – det är ett trumsolo med.

PER LUNDBERG GB

BELLE & SEBASTIAN

The BBC sessions

JEEPSTER/BORDER

GGG

Skottarna i Belle & Sebastian har inte bara huggit sig in i indiepophistorien, de passade på att hugga sig en helt egen nisch när de ändå höll på. De låter inte som några andra, hur många efterapare som än försökt. Ändå är det så svårt att sätta fingret på vad det är som gör det, och den här samlingen med BBC-inspelningar gör det inte lättare. Materialet är spretigare än du någonsin hört dem förr. Från rak och helt okonstlad gitarrpop via Art Brut-punkiga spöken word-släktingar till finstämt och lugnt. Allt rymms på samma lilla skiva.

Allra bäst är *Judy and the dream of horses* som är en fin poppärla i sig, men som i denna mer avskalade tappning med sprucken men intensiv sång lyfter sig själv och blir ruskigt bra. Och just det där säger något. *The BBC Sessions* är kanske inte den ände man bör börja i när det gäller Belle & Sebastian, utan dessa specialversioner av låtar är mer något för den som redan lyssnat sönder albumen några

varv och vill ha mer. Något för de inbitna fansen som kan stå ut med att det inte är så bra kvalitet på materialet alla gånger.

EMMA RASTBÄCK

BRANT BJORK

Punk rock guilt

CARGO/BORDER

GGG

Brant Bjork är ett namn folk känner igen. Men inte alla vet varför. Förmodligen beror det oftast på att han lirad trummor i välkända och i vissa kretsar legendariska band, som till exempel Kyuss och Fu Manchu. Han har också släppt inte mindre än fem soloalbum före detta.

Titeln antyder enligt mig mer mannens attityd än hur musiken låter. Ty ända från andra spåret *Dr Special*, som mer eller mindre inleder efter stämningsskapande introsparat *Lion one*, till sista låten *Locked and loaded*, är det 70-talsinfluerad, Black Sabbath-doftande flumrock som gäller. Precis som det alltid varit för Bjork. Men det är ju just punkattityd blandad med gammal progressiv 70-talsrock som kännetecknat den genre som Bjork verkat i under alla år. Den så kallade stonerrocken, eller desertrocken.

Det är sålunda inga sensationer eller revolutionerande överraskningar någonstans. Men en jämn ström av skön, tillbakalutad, riffbaserad gitarr-rock. I näst sista spåret *Born to rock* låter det dock plötsligt som om Lou Reed kommit in i studion på besök. Och avslutande *Locked and loaded* andas Atlanta Rhythm Section och Little Feat. Nice.

CARL THUNMAN

BLEEDING THROUGH

Declaration

NUCLEAR BLAST/SOUND POLLUTION

GGG

Bleeding Through har ett av de bättre namnen i modern rockhistoria. Det låter snyggt, och jag gillar tanken på rött blod och vitt bandage ihopklett. Tyvärr bidrar inte det till att *Declaration* automatiskt får en femma i betyg.

Bandet spelade förr ilken metalcore, där sångaren Brandon Schieppati sjung lungorna ur sig. Det låter inte lika rasande idag, det är mer metal än core, men gamla fans känner igen musiken.

Till *Declaration* har de skrivit elva låtar som aldrig backar ur – men som inte heller gör särskilt lyckade framåtattacker. Keyboardisten Marta Peterson har fått mer utrymme, vilket jag tycker är ett bra drag. På *There was a flood* är det hon som får låten att sväva till nästan norska dimensioner. Den låten tycker jag är albumets bästa, jagad av huggtänderna *Orange county blonde and blue and Germany*.

TORBJÖRN HALLGREN

BOBO STENSON TRIO

Cantando

ECM/NAXOS

GGGG

Det finns ett drag av kärleksfull känslighet i det mesta som Bobo Stenson Trio framför. En kärlek till både det nordiska och till det experimentella som hela tiden vördas och låts växa och blandas.

På *Cantando* blommar allt ut i en förtjusande varierad enhet. Precis som alltid är det njutbart att lyssna till de avslappnade partierna, men man hinner aldrig komma till ro, det finns alltid subtila orosmoment till hands, förstärkande det musikaliska intrycket. Och när man minst anar det, när man kan tycka att det stilsamma porlet med tuggmotstånd går i stå och blir förutsägbart, har trion nu också trummisen Jon Fält, som tar allt vidare; innovativt, följande, kontrasterande och pockande. Som tillsammans med Anders Jormins lyhört drivande bas och Bobo Stensons lekfullt eklektiska piano faktiskt lockar in en i rytmen, i skogen, i allt. Det blir aldrig apart, som viss jazz, det går aldrig över gränsen. Men det finns en dimension som lyfter till, och bortom, det vanligt originella. Som Bobo Stenson Trio brukar göra. Igen. Magnus Sjöberg

BOMB THE BASS

Future chaos
IK7/PLAYGROUND

GG

Första gången jag stötte på den musik Tim Simenon gör som Bomb The Bass var när jag som dunig trettonåring spelade den numera klassiska rymdslakten *Xenon 2* på min heta Amiga 500 – ett spel som fiffigt använde sig av dennes hit *Megablast*. Det lät såklart sjukt tufft. Senare insåg jag att han också låg bakom låtarna *Beat dis*, *Seals Crazy* samt Neneh Cherrys *Buffalo stance* – tre låtar som faktiskt också lät sjukt tuffa då det begav sig.

Men det var för två decennier sedan, jag har skägg nu, och Simenon har inte släppt ett album på tretton år. Förrän nu. *Future chaos* heter det, och till alla de som instinktivt avfärdar det som en gammal, skabbsjuk rävs krystade försök att låta hipp och modern kan jag bara säga: ni har så rätt så.

På *Future chaos* är allt vad scratching, studsiga beats och muntert sväng ett minne blott, ersatt av mumlande gästvokalister, sömniga triphop-trummor och en generell gubbtrött stämning, vilken får en att tänka på hur det skulle kunna låta om Massive Attack fortsätter att krafsa sig ner i den mörka grop de grävt sedan *100th Window*. Det är ju smått bisarrt, men faktum är att till och med Simenons egen, 20 år gamla debut *Into the dragon* låter fräschare. Och då är det faktiskt något som är allvarligt fel.

FREDRIK FRANZÉN

THE BOSS

Life is foreplay
ALEVERAN/SOUND POLLUTION

GGG

Kul med självironi, som i de schyssta fotona i CD-häftet och det lyckade introet fyndigt nog betitlad *Intro*. Holländska The Boss funkar rätt bra även när de är lite allvarligare och den NY-hardcore de lirar är inte att skoja med. Hårt och tungt med breakdowns och allt annat som tillhör denna genre. Materialet är tämligen jämntjockt och något mer som bryter av hade lyft *Life is foreplay* ytterligare en nivå. Vill man att ens hardcore ska låta som det brukar kan det vara idé att kolla upp The Boss.

ROGER BENGTSOON

BUENA VISTA SOCIAL CLUB

At Carnegie Hall
WORLD CIRCUIT/PLAYGROUND

GGGG

Legendarerna från Kuba som blev världslegendarer på det märkligaste av sätt. Tack vare Ry Cooder och den skivinspelningen han var med och fixade och dokumentären om dem.

En story som väl alla kan vid det här laget – om inte annat: se filmen om Buena Vista Social Club. Den avslutas med Buena Vistas enda spelning i USA, där de omkring 90-åriga medlemmarna charmar hjärtat ur publiken med de såvligt svängande och livsglada tonerna från den kubanska själen. Det var då häftigt att höra det förbehållslöst kärleksfulla mottagandet, och det är lika skönt och kul att höra allt nu.

För nu släpps hela konserten på två CD. Visserligen kanske det hade varit ännu mer högklassigt om man stramat upp skivan och inte låtit allt vara med, men det hade å andra sidan också blivit en negativ invändning – man vill alltid både äta kakan och ha den kvar. För det känns som att de instrumentala partierna i mitten av konserten ibland kan bli lite långdragiga, speciellt som man bara hör musiken.

En stor del av charmen med Buena Vista var också att se dem, se hur livs- och spellust inte behöver ha något som helst med ålder att göra, att se musiken och kärleken till den fylla hela själen. Det hör man bara nu, och det är naturligtvis gott nog. Lyssna bara till de sju minuterna av lyckogörande skönhet i *Candela*, eller den i hela sinnet uppfyllande *Chan chan*. Nästan gott nog att fylla ens egen själ.

MAGNUS SJÖBERG

CANDLEMASS

Lucifer rising
NUCLEAR BLAST

GG

Ursäkta min tråkighet, men jag förstår inte det här släppet. Två nya, helt okej, låtar. En nyinspelning av *Demons gate* från debutalbumet och nio livelåtar med Robert Lowe på sång. That's it.

Jag kanske är fantasilös – men varför inte bara släppa de två nya låtarna på nätet? Varför prångla ut ett helt album, som väl dessutom är Candlemass tredje officiella livealbum sedan 1991, och det andra sedan 2002? Det här känns inte särskilt relevant. Måhända var det Lucifer, medan han reste sig, som tvingade Leif Edling och kompani att ge ut det lilla de hade? Fan, va taskig han är i så fall.

En bra sak dock – publiken i Aten sjunger med på vartenda ord. Jag är imponerad. Vilka fans! Fast jag hade ändå lagt min hårdrocksbudget på andra spännande släpp just nu; Slipknot, Gojira, Amon Amarth och Stonegard.

TORBJÖRN HALLGREN

CASTANETS

City of refuge
BORDER

G

Tanken är fin och försöket lovt, men Castanets samling av electronica, folk-covers, akustiska bagateller och ambienta försök faller ihop av tyngden av sina egna pretentioner. Det finns mycket bra här och sångarens röst är riktigt fin och känslöfylld men det blir emellanåt så uppenbart att han försöker för mycket och att talangen inte riktigt håller hela vägen. Det är nervigt, rätt, vackert och riktigt, riktigt tråkigt. En klar linje och nån som stramade till det hela hade verkligen behövts, som det är nu så är det en ojämn samling som vill för mycket och gör att jag tappar intresset om och om igen.

MATHIAS SKEPPSTEDT

CATFISH HAVEN

Devastator
BORDER

GG

Vilken jobbig skiva! Vet inte i vilken ände jag ska börja, det verkar inte heller Catfish Haven veta. De säger sig spela någon form av "indie-soulrock" – Prince möter Otis Redding som får besök av några 70-talsrockare, vilka i sin tur blir musikaliskt attackerade av ett yngre indie-rock-band mitt i en konsert, där en blues-munspelare försöker få vara med på ett hörn. Så låter de.

Det känns som om man bokstavligen skulle spela flera skivor samtidigt, när låtarna går i gång. En devastator är ju en transformer sammansatt av flera andra robotar och som går på instinkt utan att reflektera över konsekvenserna av sitt handlande. Stämmer precis in på den här skivan.

Men bandet måste bestämma sig för vad det är de egentligen vill. Att stå på ett ben och inte ta steget ut åt något håll är inte hållbart. Inget fel i att låta gammalt och nytt mötas, men det måste ske med finesse och ha en avsikt. Som det är nu får jag bara ont i huvudet av alla ofokuserade sammansvetsningar. Blandar man allt gott smakar det illa, så är det bara.

Musikerna har annars bra känsla, energin existerar definitivt och sångaren har en lagom raspig soulröst, så "slarva inte bort er talang för Guds skull", säger jag! Det ska inte bara vara roligt för musikerna att spela utan också för lyssnarna att lyssna. En självklarhet som här glöms bort. Men det knallrosa skivomslaget med kvinnobenen i luften är i alla fall störtläckert. Vad det nu har med saken att göra. Kanske menar de att vi kvinnor är som devastators, en modern form av bluesgubbarnas självömkän?

MATHILDA DAHLGREN

CIVET

Hell hath no fury
HELLCAT/BONNIERAMIGO

GG

Civet är inte bara ett rockband. De är ett tjejrockband. Och eftersom de är ett tjejrockband, så är de naturligtvis rätt sexiga också. Det här görs det ett väldigt stort nummer av i pressreleasen. Tjejer kan minsann rocka de också, men bara om de har tillräckligt höga klackar.

Den här sortens paradoxala feministiska avart är ganska vanlig i sammanhang som inkluderar tjejer och gitarrer, och det gör mig lite deprimerad. Om medlemmarna i Civet hade sett ut som sin idol Lemmy så hade de nog haft betydligt svårare att slå sig fram, trots att det inte är något större fel på musiken. Deras konventionella men festliga punkrock för tankarna både till Motörhead och tidiga The Distillers, vars sångerska Brody Dalle har bidragit genom att låna ut sin ex-make Tim Armstrong som låtskrivare. Armstrong, mer känd som gitarrist och sångare i Rancid, ligger bakom singeln *All I want*. Som resten av skivan är den catchig och attitydstinn så att det förslår, men har tyvärr en så undermålig text att man skäms å Armstrongs vägnar. Det här är tyvärr något som gäller för en stor del av låtarna på *Hell hath no fury*, som innehåller några av de kusligaste nödrimmen jag hört.

Sammantaget är skivan dock ganska oförarglig, och Civet kommer säkert att spelas på många förfester framöver. Eftersom de inte har några värter så kan de ju faktiskt rocka precis lika bra som grabbarna.

REBECCA AHLBERG

DELAYS

Everything's the rush
FRICTION/BONNIERAMIGO

G

I sanning en ond dröm. Tänk att valiumet Daniel Lanois, som förvisso producerade U2:s *The Joshua tree* som förvisso är ett mästerverk, fick för sig att klockan var 07.34 en tisdag morgon i oktober 1986 och just träffat ett mediokert gäng som heter Delays och säger, "killar det här fixar jag". Så har du *Everything's the rush*. Det är ondskefullt att rippa The Edge och Dave Fielding från Chameleons passion för sin gitarr och göra det så uselt. På samma sätt som att sno Peter Hooks sätt att spela bas. Lagg därtill Andreas Johnson på sång och eländet får ett ansikte. Eller vänta nu, är det Kent på engelska? Svårt att avgöra. På gränsen till åtalbart.

PER LUNDBERG GB

DIE! DIE! DIE!

Promises promises
SOUND POLLUTION

G

Kiwibandet med dödsutropen är här med sitt andra album och är lika mycket av ett meningslöst och skräpigt teen riot som någonsin. Det är som My Chemical Romance utan den fascinerande dramatiken och öset, som Tokio Hotel utan hypen och Fall Out Boy utan den snygga basisten som frontar och gör barn med Ashlee Simpson. Så vad är då kvar? Något melodilöst, krystat och irriterande nonsens under namnet *Promises promises*. Det luktar helt enkelt rockerzdrömmar, gamla Converse och Clearasil's acneproducter lång väg.

NINA EINARSSON

DIVERSE ARTISTER

Faith presents: House ain't dead!
BBE/PLAYGROUND

GGG

Hustomtarna bakom Londonklubben Faith och fanzinet med samma namn har nu dansat och plitat i exakt tio år, och det ska så klart inte bara firas med en lite extra svetvig klubbkväll, utan också med en alldeles egen mixskiva.

Att tomtarna hyser en uppriktig kärlek till musiken råder det ingen tvekan om. Man kryssar smidigt mellan klassisk Chicago-house och industriell Detroit-techno, och man lyckas snyggt mixa samman namnkunniga legender

som Ron Trent och Plastikman med hungriga, yngre förmågor som Milton Jackson och Jerome Sydenham.

Det rör sig sålunda om ett uppriktigt och habililt hantverk, men det går ändå inte att förneka att mixen saknar det där lilla extra, det som skulle höja den över mängden och göra *House ain't dead* till något annat än bara något för de redan frälsta.

FREDRIK FRANZÉN

DJÄVUL

Alla människor föds nakna

BLUE TOPAZ



Har du någonsin undrat hur pop på svenska skulle låta med influenser av framför allt svensk popmusik och brittisk folk om de inte försöker inverka på varandra alltför mycket, utan mer ta stafettpinna av varandra? Det känns som att Djävul, som många före dem, försöker kombinera utan att låta något ta överhanden.

Okej, den svenska popen dominerar rätt kraftigt, men den ges också gestalt av framför allt instrumenteringen emellanåt. Och, javisst, ibland känns 80-talstarmen rycka till. Det som är intressant är att det ofta kan låta som en mindre intensiv Lars Winnerbäck emellanåt, lite romantik, lite driv i komp, lite inbjudande till ordsval och romantik; jag vet inte om det försvinner i mixen, eller om Djävul är ett mer burdust band live, men det känns i det sammanhanget lite väl återhållet, hämmat; man saknar det riktiga utlevelsen. Det är potent, absolut, men man sitter hela tiden och väntar på det där plötsliga adrenalinutbrotten som måste, måste väl?, ske. Men det sker inte. Inget avbryter, inget kan avbrytas, det traskar omkring i land som i utkanten har besökts av typ Nordman, även om Djävul känns mer verkliga. Men det känns ibland som att Winnerbäck får tampas med både Lars Demian och toner som de flesta band kring Kents genombrott spelat för.

Nå, visst är det rätt schysst och visst är några av de här flirtarna med forna popmelodier helt okej. Men som helhet känns allt rätt krystat, faktiskt. Jag är helt övertygad om att Djävul utan restriktioner och med alla möjligheter att göra vad de vill med musiken kan vara riktigt överdjävligt bra. Men här, på skiva, känns det mest trött och trist.

MAGNUS SJÖBERG

DON CABALLERO

Punkgasm

RELEASE/BORDER



Alla måste utvecklas, såväl individer som band. Ibland är det ganska tråkigt. Som i fallet Don Caballero. I mitten på 90-talet var de pionjärer inom den gnissliga och ofta instrumentala genre som folk med för många skivor kallar för math rock. Sedan dess har de sadlat om, börjat sjunga och blivit lite, lite sämre för varje skiva.

På *Punkgasm* har de tappat fokus helt, och låter som en blandning av The Fall, Battles och, tja, My Morning Jacket. Det känns inte helt bra. Inte för att skivan är det minsta dålig – titelspåret är härligt kaotiskt, och här ryms en hel del raffinerat stök. Det är ett ovanligt lyckat stilbyte. Det är bara det att det inte riktigt är Don Caballero. Nya lyssnare gör bättre i att kolla upp bandets två första skivor, *For respect* och *Don Caballero 2*. Gamla lyssnare gör sig helst inte besvär alls.

REBECCA AHLBERG

LUDOVICO EINAUDI

Divenire

BONNIERAMIGO



Helt ärligt så måste jag erkänna att jag aldrig hade hört talar om Ludovico Einaudi innan jag fick denna platta i min hand. Jag är ingen jättestor konsument av klassisk musik, men när jag behöver koppla av så händer det ofta att jag gör det i sällskap av verk komponerade Peterson-Berger, Satie och Debussy.

Efter att ha lyssnat igenom *Divenire* upprepade gånger så törs jag nog påstå att jag hittat en ny favoritkompositör

inom den klassiska musiken. För det här mina damer och herrar går inte att beskriva som något annat än magiskt. Det är sällan jag blivit så här trollbunden av en skiva och musiken får verkligen fantasin att skena iväg. Som ett soundtrack till en film som ännu inte spelats in så sätter den hjärnan i spinn och tar med lyssnaren till en värld bortom denna. Ludovico hanterar pianot som om han var född framför det och man kan riktigt föreställa sig hur hans fingrar leker över tangenterna. En snabb koll på internet avslöjar att denne numera 52-åriga italienare anses som en av dagens mest begåvade klassiska pianister, och jag kan inte annat än att stämma in i hyllningskören. Ska ni bara köpa ett klassiskt album i år så välj *Divenire*, jag lovar att ni inte kommer att ångra er. Magiskt var ordet!

THOMAS RÖDIN

EISBRECHER

Sünde

AFM /3Hardbeat



Pressbiografin avslutas med orden "Be a sinner! Because this band is one worth sinning for"! Nja, tillåt mig tveka. Den här erbarmliga soppan är ju inte ens värd att lyssna på. Tyskarna beskriver det hela som elektronisk tripprock men i mina öron låter det mer som gammal hårdsynth, fast elva skopor sämre.

ROGER BENGTSOON

JONNA ENCKELL

Siren on

SILVER TREE MUSIC



Enya hör inte till favoriterna. Sarah Brightman är inget för mig. Era går definitivt helt bort. Jonna Enckell borde inte heller funka men trots den klassiska inblandningen, främst i form av hennes Nightwishiga röst, är *Siren on* lyssningsbar. Det är inlagat av elektroniska ljud som gör det, och kanske det faktum att hon annars bland annat återfinns i Projekt Hate MCMXCIX vars musik är synnerligen tilltalande. Bra låtar är *C'mon run*, pampiga *April ghost* och *Come back*.

ROGER BENGTSOON

THE ESTRANGED

Static thoughts

SOUND POLLUTION



The Estranged från Portland i Oregon är tre killar med flutet i stadens hardcoren som sadlat om till postpunk. Det är mörkt intensivt och väldigt brittiskt. Man hör spår av Oregons hjältar Wipers samt Magazine och Wire. Musiken är avskalad och enkel med en hög intensitet. Det är kanske inte originellt, men så bra utfört och intressant att man inte bryr sig. Och med tio låtar på 29 minuter är det svårt att misslyckas. Kanske det mest intressanta en stagnerad hardcoren producerat på länge.

MATHIAS SKEPPSTEDT

EVERLAST

Love, war, and the ghost of Whitey Ford

PIAS/BORDER



När House Of Pain splittrades i slutet på 80-talet gick Eric Schrody solo under namnet Everlast. Han blev ganska stor i USA med sitt countryalbum *Whitey Ford sings the blues*. Nu tio år senare är det dags att fiska med Whitey Ford igen, tyvärr är det inte ens i närheten av första skivans fräschhet.

Den här gången försöker Everlast mixa hiphop och country och det enda jag kan tänka på är Kid Rock, och inget gott kan ju komma ur det. Det hoppas vilt mellan tunga trummor, akustiska gitarrer, sitarer, sång och rap. Det känns utstuderat, billigt och rent av dåligt emellanåt. Lägsta nivån när han med en fruktsvärd cover av Johnny Cash *Folsom prison blues* som tar rytmen och samplingsarna från House Of Pains *Jump around* och har Everlast

sjungande över den. Inte ens Kid Rock hade sjunkit så lågt – eller jo, det skulle han låta.

Det finns dock bra stunder på skivan och några riktigt inspirerande ögonblick, men en kombination av usla texter, för mycket genrehoppande och lite väl utstuderade säljknep drar ner den här skiten i rännstenen. Lessen Everlast, men dags att sudda ut allt på tavlan och börja om för det här håller inte.

MATHIAS SKEPPSTEDT

FACTORY OF DREAMS

Poles

PROGROCK/BORDER



Hugo Flores från Portugal och Jessica Lehto från Sverige samarbetar under namnet Factory Of Dreams. Hugo sköter det mesta, det vill säga har skrivit, producerat och mixat samt hanterar instrumenten och Jessica svarar för sången. Tyvärr känns det som kvoten för kombinationen klassiskt klingande kvinnlig stämma och något åt hårdrockshället är fylld och även om det elektroniska anslaget som blir allra bäst när det nästan drar iväg åt industrihället glädjer är Within Temptation och Gathering fullt tillräckligt.

ROGER BENGTSOON

FALCONER

Among beggars and thieves

METAL BLADE/BORDER



När jag hör Mathias Blads sångröst kan jag inte låta bli att frustrerad ropa: "anfäll mig! stänga mig! gör nånting!" Men inget sker. Till sist vänjer jag mig vid hans mjälla, icke-traditionella stämma. Det är trots allt skickligt och tonsäkert.

Falconer spelar typ Nordman-metal, eller folk metal som det officiellt kallas. Melodier spelades i hoven i England långt innan Elton John var påtänkt. Och de gör det på ett utmärkt sätt. Falconer är kompetenta musiker, och har emellanåt starka melodiska kompositioner: *Vargaskall*, *Man of the hour* och *Skula, skorpa, skalk* är alla små darlingar. *Field of sorrow* och Andrew Lloyd Webberska *Dreams and pyres* är andra favoriter. Den stora dippen kommer i mitten av albumet.

TORBJÖRN HALLGREN

FAYSSOUX

Early

RED BEET/HEMIFRÅN



Tidigare har vi hört den kvinnliga sångerskan Fayssoux döld bakom Emmylou Harris. Nu träder hon fram med eget debutalbum, tillägnat mor och far och låter Harris göra henne en gentjänst med stöttande sång.

Allt låter precis som man förväntar sig när man ser omslaget där Fayssoux sitter ensam, jeansklädd och välföнад med gitarren i famnen – lugn och vilsam country, men också ganska medelmåttig. Hon vänder sig bort från kameran, vilket ger en föräning om hur hon sjunger. Det märks att hon inte är van vid att vara i främsta rummet. Hon tar inte för sig, utan riktar sig mer till sin inre, intima krets – kanske rentav mer till sig själv än till en större publik. Jag brukar inte vara den som vill klassa in musik i åldersrelaterade målgrupper, men jag kan tänka mig att medelålders personer uppskattar skivan mer än vad jag gör. Fayssoux framstår lite som en duktig hemmafru, som då och då tar fram gitarren i smyg hemma på sängkanten innan maken hinner hem från jobbet.

Hon sjunger någorlunda bra, om än lite ojämnt. Däremot saknar hon den karismatiska aura som krävs för att hålla sig framme i en genre där det kryllar av liknande, starkare artister. Kanske att hon vågar lite mer nästa gång. Men jag tror att hon själv är ganska nöjd med att hålla sig på den nivån hon befinner sig på.

MATHILDA DAHLGREN

BEN FOLDS

Way to normal

SONYBMG

GGG

Ben Folds behöver väl ingen närmare presentation. Som soloartist kategoriserad som singer/songwriter, tidigare frontman i pianorockbandet Ben Folds Five. *Way to normal* är hans tredje album. Och jag lovar att om du gillat Ben Folds tidigare, så gillar du det här också.

Det är som vanligt pianot som står i centrum på olika sätt. Diggvänligt på allsångsinsjukande *Hiroshima (B B B Benny hit his head)*. Som markering av melodin i refrängen på radiosvängiga *The frown song*. Vackert balladsmäktande i *Cologne*. Klämkäckt gubbrockigt i *Bitch went nuts*. Första-singeln och Regina Spektor-duetten *You don't know me* är en popdänga med eleganta stråkar och en klockren melodi som gärna fastnar.

Onekligen skickligt och mångsidigt. Personligen har jag svårt för den där gubbigheten som stundtals är alltför tydlig. Förutom det – trevligt och skönt, helt enkelt.

ANNA GUSTAFSSON

RON FRANKLIN

Ron Franklin

ALIVE/SOUND POLLUTION

GGGG

Teknik i all ära, men allt fler yngre människor inser värdet i att lyssna på musik på gammalt hederligt, jordnära vis. När allt snurrar för snabbt framåt, måste man backa och vända tillbaka till de 33 varven.

Ron Franklin har hakat på trenden att ge ut nya skivan inte bara på CD utan också på vinyl. Han är öppen och är utrustad med en "power" som har lite "förändra världen-ambitioner à la Bob Dylan" över sig. Om han hade ställt upp i en audition för *Idol* skulle han dock inte kommit långt. Han har en för stark personlighet, en personlighet som istället gör honom till en särpräglad artist som sticker ut och inte låter sig styras. Han har en skön punkfeeling, även om musikstilen inte är det minsta punkig.

Jag har däremot lite svårt för hans svajiga falsksång, vilken påminner om den gamle folksångaren Woody Guthrie, men ju mer jag lyssnar desto mer tycker jag att rösten har något viktigt att säga och passar utmärkt in i stilen som ligger någonstans mellan gammal folksång och country-blues. Det ska vara lite skevt, jag kan tänka mig hur vinylskivan kommer att låta när den, med sin frodigt levande atmosfär, välspelade knastrar lite lätt om några årtionden.

Det faktum att Franklin skrivit alla låtar själv gör att han har en nära, passionerad relation till dem. Han lyckas få musiken att föröka sig och eka från gångna tider utan att den låter som imitationer. Mänskligt och operfekt, precis som det ska vara.

MATHILDA DAHLGREN

GOTYE

Like drawing blood

LUCKY NUMBERS/BORDER

GGG

Australiens Beck, Wounter de Backer aka Gotye, lanseras nu utanför landets gränser i och med sitt andra album.

Like drawing blood innehåller mixar och samlingar av allt från 60-talsstorband till nedtonad mysmusik, via Phil Collins-vibbar och funkig jazz, och kanske blir det lite för mycket. Skivan förlorar sin charm efter ett par spår och har svårt att hålla samman. Det spretar för mycket. Men låtar som *The only way*, *Seven hours with a backseat driver* och *Heart's a mess* gör att skivan ändå förtjänar att lyssnas på.

JENNY BRINCK

GUSTAV AND THE SEASICK SAILORS

Brilliant hands

MARILYN/SOUND POLLUTION

GGG

Det var nära att *Brilliant hands* inte blev av. En av sjömännen i musikkollektivet hoppade av, inspelningarna lades

på is, och Gustav begav sig ut på turné istället. Först några månader och ett gäng nya låtar senare återupptogs inspelningarna. Resultatet blev en svängig folkpopskiva som gungar i behaglig takt. Ingen risk för sjösjuka här inte. Låtmaterialet blev mer allvarligt och moget. Och det är just melankolin och allvaret i sångerna som man vill ha mer av när skivan tar slut. Klarinettbegåvade *Don't stop (to let it die)* har spelats på repeat både en och två gånger sedan *Brilliant hands* landade i skivspelaren. Men trots ett par riktigt starka spår och välspelade låtar saknar *Brilliant hands* förmågan att sticka ut ur mängden. Det är synd att kalla skivan för slätstruken, men den griper inte tag ordentligt. De jazziga, mjuka, folkiga poptonerna får gärna åka in genom mitt öra, men när de gjort det åker snabbt ut genom andra örat utan att ha lämnat några större spår efter sig.

MARIA PETERSSON

GYM CLASS HEROES

The quilt

WARNER

GG

Det är lite som att sitta på en åkattraktion, det känns lovande och det är lite spännande men sen går det bara runt, runt, runt. Och jag mår illa.

Efter singeln *Cupid's chokehold* från albumet *As cruel as schoolchildren* som kom ut 2006 så väntade jag mig något mer från Gym Class Heroes, de visade då potential till att bli ett coolt band. *Clothes off!* som var deras andra singel var ganska svängig och allt de spottade ur sig var radiovänligt. Och det lär de även göra med *The quilt*. På albumet gästas aktuella artister som Estelle och Busta Rhymes. På första singeln *Peace sign/Index down* lägger Busta några bars som tyvärr inte kan hålla uppe resterna av det som kan kallas en låt. Det känns lite som en parodi på Black Eyed Peas *Where is the love*. Och The-Dream, en klonad T-Pain som gör gästspel på andra singeln, *Cookie jar*. Så fort jag hör den där syntetiska stämman så blir jag mentalt döv, jag slutar lyssna. Hela låten känns löjlig. Kvinnor är kakor och det är svårt att hålla händerna från kakburken, en liknelse som bara blir banal.

Albumet är alldeles för rörigt, det blandas hejvilt med amerikansk skolrock, dub, ska och en minimjölksversion av hiphop. Jag blir kluven och smått uttråkad och hoppas Gym Class Heroes bestämmer sig för att försöka bemästra en genre istället.

YSABEL ARIAS

HATEFORM

Dominance

745/PLAYGROUND

GGG

Vad är det egentligen som händer med det obarmhärtiga hatfyllda Slayer-i-kvadrat-riffandet som redan i första riktiga låten *As god as* piskar som en orkan mot hörselgångarna? Det finns ju kvar genom hela finnarnas debutvax men någonstans bland alla gitarrutflykter och tomgångandet i mellantempon förvandlas det som till en början låter helt strålande till lovande och det är bara att hålla tummarna att allt faller på plats till nästa gång. Farten är det inget fel på och de fläsiga chugga-chugga gitarrerna i *Bleed* dyrkas men lite mer fokus så smäller det till rejält.

ROGER BENGTSOON

HEAVEN 17

Live at last

COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

GG

Heaven 17 slog igenom med dunder och brak i och med hitsingeln *Temptation* för snart 25 år sen. Men sen uteblev hitsen och idag betraktas bandet nog mest som en obskyr rest från en svunnen tid.

Man rör sig i samma musikaliska landskap som generationsvännerna Human League och ABC, och fortsätter att blanda vit soul med synt och poppiga melodier. *Live at last* är inspelad under bandets turné som förband till Erasure år 1999. Och man kan väl konstatera att den här skivan

främst är riktad till de redan invigda fansen. Men här finns trots allt en hel del andra godbitar förutom *Temptation* och jag blir om inte annat i alla fall skönt nostalgisk under tiden jag lyssnar.

Den stora stötestenen är väl dock att produktionen låter daterad och får alla låtar att låta som om de har sitt ursprung i 90-talets eurodiscovåg. En stor eloge till Glenn Gregory dock, som efter alla dessa år fortfarande besitter samma härliga svulstiga sångröst.

Här hittar man de mest minnesvärda låtarna, men är du nyfiken på bandet så köp istället samlingen *The best of Heaven 17*.

THOMAS RÖDIN

HER BRIGHT SKIES

A sacrament; ill city

DISTRICT19

GGG

Första intrycket av denna platta är att det är bra spelat och hyfsat producerat. Inte riktigt min bag kanske. Tung emo-metal-core, eller något åt det hållet. Bra melodier och så där.

När jag öppnar bookleten till plattan och kollar så framkommer det raskt att detta är ett rusligt ungt gäng från Örebro. När det är ett faktum börjar jag tydligen lyssna med andra öron och tänker att detta är förbannat kompetent och lovande. De här pojkvaskrarna från gnällbältet låter ju som vilket band som helst i 30-årsåldern, vad det gäller mogenhet och musikalitet. Schyssta melodier, bra sång, arrangemang och imponerande prestationer.

Brukare inte göra det annars, men nu rekommenderar jag er faktiskt att kolla upp Her Bright Skies på MySpace: www.myspace.com/herbrightskies. Grabbarna "behöver ett break".

CARL THUNMAN

THE HIGH FIVES

Work of art

SHOW ME THE MONEY

GG

Från och med första introet på *Work of art* är det ös som gäller. Inte hårt och farligt ös, men snarare rivigt partyös. Upptempo-pop med blås, tamburing och raspig sång. Katrineholmsbandet The High Fives har spelat ihop i två år och har gett konserter här och där i landet men även varit med på Rookieturnén. Nu är debutalbumet här, dekorerat med popkonst-konvolut och en samling låtar som dundrar på i hundraåttio. Kombinationen av den rockiga gitarrpoppen och den nästan spruckna sången får The High Fives att ibland påminna om The Strokes, även om de spelar på två helt olika grenar på rockträdet. *Work of art* saknar tillräckligt starka melodier för att låtarna ska fastna.

Trots att bandet har fått till ett snyggt, men inte alltför tillrättalagt, popsound är det bara vid några få tillfällen som skivan riktigt medryckande. Och upptempo-pop borde vara medryckande, väcka både hjärtat och dansfötterna till liv. Annars blir det inte mycket mening kvar med partyöset.

MARIA PETERSSON

HYDROGYN

Deadly passions

DR2/SOUND POLLUTION

GGG

Tredje gången gillt, albummässigt, för hårdrocksbandet Hydrogyn från Kentucky. Personligen har jag dock inte hört talas om dem förrän nu. De gör en traditionell, hård rock, som är helt okej. Varken mer eller mindre. De har en kvinnlig sångerska (Julie Westlake), med ett fördelaktigt yttre, som galjonsfigurerar lättklädd på skivkonvolutets framsida. Uppklivande ur en rosenbeströdd likkista med rödglödgade ögon. Kanske gör det skivan intressantare än vad den är för vissa?

Som femte spår mitt i låtordningen gör de en extra-heavy version av Alanis Morrissettes hit *You oughta know*. Inte så långt från originalet och inte så kul. Gitarristen, låtskrivaren och producenten i bandet heter uppenbarli-

gen Jeff Westlake. Frågan är bara om Julie är hans fru eller syster.

CARL THUNMAN

I AM GHOST

Those we left behind

EPITAPH/BONNIERAMIGO



I pressreolen beskrivs I Am Ghosts sound som "dark rock". Som man kan ana av bandnamnet, skivans titel och det fascinerande fula omslaget är detta en eufemism av rang. Här har vi då alltså samma sorts genomkommersiella emo med hardcorekomplex som en stor del av världens 14-åringar älskar mer än de hatar sina föräldrar. Låtarna heter saker som *Buried way too shallow* och behandlar vardagsbestyr som olycklig kärlek, självhat och öppna gravar, och det är distanslöst på ett nästan befriande sätt. Om de inte dessutom hade varit genomslä så kanske de hade vunnit lite poäng på det.

REBECCA AHLBERG

I SET MY FRIENDS ON FIRE

You can't spell slaughter without laughter

EPITAPH/BONNIERAMIGO



I Set My Friends On Fire bestående av Matt på sång och Nabi på instrument, programmering och sång provar på att sammanföra pop, hardcore, electronica och någon variant av grindcore. Bitvis funkade det sådär men sammantaget fungerar det inte alls. Pop-biten, och även electronicainslagen, hade kunnat bli något på egen hand men hardcorepartier är på tok för dåliga och growl/grindsången är på sin höjd parodisk och låter ofta som en björn och lika ofta som något studentspexare kommer på när det ska raljeras. Låttitlar som *Beauty is in the eye of the beerholder* och *Reese's piece, I don't know who John Cleese is?* skvallrar om att det inte är fullaste allvar som gäller och än en gång dyker tanken på studentspex upp. Med den skillnaden att I Set My Friends On Fire inte är särskilt roligt.

ROGER BENGTSSON

JIMMY BUSSENIUS & SKURKLANDET

Spår noll

HAVET BRINNER



Föreställ er att Håkan Hemlin från Nordman startar ett band med valfri Bolibompaprofil. Där har ni min första tanke när jag hörde *Spår noll* av Jimmy Busenius. Jag kan helt enkelt inte ta det här på allvar. Det är varken bra eller begripligt och jag blir bara förvirrad, negativt, av det. *Spår noll* innehåller hyfsat trallvänlig popmusik med gipsyviobar och kreativa låtitlar och texter, men det funkade inte. Alls.

JENNY BRINCK

JÓHANN JÓHANSSON

Fordlandia

4AD/PLAYGROUND



På sin förra skiva *IBM 1401 – A user's manual* ägnade Jóhann Jóhannsson sig åt att tonsätta gamla inspelningar med instruktioner till datorn IBM 1401. Resultatet var ett mäktigt möte mellan teknik och människa, datorgenererade ljud och stråkar. Men den var mer än ett storögt betraktande av teknologin. Jóhannssons egen pappa arbetade nämligen med underhållet av datorn under 60-talet och det gav skivan en självbiografisk prägel. När instruktionsbanden blandades med elektronik och stråkar var det samtidigt ett sätt för Jóhannsson att närma sig sin far och skissa en musikalisk bild av denne. Resultatet var musik som rörde sig i spänningsfältet mellan det familjärt privata och det teknologiskt alienerade.

Den spänningen är upplöst på *Fordlandia* som är den andra delen i en planerad trilogi. På nya albumet fortsätter Jóhannsson utforska tekniken och klassiska amerikanska varumärken. Denna gång flyttas fokus från dataföretaget

IBM till biltillverkaren Ford. I och med det försvinner den självbiografiska aspekten och ersätts av ett mer fiktivt och drömskt projekt. Jóhannsson tematiserar biltillverkning, industriella projekt i brasilianska drömskogar, viktorianska poeter som sörrer guden Pans död (i *The great god Pan is dead*) och en raketingenjör som spränger sig själv i ett garage i Kalifornien (*The rocket builder*). Det gör att skivan inte alls är lika tematiskt sammanhållen som föregångaren. Den spretar mer.

Musikaliskt är det dock snarare tvärtom. Jóhannssons utdragna stråkarpartier är enormt vackra och vid en första lyssning är det lätt att dras med och dränkas av den bitersöta romantiken i melodier och ljudbild. Men samtidigt fastnar dessa änglalika melodier i ett loopat tillstånd som gör att deras skönhet till sist vänder sig emot dem – och får dem att bli sliskigt fluffiga och alldeles för söta.

Liksom föregångaren är *Fordlandia* delvis inspelat tillsammans med en 60 man stark stråkorkester i ett av Prags konserthus. Tyvärr har Jóhannsson alltså förlitat sig lite för starkt på stråkorkesterns romantiska anslag. Skivan lyfter när han kastar in en Daniel Lanois-influerad gitarrslinga (i titelspåret) eller låter ett långsamt ökande 4/4-beat växa fram i bakgrunden som i *Melodia (Guidelines for a space propulsion)*. I spänningen mellan de olika elementen växer Jóhannssons låtar flera decimeter och låter ana samma storslagenhet som på förra albumet.

Därmed inte sagt att det är en dålig skiva. För det är Jóhannsson alldeles för driven och kompetent. Men den blir något ointressant och väl sött. Han hade vunnit på att skarva hårdare mellan de olika komponenterna – eller fortsätta vara personlig. Vi får väl se om han fixar till fluffet på sista delen i trilogin.

MATS ALMEGÅRD

JW-JONES

Bluelisted

NORTHERN BLUES/CROSSCUT



Ett av de bättre, yngre bluesbanden jag hört på sistone är kanadensiske JW-Jones och hans spelglada gäng, som för övrigt har flera album bakom sig. Skickliga bluesgitarrister finns det gott om men JW-Jones harvar inte bara på med tröttsamt narcissistiska solon, utan tar sig an strängarna på ett generöst och lekfullt sätt som smittar av sig och är dessutom en säker sångare. Det här är ingen "hängaläpp-blues" utan energiskt frisk och dansant himmelsblå blues, inspirerad av framförallt Fabulous Thunderbirds – en stil som i Sverige känns igen hos exempelvis Trickbag.

Något som saknas är däremot munspel. Kim Wilson har gästat tidigare plattor och för mig skulle han gärna få göra det igen. Jag skulle vilja byta ut saxofonen mot detta nästan obligatoriska bluesinstrument, men saxen ger också en swing-feeling som passar väl in i konceptet den med. Nu finns dock bland andra Junior Watson med på gitarr, ett välkommet tillskott. Jag låter gärna dessa glada gossar svänga loss i både tid och otid. De kommer säkert att bli flitigt bokade på bluesfestivaler uppe i Norden framöver. Himmell och pannkaka vilket drag det måste bli med JW-Jones live. Jag blir så glad av den här skivan. Det finns inte en möjlighet att någon skulle kunna gå deppig från en JW-Jones-konsert!

MATHILDA DAHLGREN

KEANE

Perfect symmetry

UNIVERSAL



Keane har egentligen aldrig varit några av mina favoriter. *Everybody's changing* från debuten spelades sönder och samman av reklamradion, men det kändes som om det fanns dussintalet andra engelska indieband som var mer intressanta.

Men på tredje fullängdaren *Perfect symmetry* byter Keane totalt med sitt gamla sound och de bombastiska balladerna får ge vika för dansant 80-talspop. Tankarna går till Simple Minds, Alphabeat och A-ha och helt plötsligt känns bandet så mycket mer angeläget. Det känns som att man i sina försök att stiga ur skuggan bakom Coldplay lyck-

ats hamna helt rätt och inledande *Spiralling* känns verkligen som något av det bästa bandet gjort. Tom Chaplin har kanske inte världens mest särpräglade röst, men han vet hur han ska utnyttja den till max. Och Tim Rice-Oxley har kommit upp med en handfull av briljanta poplåtar. Refrängerna sitter som gjutna och blipp-bloppsyntarna får mitt gamla syntpophjärta att smälta totalt. En glad överraskning som lovar gott inför framtiden.

THOMAS RÖDIN

LAMBCHOP

OH (Ohio)

CITY SLANG/BONNIERAMIGO



OH är verkligen en skiva som bara flyter på. Kurt Wagner har som vanligt inte ansträngt sig för att spexa och denna gång gränsar det nästan till att resultera i ett långt mumlande. Men visst finns det en tjusning i det också ibland... eller? Den här typen av alternativcountry kanske helt enkelt inte ska göra så mycket väsen av sig.

I en soulig, jazzig lunk kåserar sångaren i detta Nashvilleband kring vardagliga trivialiteter som på intet sätt stör, men som kanske heller aldrig blir jättespännande. Men även om *OH* är slätstruken och troligtvis gör sig bäst någonstans i bakgrunden, bär plattan på en gemytlig känsla som lyfts av åtminstone ett par starka kort, bland annat *Sharing a Gibson with Martin Luther King Jr.* Och den där Cat Stevens-rösten är ju faktiskt svår att inte gilla.

MIKAEL MALMBORG

LEKVERK

21st century jump

PARALLELL



Det känns som att Lekverk faktiskt försöker leva upp till sitt namn, om det anspelar på lek som aktivitet. Det flirtas i pianojazzform med både folketon och mainstream och experimentell jazz. Vilket naturligtvis är kul, jazz som tar sig självt på allra fullaste allvar har missat all poäng.

Och Lekverk tar ut svängarna, inte över tid, utan ibland känns det som att det takt för takt uppkommer ett infall och en idé som får föra allt vidare. Och det är inte bara, kanske inte ens, Adam Forkelid på piano som för, utan rytmsektionen med Putte Frick-Mejjer Johander på bas och spefulle Jon Fält på trummor verkar ibland nästan hämningslösa när de går loss ordentligt. Snarare verkar det som att när pianotonen söker och hittar en konkret melodi, alltsomoftast, tyglas lekfullheten, vilket också innebär att det, i förlängningen, blir lyssningsbart, njutbart, och hoppgivande.

Men det finns också partier där man låter tystnaden bilda musikens ram, där man låter det utsagda bilda ramen, kontexten, där livet gror när allt väcks, där det organiska faktiskt spelar roll. Men det känns också som att viljan blir lite för stor ibland. Riktigt bra emellanåt, men ibland lite för splittrat för att övertyga. Men man kan inte låta bli tycka om Lekverk. Faktiskt.

MAGNUS SJÖBERG

DONNA LEWIS

In the pink

HEMIFRÅN



Jepp, här kommer då ett rosakimrande album från Lewis som 1996 gav oss dunderhiten *I love you always forever* (near and far close and together ni vet) som var etta på US Billboard i tretton veckor vilket faktiskt var rekord, innan Imbruglias *Torn* slog det med en vecka två år senare. Poängen är att låten är känd – och ni vet vilken det är. Då kan ni tänka er att ni tar denna girlyromantikhit från 1996, applicera sedan detta på ett album och ta bort all hitkänsla. Vad blir resultatet? Något som kan liknas vid känslan av att missta rosafärgad bomull för sockervadd. Äckligt, luftigt och jävligt irriterande.

NINA EINARSSON

skivor

LITTLE JACKIE

The stoop

S-CURVE/EMI

GGG

The stoop slingrar sig slankt och snyggt genom elva låtar av hiphopung och popmelodier. Eftersom ena halvan av duon, Imani Coppola, är violinist faller det sig naturligt att det ljuva ljudet av fioler hörs med jämna mellanrum. Det är svängigt och sätter ens kropp i rörelse utan att man riktigt kan styra det. Att betyget inte är högre beror på att plattan bjuder på för lite variation. Men singeln *The world should revolve around me* kommer att bli en hit. Det kan inte bara vara jag som tilltals av den titelns kaxighet och låtens flyt.

ANNA GUSTAFSSON

MAHER & SOUSOU CISSOKO

Adouna

AJABU/CDA

GGGG

Sousou Cissoko har svensk bakgrund, och när hon till sist, efter att ha träffat hans bror på Urkultfestivalen i Näsäker, där magi uppstår, blev presenterad för Maher från Senegal kom båda till Sverige av kärlek, inte bara till koran, det afrikanska harplåtande instrumentet. Sousou hade redan tidigare börjat intresserat sig för korospel, åkte till Gambia för att studera traditionen bakom koran, som första kvinna någonsin.

Det låter väldigt afrikanskt, som det naturligtvis ska göra, men det finns inslag som gör att det inte per automatik stannar där. Det finns riktningar låtar tar som leder både bort mot västerländska tongångar och arrangemang samtidigt som det finns en stark länk till det traditionella. Maher låter, tillsammans med kompet, bas, kora, emellanåt som någon av de afrikanska legendarerna, i de bästa stunderna som Ali Farka Touré.

Men det är kombinationen av afrikansk kontext och de lätta och direkta melodierna som lyfter hela plattan. Ta bara de två första låtarna, *Jarabi* och *Toumaranke*, briljanta i sitt flyktiga spel, i sin på samma gång europeiska och afrikanska uppbyggda kontext, utan att falla i någon av 80- och 90-talets fällor när det gäller dylika symbioser eller fusioner. Och även om det känns lite märkligt så är psalmen *Allt vad vi på jorden äga* med kora och blås en kulturlänk som på alla sätt bör omhuldas. Överhuvudtaget en vacker platta som växer oavbrutet.

MAGNUS SJÖBERG

EUGENE MCGUINNESS

Eugene McGuinness

DOMINO/PLAYGROUND

GG

Eugene är en brittisk yngling som jag hört talas om tidigare. Inte så mycket på grund av hans musik, utan mest för den snygga tecknade videon till *Monsters under the bed* från debuten *The early learnings of Eugene McGuinness*. Röstmässigt går han att likna vid en yngre version av Ed Harcourt, Bright Eyes och Rufus Wainwright. Men låtmässigt imponerar det inte särskilt på mig. Vissa låtar, som *Wendy wonders*, är till och med på gränsen till tjatig. Höjdpunkterna är *Atlas* och *Disneyland*.

LISA ANDERSSON

MNEMONIC

Pandora

TIEFDRUCK/SOUND POLLUTION

GGG

Ännu ett amerikanskt band som låter alldaglig och slätstruken amerikansk indiepop. Utan att vara dåligt. Bara strömlinjeformat, oförargligt och förutsägbart.

Till Mnemonics ära skall sägas att de trots allt vågar ta ut svängarna med en lite intressantare produktion än vanligt. Det är piano, flöjt, stråkar och annat som sticker fram här och där och gör att jag känner varmare för Mnemonic än många av deras gelikar.

I femte spåret låter de även lite "industri light"-atmosfär komma fram. Jag kommer då att tänka på James Plotkins banbrytande band Scorn. Bara det är ju positivt. Men det är mycket "mjäkighet" och "gnällighet" i rocken just nu. Och någon sorts uppgiven, polerad flatthet. Jag sukter efter något med vital, revolutionär knockout-attityd.

CARL THUNMAN

JUANA MOLINA

Un día

PLAYGROUND

GG

Juana Molina har av många kritiker liknats vid ett sydamerikanskt svar på Björk, och jag kan till viss del förstå liknelsen. Hon har en egen stil och gillar att blanda etno med såväl visa som allehanda omvärldsljud. Likt en latinsk Stina Nordenstam smyger hon sig in i din värld och försöker snärja dig med drömska hymner och vacker sång.

Men det är här problemet kommer. För anledningen till att jag alltid gillat en artist som Björk genom alla år är att det under alla effekter och pålägg alltid funnits starka melodier. För mig känns Juana Molina mest som en massa väsen för ingenting. Visst är det kul med musik som vågar och lyckas att vara annorlunda, men i botten måste det ändå finnas bra melodier för att slutprodukten ska bli bra. Själv hade jag hellre sett att Juana skalat av effekterna och lull-lullet och istället gett sig på att göra en riktigt avskalad platta där melodierna kommer i första hand. Gör om, gör rätt.

THOMAS RÖDIN

THE MOODY BLUES

Live at the Isle of Wight festival 1970

EAGLE/PLAYGROUND

GGG

När berömda band med många skivor bakom sig, och i det här fallet även framför sig, ska recenseras är det lätt att deras övriga alsters glans smitter av sig på den aktuella skivan. Jag ska försöka undvika denna fälla.

Emellanåt är det svårt att veta om det är Moody Blues som spelar useft eller om det är ljudet som går på rundgång. Ljudtekniken var ju inte den bästa när det begav sig. Men det hör till. Däremot inte sagt att vad som helst är ursäktat.

Om Beatles och Jethro Tull hade slagit sina säckar samman hade resultatet kunnat bli Moody Blues, men nu lyckades de, som bekant, komma till på egen hand. Tyvärr undrar jag om det inte rädde lite väl mycket knarkdimma över konserten 1970. Den har aldrig varit riktigt godkänd av bandet tidigare, vilket jag har viss förståelse för. Känns som om kontrollen tappas både här och där, vilket givetvis kan ses som flummigt men också som en del av den psykodeliska folkrock-stilen.

Musiken framstår trots allt som äkta, viljestark och oberäknelig. Den har en märklig stabilitet i grunden, vilket förklarar att bandet ännu är vid liv och spelar både i Jönköping och Stockholm i oktober. Ni som inte var gamla nog 1970 får chans att jämföra live då och nu. Om man lär sig se genom dimman kan jag tänka mig att den här konserten var en riktigt positiv upplevelse, om man nu kunde se och höra tillräckligt bland alla 500...000 (!) personer som lär ha besökt festivalen. Nuförtiden får man ju inte ens röka vanlig tobak inomhus, så kan tänka mig att upplevelsen blir annorlunda 2008 på flera sätt. Beträffande skivan blir slutsatsen ändå "nja...", trots några riktigt bra ekon från det förgångna.

MATHILDA DAHLGREN

KENN MORR

Move on

FLEETS COVE MUSIC/HEMIFRÅN

GG

Kenn Morr har fina tankar men lyckas inte omvandla dem till något riktigt värdefullt. Melodierna är egentligen varma och harmoniska, speciellt första låten *Make you mine*, men det händer inte så mycket mer på resans gång. Hela skivan släpar sig fram på samma låge hela tiden.

Den största nackdelen är Morrs röst som är svag och aldrig lyfter. Jag skulle vilja säga att han är "songwriter", trots nödrim här och var, men inte någon "singer". Det känns som om han medvetet dämpar rösten för att inte "störa grannarna", men vill ändå nå ut med sina berättelser. Han ser ut som en mörk, mystisk och stilig främling. Det måste vara det han lever på, för någon stor artist är han inte och kommer troligen inte heller att bli. Däremot skulle hans sånger säkert göra sig bättre om han inte sjöng dem själv. Nu är de så trötta att jag somnar på vägen till sängen när skivan är i gång.

MATHILDA DAHLGREN

MR MORNING

The sweet scent of butterflyflying

TAXIM RECORDS

GGG

Svenska Mr Morning har uppenbarligen hämtat inspiration från flera håll. De har en klassisk singer/songwriterkänsla i botten, men nöjer sig inte med att stanna kvar där.

Concrete jungle är den låt som får mig att lystra till lite extra med sin österländska prägel. Där känns det som om Judas Priests *Better by you, better than me* och Peter Green & Mick Greens *Chinese white boy* oväntat möts i bakvudet. *Change of perspective* får mig att tänka på Guns' n Roses version av *Knocking on heavens door* och även 60-70-talets psykodeliska stämning tycks aktuellt både här och där. Dessutom ska de självklart smyga med en bluegrasslåt, vilket verkar vara mer regel än undantag för flertalet besläktade band idag. Blandningen är frodig, men allt låter ändå som hämtat från samma trädgård, i positiv bemärkelse. De utstrålar en egenhet som känns livskraftig. Mr Morning har allt en del guld i mund som skulle kunna glimma ännu mer.

MATHILDA DAHLGREN

MURS

Murs for president

WARNER

GGG

Det är stort av Murs att försöka bli en av hiphopens ledare. Han har länge varit underground och hela hans persona går ut på det, Murs står för Making Underground Raw Shit. Tyvärr känns det inte lika trovärdigt längre. *Murs for president* är första släppet på ett stort skivbolag som Warner. Murs har varit med länge, bland annat i ypperliga undergroundhiphoppkollektivet Living Legends, med emcees som Eligh, Grouch, Scarub och Bicasso.

Ett gott samarbete med producenten 9th Wonder har även gett liv till skivor som *Murray's revenge*. Ett album som kom 2006 och som med en laidback vibb gav en skön insyn i Murs vardag och hans relation till hemstaden L.A. Samarbetet har fortsatt mellan de två och 9th Wonder har producerat många av spåren på nya plattan. *Love and appreciate II* är ett av spåren. En fortsättning på *Love and appreciate* på *Murray's revenge*. En skön och silkeslen låt med bra råd om hur en dam ska behandlas. Bonusspåret *Better than the best* är första singeln, lagom skrytigt med en dos humor. Precis som i *Time is now* där Snoop Dogg gästar. En låt om förändring med hög gospelstämning.

Humorn är närvarande, men faller ganska platt för mig, det är som att sitta fast i en biosalong och kolla på en Martin Lawrence-komedi. På gränsen till buskis. *Murs for president* känns väldigt spretig, titeln är passande och släpps i god tid till presidentvalet. Ett bra PR-trick? Men plöjigt är det och jag har svårt att ta Murs på allvar.

YSABEL ARIAS

NAVID MODIRI & GUDARNA

Allt jag lärt mig hittills

BAD TASTE RECORDS

G

Navid Modiri & Gudarna släpper nu sitt tredje album, men frontfiguren Navid är väl annars mest känd som programledare för SVT:s *Filmkrönikan*. Och helt ärligt så känns det faktiskt som om han borde hålla fast vid sin

karriär som radio- och TV-personlighet istället, för det här är inte särskilt kul.

Plastig reggae mixas med gitarrpop och Latin Kings-klingande hiphop till ett enda röra som mest känns störig och osvävig. Visserligen så har bandet lyckats hitta sin alldeles egen stil, men det behöver ju inte nödvändigtvis betyda att det är bra. Med tanke på Navids bakgrund som poet så blir jag dessutom lite besviken på texterna som mest känns krystade och utan flyt. När dessutom hans röst som bäst tangerar Markoolios så är slagsidan ett faktum. Kanske kan det här tilltala de allra mest hängivna fansen, Mona Sahlin lär för övrigt tydligen vara ett av dem, men själv så blir jag mest bara uttråkad och irriterad över hur intetsägande *Allt jag lärt mig hittills* är.

THOMAS RÖDIN

O'DEATH

Broken hymns, limbs and skin
CITY SLANG/BONNIERAMIGO

GG

Det skulle antagligen gå att skriva en hel avhandling om O'Deaths countrybaserade banjopunk och folkgoth. Dessutom gör känslan av att sångaren Greg Jamie svalt mikrofonen intrycket ännu mer... märkligt.

Den första analysen är att bandet rymt från en cirkus, drabbats av galna kosjukan eller fått en rejäl snedtändning i studion. Otaliga lyssningar senare lämnar *Broken hymns, limbs and skin* enbart en molande huvudvärk som avtryck.

Den melodiska låten *Angeline* är förvisso en ljusglimt och ett välbehövligt andrum bland skräliga temposkiften och andra psykosor. Men i övrigt är *Broken hymns, limbs and skin* en ganska irriterande skiva.

ALEXANDRA SUNDQVIST

ONE MAN FREAC SHOW

Go back to sleep, dear
OMFS

GGG

När jag hör första spåret *Cake beat* tror jag för ett ögonblick att jag hamnat i en försvunnen låt från Radioheads *in rainbows*. Ingen dålig association, tänker jag, men hoppas att hela plattan inte låter likadant. Tack och lov gör den inte det.

Det är verkligen somna om-pop (väl vald albumtitel). Mycket akustiskt med atmosfärskapande gitarrgissel och ljus sång. Instrumentala *Silent rush* är två kyliga minuter med pianolink. Ibland ökas tempot, det låter rockigare och sångaren tar i mer, och den omväxlingen behövs för att jag ska kunna uppskatta hur intagande de lägmälda partierna är.

ANNA GUSTAFSSON

JOAN OSBORNE

Little wild one
BONNIERAMIGO

GGG

Efter de senaste årens tämligen ojämna skivutgivningarna så slår Joan Osborne återigen sina påsar ihop med gamla Hootershjältarna Eric Bazilian och Rob Hyman, som för övrigt även stod bakom en stor del av materialet på genombrottskivan *Relish*. Och det känns verkligen som om det gett henne den energi och nytändning hon så väl behövde. Här finns visserligen ingen brottarhit i klass med *One of us*, men *Little wild one* känns ändå som ett av Joans starkaste album rent lätmässigt. Rösten har fortfarande samma sköna bett och i låtar som *Rodeo* och *Can't say no* får hon verkligen visa vad hon går för. Det skulle förvåna mig om det här är plattan som tar Joan Osborne tillbaka till hitlistorna, men här bevisar hon i alla fall en gång för alla att hon inte bara var ett one-hit wonder. Inspirerad melodisk rock med countryinfluenser.

THOMAS RÖDIN

OVERCAST

Reborn to kill again
METAL BLADE/BORDER

GGG

De höll på mellan augusti 1991 och november 1998 innan de tröttnade på att inte komma vidare. Sångaren Brian Fair gick vidare till Shadows Fall som det gått bättre för och Mike D'Antonio började jobba med ett projekt kallat Killswitch Engage som det gick betydligt mycket bättre för. Antagligen så bra att det kan inbringa några slantar att återinspela elva gamla dängor och även två tidigare outgivna sådana med förra bandet. Svårt att riktigt se vitsen med detta släpp – visst det är helt okej och i *Seven ft grin* är det bättre än så men knappast så märkvärdigt att det finns anledning att prängla ut det ånyo.

ROGER BENGTSOON

THE PACK A.D.

Funeral mixtape
MINTY/BONNIERAMIGO

GGGG

Två tuffa Kanada-brudar i svarta kläder slår igång en hejdundrande dynamisk punkblues på enbart gitarr, trummor och sång – en sättning som vi känner igen från exempelvis White Stripes och Blues Explosion. Sångerskan Becky Black har jämförts med Janis Joplin och visst kan man höra likheterna i hennes totala utlevelse, men hon har en helt annan becksvärta i sin attityd. Jag kan känna vibbar av Courtney Loves självutlämnande desperata stil i hennes röst, som ibland kan bli lite "overkill". Men det är meningen. Den här plattan ska man inte bara njuta av utan suga upp som en explosion av starka, mixade känslor.

Det här är sannerligen ingen samling sorgsna begravningslåtar, även om den starka dödsdriften finns närvarande. Texterna är ordentligt brutala på sina ställen och matchar den trashiga musiken väl. Om "blandbandet" spelas på min begravning lär deras power ta mig med till "andra sidan", för det är snarare livslust och frenesi än uppgiven dödslängtan som tjejerna utstrålar där de sitter på gravkanten. Uppfriskande värre när bluesen reinkarneras i ung och otämbar form. Då The Pack A.D. ramplar ner i graven kommer de att födas på nytt, både en och två gånger.

MATHILDA DAHLGREN

THE PIERCES

Thirteen tales of love and revenge
LIZARD KING/BORDER

GG

Det som börjar så bra. När systerarna Allison och Catherine från Alabama presenterar sitt tredje album med spåret *Secret* kastas man in i en skruvad dröm om förvrängda marionettdockor som förlustar sig med eskalerande tivolimusik. Tänk ett positiv i händerna på Coco Rosie. Efterföljande *Boring* är allt annat än boring. En låt som tydligt pekar på dagens upphajpade blingbling-samhälle, som i själva verket bara är polerad yta och som i det långa loppet öppnar för given tristess – känslan av att bara vilja ha mer utan att egentligen veta varför. Men i samma veva som *Boring* tonas ut går The Pierces tretton sagor om kärlek och revansch vilse i jämntjock radiorock.

En päklistrad sexighet tar vid. Antagligen frammanad av någon äcklig skivboss. Gåspframkallande stycken som gjorda för någon lokal hitradio i trakterna runt och i Alabama får allt för stor plats. Jag skulle vilja jämföra vissa delar av The Pierces med Tegan And Sara, men det känns varken korrekt eller schysst i det stora hela. Det här är inte i samma klass. Långt ifrån. Sheryl Crow kanske?

Mitt intresse falnar bit för bit ju längre in i skivan jag kommer.

The Pierces kan leverera, det råder inga tvivel om det. Men när det unika så abrupt ställs vid sidan för poplåtar som (förlåt) piercas sönder och samman med dammig FM-rock försvinner alla goda tankar om god smak som The Pierces ändå verkar ha, någonstans i radiorockbruset.

DANIEL MAGNUSSON

POPULOUS WITH SHORT STORIES

Drawn in basic
MORR MUSIC/DOTSHOP:SE

GG

Populous With Short Stories har ett väldigt drömskt sound där sången består av släpiga indiestämmor. Tanken om ett amerikaniserat Radio Dept slår mig, även om Populous With Short Stories är mer utsvävande än electrohållet. På *Drawn in basic* är det snarare det kreativa i musiken än rösten och texterna som slår högst. Ändå blir skivan lätt tråkig, låtarna påminner för mycket om varandra och det som började som något bra och intressant mynnar istället ut i slentrian.

JENNY BRINCK

PSAPP

The camel's back
DOMINO/PLAYGROUND

GGG

Jag gillar Psapp. De lyckas vara söta utan att man vill kräkas på dem. Och med tanke på hur sockersött det faktiskt är så är det bedrift. Troligtvis är det sångerskan Galia Durant röst som räddar det från att bli en kladdig röra av leksaksljud. Till skillnad från musiken, som är väldigt lekfull och barnslig, är hennes röst vuxen och stark.

Det här är duons tredje album och kanske inte riktigt lika bra som förra skivan *Tiger, my friend*. Trots det, är det en bra skiva. Styrka ligger bakom den lekfulla imagen och i de starka låtarna som är proppfulla med melodier som lyckas locka in dig i deras värld. Att lyssna på låten *Parker* är lite som att hamna i en elektrisk indieversion av *Djungelboken*. Tänk Kung Louie i Cheap Monday-jeans.

LISA ANDERSSON

PSYCROPTIC

Ob(Servant)
NUCLEAR BLAST

GGGG

Om musik vore en höghastighetstävling skulle Dave Haley som lilar trummor i detta dödsband från Tasmanien vara på pallplats efter i stort sett varje mästerskap. Han är ju baske mig obscent kvick med stockarna, så snabb att jag nästan ändå befarar att det gömmer sig en liten maskin bakom namnet.

Bandet har genom åren turnerat med de främsta dödsbanden som Deicide, Dismember, Nile och Cannibal Corpse och nu är de själva där upp på toppen och släss. *Ob(Servant)* stoltserar med ett gäng bra låtar där hög hastighet gör slag i sak med ett grooveorienterat gitarrspel och kombinationen är tillfredsställande. Favoritlåtar är *Initiate* som börjar lugnt men snart kommer upp i överljudshastighet, *Removing the common bond* där trummorna smattrar som trippla smatterband i en popcornskastrull samt givetvis den fantastiska titellåten.

ROGER BENGTSOON

THE PUSSYCAT DOLLS

Doll domination
INTERSCOPE/UNIVERSAL

GGG

Om man köper förutsättningarna att Nicole Scherzinger är megastjärnan i en dokusåpa kallad The Pussycat Dolls (snart 26 miljoner visningar på mspace!) där musiken består av modern showkärlekspop och bara lutar sig tillbaka och släpper in denna omfångsrika platta är chansen stor att man kommer att finna njutning.

För *Doll domination* är en platta med massvis av stark list-r'n'b där många storstjärnor hjälper till i både produktionen och vid micken. Många spår får man den där igenkänningskänslan av, man vet knapp om man hört dem på radion redan eller om de bara påminner om något annat (Diddys härliga *Press play* exempelvis), vilket ju är adelsmärket för en hit. För hits finns här. Ett helt gäng. Nästan alla faktiskt. Men maffigast är släpiga *Takin' over the world*, heta R Kelly-spåret *Out of this club* och Timbalands *Magic*

skivor

och *In person*. Så nog kommer Nicole och hennes dockor att dominera!

GARY LANDSTRÖM

D RAMIREZ

Headliners

AZULI/BORDER

GGG

Den som spenderat ett par timmar på dansgolvet till en duktig DJ vet att det inte bara är låtvalet, eller mixtekniken som skiljer en bra kväll från en mindre lyckad. Det handlar också om uppbyggnad av setet, om stämning och atmosfär. D Ramirez kan det där. Han väljer ett bra låtmateriale med fantastiska Paul Wolfords Mdma Mix av Myomis *Sun in my eyes* och blandar med Matthias Tanzmann- och Loco Dice-låtar i gränslandet mellan minimaltechno, deep house, för-siktiga trance-tendenser och balearic. Stundtals kan det gå lite på tomgång, men det är väl inget annat att räkna med när det handlar om dubbel-CD. Även en kväll ute blir det ofta en dipp i musiken som känns mindre engagerande.

Samtidigt är det i uppbyggnaden av setet som D Ramirez övertygar. Mixen börjar mjukt drömmande, för att efter hand långsamt pumpa in mer beats och muskler i musiken.

MATS ALMEGÅRD

THE RAPTURE

Tapes

IK7/PLAYGROUND

GGG

Det finns mixskivor och det finns mixskivor. Det finns ett ord för två olika företeelser.

Det finns mixskivor där artisten bakom skivspelarna liksom bryter ner olika låtar i mindre beståndsdelar – i gungande basgångar, trummande taktslag och melodier – och av delarna konstruerar denne sedan något helt nytt: ett unikt musikstycke med ett otvivelaktigt existensberättigande. Ett stycke konst, helt enkelt.

Men det finns också mixskivor där artisten snarare strävar efter att skrapa ihop en samling grymma låtar och presentera på ett så snyggt vis som möjligt. Mixen kan mycket väl ha ett tema och en väl genomtänkt låtföljd, men i slutändan handlar det ändå mer om presentation än om komposition. Ett glorifierat blandband, helt enkelt.

Den ena sortens mixskivor är inte mindre underhållande än den andra, men däremot tycker jag att den tidigare sorten tillför något till musiken, medan den senare inte gör det.

The Raptures first ever mixskiva *Tapes* är ett exempel på den senare sortens mixskiva.

Självklart är det inget som helst fel på de kreddkåta danspunkarnas smak, utan här rör det sig tvärtom om oantastliga val – Ghostface Killah smälts samman med The Bar-Kays och Thomas Bangalter till en sjukt funkig och dansant massa, som man med fördel kan pracka på värden när man känner för vara förfestens enerverande musiknazist.

Kontentan är sålunda att The Raptures mixskiva är sprängfull med guldkorn. Och så länge man inte förväntar sig att helheten ska vara större än summan av delarna, kommer man inte att bli besviken.

FREDRIK FRANZÉN

STACIE ROSE

Shotgun daisy

ENCHANTED/HEMIFRAN

GGG

Det finns tillfällen då man verkligen undrar om vissa genrer har muterat och blivit en del av ett massvirus som har som enda syfte att angräpa allt vad intresse heter hos lyssnaren och eliminera, utrota, tillintetgöra allt i slentrianens och masslikformighetens tecken. Det finns också tillfällen när man inser att naturen ofta fungerar så att till varje elakartad mutation finns möjligheten till parering och försvar för målet till angreppet.

Okej, det känns ändå kanske lite förmädat att kalla Stacie Rose för countrypoprockbluessinger/songwriterns

räddare och försvarare, men det är faktiskt nästan så man känner en uppfriskande känsla när man hör det. Som den felande länken mellan radiomainstream och, om den finns, originell och storartad altcountry. Något som jag faktiskt inte skulle protestera mot att höra i radio-, butiks- eller hissmanhang. I alla fall inte de första tio gångerna...

MAGNUS SJÖBERG

ULI JON ROTH

Under a dark sky

STEAMHAMMER/BORDER

GG

Han tar i ifrån tärna den forne Scorpionsgitarristen Roth. Kan inte motstå att lyssna igenom hela plattan för att se om han spricker men den förväntade smällen uteblir. Någonstans mellan soundtrack och klassisk musik landar plattan och det är rätt svulstigt och pampigt. Tyvärr alltför pretentiöst och på tok för säsigt mest hela tiden.

ROGER BENGTSSON

TODD RUNDGREN

Arena

WARNER

GGG

Måhända nådde han sin kommersiella peak redan för 35 år sedan, men Todd Rundgren har hela tiden fortsatt att hitta nya vägar och utveckla sig själv musikaliskt. Efter att på förra plattan ha flörtat med drum'n'bass så är det den här gången bredbent arenarock med metalinfluenser som gäller.

Precis som så många gånger förr så spelar han alla instrument själv och allt material är inspelat direkt via hans egen laptop. Det känns befriande att en man som tidigare i somras passerade de 60 fortfarande har kraft och mod att gå ut och göra en sån här kåftsmäll till platta.

Både musik och texter är laddade med attityd och självsäkerhet. Särskilt imponerad är jag dessutom över att han samma skarpa pipa kvar. Dock så är *Arena* för den sakens skull på intet sätt någon nyskapande eller modernt klingande skiva. Till stilen har den oftast större släktskap med 70- och 80-talet än det nuvarande decenniet, men kvaliteten på låtarna är ju likväl densamma. Det här kommer garanterat att tilltala fans av såväl Rundgrens gamla alster som beundrare av så skilda band som Yes och AC/DC. Ett styrkebesked helt enkelt.

THOMAS RÖDIN

SAD DAY FOR PUPPETS

Unknown colors

HAHA FONOGRAM

GG

Trevligt. Gulligt, snällt och trevligt. Första spåret *Little light* låter som en klockren popdänga och är lätt att tycka om. Tyvärr är den låten ett löfte resten av plattan inte håller.

Det låter väldigt fint med luftig, sockersöt sång och lättsamma melodier. Elgitarrer gör det inte mindre trallpoppig. Men tyvärr känns det som att jag hört de här tamburinerna och pianoslingorna förut. Det hjälps inte att den där första låten var så bra. Den här skivan spelar ingen roll.

ANNA GUSTAFSSON

SATURDAY MORNING PICTURES

It's cool to hate the singer

SNAPPER MUSIC/PLAYGROUND

GGGG

"Saturday Morning Pictures would like to state that no guitars were used or harmed in the recording of this album" skriver bandet på sin Myspace. Det ger en hint om vad som komma skall – humor och avsaknad av gitarrer (som jag absolut inte saknar).

Denna glättiga pianopop med pigga blåsarrangemang och idel "do do do" och "ba ba ba" framkallar två adjektiv hos mig. Det ena är "käckt". Det andra är "barnsligt". Det hade kunnat vara enormt irriterande, men är riktigt

charmigt. Låt den naiva glädjen lysa upp din dag för en stund. Lyssna och tralla med. Le och stampa takten med foten. Hoppa och dansa när ingen ser dig. Sjung med till hörlurarna när du sitter på bussen. Det är lugnt, så länge du hatar sångaren är du fortfarande cool.

ANNA GUSTAFSSON

SEBASTIAN

A fine selection of remixes

ED BANGER/BORDER

G

Electroclashen lanserade sig som "modemusik" med Chicks On Speeds *Fashion people* i spetsen (okej, den skulle vara ironisk, men det hindrade inte catwalktonsättare att använda den om och om igen på modevisningarna för några år sedan). Liknande vibbar har nu-rejven spridit sedan dag ett. Det är inte bara en musikrörelse, utan i lika hög grad en total nerdykning i ett pastellfärgat 80-tal med överdimensionerade kläder och stora Wayfarers i knalliga färger. Inte för att det är något fel på mode eller musik. Men ibland ger kombinationen upphov till totala monstrositeter. Som nu-rejven. Vad är grejen? SebastiAn, Justice, The Presets och Klaxons låter ju bara som en plastrockigare version av Daft Punk. Klädstilen suger och för att uppskatta musiken måste man förmodligen vara högre än Turning Torso och gilla att vifta med glowsticks. En totalt stupid variant av dansmusik.

På denna remixsamling finns Klaxons, där finns Mylo, Bloc Party, Editors och The Rapture. Heta namn, eller precis avvalnade namn som varit uppe vid kokpunkten. Men hur många filter SebastiAn än skakar fram och hur många distade pukor han slänger på, blir det inte bra. Mest talande blir det när han gör om Daft Punks aggressivt underbara *Human after all* till en skvalande och urvattnad skitlåt.

MATS ALMEGÅRD

SECRET MACHINES

Secret Machines

COOPERATIVE MUSIC/BONNIERAMIGO

GG

När Secret Machines släpper sin tredje platta är det en slags nystart för Dallas-trion. Gitarristen och basistens bror Benjamin Curtis har lämnat bandet för att satsa på sitt sidoprojekt School Of Seven Bells. Det är kanske därför skivan är namnlös men det pekar också på en annan brist, för nåt saknas, inte bara titel, utan nåt slags fokus. Det är en lösare och lite tamare version vi får efter den mer psykodeliska *Ten silver drops* från 2006. Soundet är lite rakare, lite hårdare, men också lite mer oinspirerat. Jag har svårt att få grepp om skivan och få låtar fastnar. Synd för det här var ett band som bara blev bättre och bättre.

MATHIAS SKEPPSTEDT

SQUAREPUSHER

Just a souvenir

WARP/BORDER

GG

Tyvärr Tom Jenkinson, nu hoppar jag av ditt Squarepusher-tåg! Jag orkar helt enkelt inte ta åt mig din kaotiska *Just a souvenir*. Den gör mig illamående och ger mig bara huvudvärk.

Jag har sedan 1996 års *Feed me weird things* varit en av dina beundrare, även om jag inte är varken jazzfanatiker, teknokrat eller drum'n'bass-konässör. Dina galna och ibland hysteriska musikstycken som blandats med skruvade stämningsskapare har förr gjort mig intresserad, spänd och upphetsad. Nu låter det bara som knappt tonsatt fusion-bröl. Som något utstuderat och överdrivet nischat. Eller faktiskt som ett mentalt sammanbrott. Och i de markerna vill jag inte tassa omkring.

Trots frenetiskt basspel och intensivt – fast uppenbart stort – tonsättande lyfter det aldrig för mig. Antingen är jag för gammal eller så är *Just a souvenir* för svår. Vet heller inte vem denna musiken är till för. Frank Zappa är ju död, så dina gamla kompisar och fans Aphex Twin, Flea, Thom

Yorke och Mike Patton är väl de enda som kan njuta av detta.

GARY LANDSTRÖM

MAVIS STAPLES

Live: *Hope at the Hideout*

ANTI/BONNIERAMIGO

GGGG

Det här med livealbum är ganska intressant. Per definition kan man säga att alla artister som någonsin ägnar sig åt trumsolon bör hålla sig till en konventionell studio, medan de som inte gör det ibland kan lyckas skrapa ihop smått fantastiska liveinspelningar.

Till den senare kategorin hör Mavis Staples och hennes kompband. Gospelns grande dame, vars röst skulle kunna driva ett kärnkraftverk, går igenom klassiker efter klassiker med en sällan skådad innerlighet. Bäst är de vidunderliga versionerna av *Wade in the water* och *Down in Mississippi*, där medborgarrättsrörelsens anda får Staples att spela ut sitt fulla röst- och känslomässiga register. Personligen kan jag sakna några låtar ur Staple Singers repertoar, vokalgruppen som allas vår favoritreaktor slog igenom med, men på det stora hela är *Live: Hope at the Hideout* så gott som fulländad.

REBECCA AHLBERG

UNO SVENNINGSSON

Jag sjunger för dig

BOLERO/WARNER

GGGG

Uno Svenningsson har genom åren kommit att bli en av Sveriges mest folkära manliga popartister. Detta på gott och ont eftersom det känns som att han i takt med framgångarna också börjat spela lite safe och sett mer till den kommersiella framgången än den konstnärliga utvecklingen. Men så i samband med förra albumsläppet *Ett andetag från dig* så hände nånting. Texterna kändes mer angelägna än på mycket länge och det fanns en kraft och energi i melodierna som gjorde den till hans bästa sen debuten.

Och det känns verkligen som om Uno bestämt sig för att våga lite mer produktionsmässigt och framförallt att variera stilen på de olika låtarna lite mera. Kanske är det också låtskrivarsamarbeten tillsammans med Staffan Hellstrand och Bobby Ljunggren som gett honom en nytändning. Särskilt Hellstrands bidrag märks eftersom texterna blivit mer kryptiska och aningen mörkare. Trots att man här blandar äldre överblivna låtar med nyskrivna och material som är specialskrivet för såväl *Arn*-skivan som Melodifestivalen så lyckas man ändå knyta ihop det till en helhet. Tillsammans med producenten Patrik Frisk (Takida, Carola) har Uno fått till en jämn bra platta som säkert kommer att landa i många svenska hem innan året är slut.

THOMAS RÖDIN

SYLOSIS

Conclusion of an age

NUCLEAR BLAST/SOUND POLLUTION

GGG

För att vara ett land som gett oss så många stora band och artister så är inte England speciellt känt för att ha levererat minnesvärda hårdrocksband. Judas Priest, Black Sabbath och Motörhead är väl kanske så långt man kan sträcka sig. I modern tid är det alldeles blankt. Kan knappt komma några alls, kanske Raging Speedhorn om de nu fortfarande finns.

Sylosis från trakterna runt Reading tänder i alla fall ett hoppets ljus över det magra metal-England. För det är en ganska imponerande skiva de knäpat ihop. Mycket riff och stora gitarrer. Trash metal helt enkelt. Ett band att hålla ögonen på.

PER LUNDBERG GB

SYMPHONITY

Voice from the silence

LIMB/BORDER

GGG

Vad kul med ett band från Tjeckien. Som första band från detta land att anträna min skivhylla hålls humöret uppe genom det symfoniska powermetalliska tröskandet. Ge mig episka långkörare som *The silence*, ös över mig flåshurtiga *Gates of fantasy* och impregnera i finskklingande *Bring us the light* i mitt blodomlopp. Allt funk. Till och med Luca Turillis frontman Olof Hayer (som även sköter samma syssla här) överraskningsfria powerstämna välkomnas. Denna vecka innehar Symphonity hedersplatsen och nu ska tårten fram, för Tjeckien och jag var inte kompisar förr. Låt det inte bli någon vana bara på nästa skiva, och förden skull skivan före, klarar jag mig ypperligt utan.

ROGER BENGTSSON

THESE ARE POWERS

Taro tarot

HOSS/DELETED ART

GG

Är det förfärligt eller fantastiskt? Den amerikanska trion från Brooklyn och Chicago följer upp sin debutskiva med ett sex låtar långt album till bredden fyllt av industriella gitarrer, tunga trummor och skrikaktigt sång. De beskriver sig själva som ghost punk, en tämligen diffus beskrivning, men musiken är punkigt ostyrig och spökaktigt svärgrep-pad. *Taro tarot* är ett stort ljudkollage, en ljudmaskin som pumpar ut klubbiga beats och skramliga klanger. Melodier är undanskjutna till fördel för takt och rytm. Ibland blir resultatet futuristiskt och spännande. Tyvärr är det sällan. Oftast blir resultatet snarare bara en osammanhängande blandning av lösa ljud. Varken förfärligt eller fantastiskt, bara ghost punkigt svårtillgängligt.

MARIA PETERSSON

ROBIN THICKE

Something else

STAR TRAK/UNIVERSAL

GGG

Jag är numera skeptisk till Robin Thicke, en vit snubbe från änglarnas stad med Marvin Gaye-honung hälld i strupen som med 2003 års debut *A beautiful world* fick mig att gå ner i mentalt spagat. Pharell tog honom sedan under sina vingar – så vad är problemet?

Jo, det blir för mycket crooner över det hela. Men croonervibben är ju också cool säger du. Ja, jag vet, men Thicke tenderar att bli så silkestunn att man är rädd att han ska försinna helt i den softa fluffigheten som är *Something else*. Men blaxvibbarna som finns allstades närvarande ligger på pluskontot, så även Lil' Wayne's besök på *Tie my hands*, men han lyckas liksom aldrig komma upp i Justin Timberlakes nivå ändå. Även om spår som *Magic* och *Hard on my love* faktiskt är svåra att släppa. Men Thicke är lite för vek för att leverera hela vägen fram. Och det gör mig besviken.

GARY LANDSTRÖM

THOMAS FUNCTION

Celebration!

ALIVE/SOUND POLLUTION

GGG

Jag känner för rock ungefär som jag känner för Röda Arméfraktionen – jag vet att det är dumt, våldsamt och ganska primitivt, men någonstans kan jag inte låta bli att tycka att det ändå är hysteriskt coolt.

Amerikanska Thomas Function är väldigt mycket rock, och därför hysteriskt coola. De har lånat element från både country och new wave, men lyckas ändå framstå som lika kompromisslöst övertygade som Andreas Baader och Ulrike Meinhof. I slutändan är garagerock och pur energi låtarnas mest fundamentala beståndsdelar, och det är ju väldigt sympatiskt. Låtarna i sig är dock inte bandets starkaste sida. Skivan känns tyvärr lite som en jämntjock massa där få enskilda låtar utkristalliserar sig. Men som bekant går

det att komma ganska långt på ren energi, och som tillfällig underhållning fungerar *Celebration!* alldeles utmärkt.

REBECCA AHLBERG

TILLY AND THE WALL

O

MOSHI MOSHI/BONNIERAMIGO

GG

Tilly And The Wall dansade in i det svenska indiehjärtat med debutalbumet *Wild like children*. På checklistan fanns en trummis som hellre snörde på sig steppskorna än fattade trumpinnarna, ett nystartat skivbolag signerat Conor Oberst och habila, charmiga popmelodier.

På tredje fullängdaren, *O*, har Tilly And The Wall, tyvärr, gått in i väggen. Fågelkvitter, kaotiska stråkar och distade elgitarrer blandas med traditionella tweeopmelodier i ett musikaliskt inferno. Resultatet är spretigt, ojämnt och intetsägande. Men så kanske det blir när ett band vill allt på samma gång.

ALEXANDRA SUNDQVIST

THE TREWS

No time for later

BUMSTEAD/PLAYGROUND

GGG

The Trews är typ ett ungt kanadensiskt Foo Fighters med extremt stor potential gällande tonårsdramasoundtrack. Vid gud, *One Tree Hill* och *O.C.* hade ju dödat för dessa om de fortfarande själva var i livet. Även om de ibland blir aningen för styva i korken för att riktigt passa till gråtmilda relationsdraman.

Hur som helst, detta är alltså frisk, infantil och glad indierock med skratretande texter, ostrukturerat ös och en förvånande charm. Lätt bästa köpet till alla under 16 år.

NINA EINARSSON

VANCOUGAR

Canadian tuxedo

MINT/BONNIERAMIGO

GGGG

Det är inget jag är stolt över, men när jag var mellanstadie-liten lyssnade jag ohälsosamt mycket på Shebang (du vet, svenska tjejudon som slaktade Ramones låt *Sheena is a punkrocker*). Vancougar tar mig tillbaka till denna tid. Och det är långt ifrån så hemskt som det låter. Det var Vancougar jag borde ha lyssnat på! Till skillnad från Shebang är det faktiskt riktig musik.

Denna peppiga indierock hade jag behövt som humörhöjare under de värsta fråga chans-intrigerna. Vi borde ha dansat till självhäftande *Philadelphia* på klassfesterna istället för Westlifes smörgaste singel. Den närmast punkiga energin med den fnissglada poppiggheten hade säkert gjort underverk för hur vi dansade i våra utsvängda byxor.

Det fina med Vancougar är att det går att både slippa mellanstadiet och vara fnissglad. Och det är banne mig inte illa.

ANNA GUSTAFSSON

VETO

Crushing digits

RESET08/SONYBMG

GG

Danska VETO skramlar samman distade gitarriff med knorrande fulsytar på det där viset som visst blivit regel snarare än undantag för kaxiga, danssugna punklynglar anno 2008. I hemlandet går recensenterna ner i spagat av glädje, och bandets andra album *Crushing digits* rusade raskt rakt upp till försäljningslistans topp.

Förhoppningsvis låter vi oss här i vårt avlånga land inte luras lika lätt, för VETO förtjänar faktiskt varken lovord, vår dyrbara tid eller våra surt förvärvade slantar. *Crushing digits* är nämligen ett rusligt ihåligt album, och även om bandet desperat försöker kompensera bristen på innehåll med hög volym, avsaknaden av minnesvärda melodier med attityd, och den allmänt taffiga produktionen med

skivor

någon slags konstruerad råhet, infinder sig ändå bara en gnagande tom känsla i bröstet efter att albumet tystnat.

Nej, jag säger som min kära mamma brukar säga: tomma tunnor skramlar mest. Och jag tror inte att vare sig snälla mammor eller 100 år gamla ordstäv är vad VETO strävade efter att bli förknippade med när de spelade in *Crushing digits*. Och alltså har de misslyckats.

FREDRIK FRANZÉN

WALK THROUGH FIRE

Walk Through Fire

EGENDISTRIBUERAD

GGG

När jag var liten lärde jag mig att Hisingen inte var Göteborg, det var på "andra sidan". Om det skulle stämma så går Göteborg miste om nånting riktigt intressant. Walk Through Fires självbetitlade debut är en 29 minuter lång instrumental låt med lugna, atmosfäriska stycken som varvas med pumpande, hårda attacker. Det är progrock, hårdrock och ambient i ett. Hela låtkonceptet kanske inte håller hela vägen då det ibland känns som färdiga låtar med lugna passager som delar upp dem, men det är egentligen ganska ointressant då det är såpass bra utfört. Skall bli riktigt intressant vad som händer i framtiden med Walk Through Fire.

MATHIAS SKEPPSTEDT

LUCINDA WILLIAMS

Little honey

UNIVERSAL

GGG

Den legendariska countryrockhjältinnan Lucinda Williams har numera hunnit bli 55 år och *Little honey* är hennes nionde studioalbum. Hon går ut hårt redan från början i rockande *Real love*, som förutom en briljant gitarrspe-lande Doug Pettibone även inkluderar Matthew Sweet och Susanna Hoffs på körsång.

Till skillnad från förra albumet *West* så är det här en betydligt mer glad och ljus platta och personligen så tycker jag hon kommer bäst till sin rätt i de lite fartiga låtarna. Undantaget som bekräftar regeln är den honkytonkdoftande *Jailhouse tears* där Lucinda sjunger en skönt tillbakalutad duett med Elvis Costello.

Ett helt okej album som inte sticker ut på vare sig det ena eller andra hållet.

THOMAS RÖDIN

WOMEN

Women

JAGJAGUWAR/BORDER

GG

Bakom artistnamnet Women döljer sig fyra unga kanadensare med en förkärlek för gitarronani, psykedeliskt slammer och Warhol-doftande cynism. På sitt debutalbum gör bandet ett försök att konservera rockepoken i 50- och 60-talets New York med en gammal bandspelare.

Att husgudarna heter The Velvet Underground är inte svårt att gissa sig till – men här lämnar det utdragna gitarr-harvandet en unken bismak.

Jag letar hela tiden efter någonting nytt, någonting jag inte hört förut, men inser att jag söker förgäves.

ALEXANDRA SUNDQVIST

RACHAEL YAMAGATA

Elephants...Teeth sinking into heart

WARNER

GGG

När jag lyssnar igenom *Elephants... Teeth sinking into heart* första gången tänker jag förbryllat att början och slutet låter som två olika album. Sedan läser jag i pressbiografin att det medvetet är "a record in two parts", vilket gör att det känns mindre förvirrande.

Första delen, *Elephants*, är en stillsam historia jag somnar på pendeltåget till. Långa instrumentala bitar varvas med text som försiktigt viskas fram. Piano och stråkinstrument dominerar och gör helheten väldigt fin, om än

långsam. Andra delen, *Teeth sinking into heart*, är rockigare och mer händelserik. Rachael tar i mer med rösten, men låter stundtals radioanpassad.

Efter några lyssningar fäster jag mig mer och mer vid *Elephant*. Ibland är det perfekt med något snällt och vackert att vila i. Det som gör att jag inte ger en fyra är *Teeth sinking into heart* vars fem låtar känns vanliga och onödiga.

ANNA GUSTAFSSON

JAMES YORKSTON

When the haar rolls in

DOMINO/PLAYGROUND

GGG

Plattan är den fjärde fullängdaren från denna skotte som serverar naken, gitarrbaserad folkmusik. Den varma "framför brasan"-atmosfären som James Yorkston levererar med sin djupa stämma är mysig och passar bra i höstrusket. Hans sätt att pratsjunga liknar nästan sagostund ibland och det i sig är väl ett gott betyg på att han fångar lyssnaren. Höjdpunkterna är vackra balladen *Queen of Spain* och tempoväxlande *Temptation* där han vågar kasta sig mellan tonarter på ett lekfullt och spännande sätt. Dock aldrig mer spännande än att han riskerar försvinna i mängden av alla singer/songwriters som försöker göra ungefär samma sak.

MIKAEL MALMBORG

ZONARIA

The cancer empire

CENTURY MEDIA/EMI

GGG

För att vara från Umeå så låter Zonaria mycket Göteborg, inget fel i det. Inspelat i den legendariska Studio Fredman med Fredrik Nordström som producent, med skuggor av In Flames, At The Gates och Dimmu Borgir bakom sig. Dessa tre band är bra riktmarker. Men Zonaria har ännu inte Dimmu Borgirs luftighet. Inte heller At The Gates aggressivitet och heller inte In Flames känsla för låtskrivande. Men det kommer att komma. Zonaria är fortfarande relativt färska på den här dansbanan. Potentialen finns. Det gäller bara att slipa diamanten på rätt sätt.

PER LUNDBERG GB

dvd

DIMMU BORGIR

The invaluable darkness

NUCLEAR BLAST

GGG

Dimmu Borgir är bland det bästa metal kan uppbringa idag, och med glädje har jag förstått att sångaren Shagrath infiltrerar Hollywood med sitt kommande bröllop. Men när de ger ut en live-DVD känner jag att mitt lystmäte egentligen redan har fått sitt. Jag sitter ju bara och väntar på nytt album.

Trots det måste Nuclear Blast ha cred; det är riktigt bra filmat, bra ljud, bra klippt (trots det riskabla i att lägga på visuella defekter mellan klippen) och ser mäktigt ut på stor platt-tv.

Men på en DVD vill jag få ut mer än livespelningar och videor. Hellre än att se hur bandet festar vill jag in i studion och se dem bråka om tagningar. Där har så klart Metallica redan satt ribban way up high. Producenten har dock tagit med en del bakom-scenen-bilder som inte bara består av interna skämt och garv. Då känns det inte som totalt slöseri med tiden att kolla på spektaklet.

TORBJÖRN HALLGREN

FANTÔMAS MELVINS BIG BAND

Live from London 2006

IPECEC/BORDER

GGG

När Fantômas och Melvins släppte den gemensamma liveplattan år 2000 var själva idén mycket mer kittlande än skivan. Både banden är så fruktansvärt bra vart och ett för sig att tillsammans tar de nästan ut varandra.

Och likadant är det med den här konserten filmad i London 2006. Låtarna är tyngre med Melvins och galnare med Fantômas. Det är dock riktigt bra, men kanske inte så mycket att titta på. Bandet står där på den lilla scenen och spelar så fingrarna blöder. Det som gör det värt det är att se Dave Lombardo briljera bakom trummorna och sen att se Mike Patton använda sin röst som ett gummiband. I några låtar brinner det verkligen till och för de riktiga fansen är den här filmen givetvis ett måste men för alla andra tycker jag att man ska satsa på någon av bandens egna skivor.

Vad som dock gör den här filmen lite roligare än en vanlig live-DVD är att på kommentatorspåret sitter bandet och tittar på filmen med Danny DeVito. Och jag tror inte att de säger nåt om konserten överhuvudtaget, de pratar om Martin Lawrence, hur man lurar en publik på pengar och annat strunt. Riktigt underhållande.

MATHIAS SKEPPSTEDT